

ΥΠΕΡΣΙΒΗΡΙΚΟΣ

διαδρομές στη στέπα της βαρβαρότητας

2

ΧΕΙΜΩΝΑΣ / ΑΝΟΙΞΗ 2002

Έπειτα από δέκα περίπου μήνες, ο "Υπερσιβηρικός" τροχιοδρομεί και πάλι στο παγωμένο τοπίο της κυριαρχίας του εμπορεύματος. Διασχίζοντας τα Βαλκάνια, θα βρεθούμε στη Γένοβα και, αφού σταθούμε στον κόσμο του Διαδικτύου, θα προχωρήσουμε στη Ν. Υόρκη και από εκεί στο Αφγανιστάν. Στη συνέχεια, θα περάσουμε μέσα από το "Τέλος της Ιστορίας" και τη "σύγκρουση των πολιτισμών", για να φτάσουμε στην Ελλάδα, στην "ιερά αντιτρομοκρατία" και στις γαλλικές φυλακές.

Σκοπός του ταξιδιού, στην καρδιά του κοινωνικού χειμώνα, παραμένει η ανεύρεση της περιοχής που μπορεί να δώσει διέξοδο στο αδιέξοδο της καθημερινής ζωής. Ακριβολογώντας, το εγχείρημα αφορά στην ανάδειξη του προσφορότερου τρόπου απελευθέρωσης του δημόσιου χώρου, ο οποίος, στη συνεπή εκδοχή του, είναι ο μόνος ικανός να παράσχει εύφορο έδαφος για την ανάπτυξη του ατόμου [εκ του επιθέτου άτομος (=άτιμπος) α στερητικό +τέμνω], του ανθρώπου, δηλαδή, ως προσώπου.

Στην εποχή που διανύουμε, εποχή που το πολυεθνικό κεφάλαιο έχει στήσει ξέφρενο πάρτι σε ολόκληρο τον πλανήτη, κορυφώνεται ο λόγος περί της αναγκαιότητας των ιδιωτικοποιήσεων στην οικονομία, της χρησιμότητας των ιδιωτικοοικονομικών κριτηρίων, της σπουδαιότητας της ιδιωτικής πρωτοβουλίας, του επιθυμητού της διασφάλισης ενός πλήρους, ευτυχισμένου ιδιωτικού βίου. Οφείλουμε, λοιπόν, ευθύς εξαρχής, να ξεδιαλύνουμε τη σκόπιμη σύγχυση.

Ιδιώτης καλείται αυτός που προχωρεί σε ιδιώτευση και περιπίπτει σε ιδιωτεία. Σύμφωνα με το "Ελληνικό Λεξικό" (Τεγόπουλος - Φυτράκης):

ιδιώτευση (n) ουσ. [«ιδιωτεύω】 η αποχή ή απομάκρυνση από τη δημόσια ζωή

ιδιωτεία (n) ουσ. [αρχ. ιδιωτεία «ιδιωτεύω】 βαριάς μορφής διανοητική ανεπάρκεια. Συνών. πλιθιότητα, κρετινισμός.

Τα περί της αξίας, επομένως, του ιδιωτικού (του αναφερομένου σε ιδιώτες)... στους ιδιώτες!

Τις ευχαριστίες μας σε όσους επικοινωνήσαν μαζί μας και τους συντροφικούς μας χαιρετισμούς σε όλους όσοι αγωνίζονται ενάντια στην παγκοσμιοποιημένη αθλιότητα.

Για επικοινωνία: Αντιεξουσιαστική Αλληλεγγύη

Τ.Θ. 26028, Αθήνα 10683

asolidarity@hotmail.com

ΣΑΣ ΕΥΧΕΤΑΙ

ΑΙΣΙΟΝ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΕΣ ΤΟ 2002

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ, ΤΙΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ

ΚΑΙ ΤΙΣ ΘΕΩΡΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗΣ

I

Οι αδάμαστοι ορθόδοξοι Μαυροβούνιοι πολεμούσαν τους Τούρκους, αλλά με την ίδια ζέση πολεμούσαν και τους άπιστους καθολικούς Αλβανούς και τους άπιστους, αλλά καθαρόαιμους Σλάβους, μουσουλμάνους της Βοσνίας. Οι Βόσνιοι εξεγέρθηκαν κατά των Τούρκων, αν και πολλοί ήταν ομόθρησκοί τους, με τον ίδιο ενθουσιασμό που έδειχναν οι ορθόδοξοι Σέρβοι της δασώδους περιοχής του Δούναβη και με περισσότερη ορμή από τους ορθόδοξους "Παλαιοσέρβους" της αλβανικής μεθορίου.[...]

Ο εθνικισμός, όπως και τόσα χαρακτηριστικά του σύγχρονου κόσμου, είναι γέννημα της διττής επανάστασης.

E.J. Hobsbawm, Η εποχή των επαναστάσεων 1789-1848

Αν η ιστορία επαναλαμβάνεται, τότε σίγουρα αυτό στα Βαλκάνια συμβαίνει σαν τραγωδία. Η από πολλές απόψεις στρατηγική θέση της Χερσονήσου, τη μετέτρεψε πολλές φορές σε θέατρο συγκρούσεων κι επεμβάσεων των μεγάλων δυνάμεων που άφηναν πίσω τους, νέες σφαίρες επιρροής για τις ίδιες κι αιματοχυσίες για τους λαούς που την κατοικούν. Από τη διαφαινόμενη διάλυση της Οθωμανικής αυτοκρατορίας και τη δημιουργία των πρώτων εθνικών κρατών της περιοχής, μια διαδικασία που συνεχίστηκε με τους Βαλκανικούς πολέμους, τη μεταφορά των αντιθέσεων των πρωταγωνιστών των δύο παγκοσμίων πολέμων, του διαμορφωθέντος τοπικού status quo-προϊόν της Ισορροπίας Δυτικών και Σοβιετικής Ένωσης, ως την κατάρρευση αυτού

και την εμφάνιση του εφιαλτικού νεοταξικού σκηνικού, το ίδιο μοτίβο ξαναζωντάνεψε, μ' αρκετές αλλαγές ειν' η αλήθεια (αλλαγές που είχαν να κάνουν με τους ποιοτικά διαφορετικούς όρους που αυτές εμφάνιζαν κάθε φορά). Βασικό κι αγαπημένο εργαλείο όσων έπαιζαν και παίζουν στη Βαλκανική σκακιέρα, προσπαθώντας να κατοχυρώσουν τα οικονομικά και στρατιωτικά τους συμφέροντα, υπήρξε και συνεχίζει να είναι ο εθνικισμός.

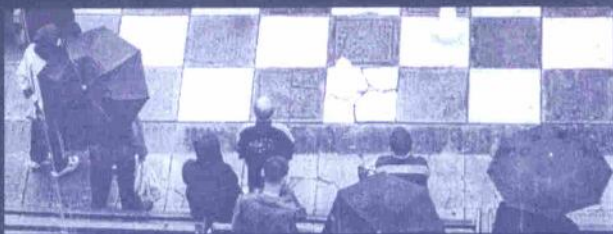
Μπορεί οι εξεγέρσεις των λαών της περιοχής να μη σταμάτησαν ποτέ κατά τη διάρκεια της οθωμανικής κυριαρχίας, είτε ενάντια σε τοπικούς ηγεμόνες είτε κι εναντίον της κεντρικής εξουσίας, ας μη διαφεύγει όμως από κανέναν πως η δημιουργία του πρώτου εθνικού κράτους στα Βαλκάνια, του ελληνικού (παρόλο που η απαρχή του ανιχνεύεται σε ιδέες-απόηχους των αστικών επαναστάσεων της Δύσης που είχαν ασπαστεί κομμάτια των προυκόντων και στις σχέσεις που είχαν καλλιεργήσει αυτοί με τις εκτός νόμου ομάδες των ληστών που σήκωσαν το βάρος του ένοπλου αγώνα) υπήρξε καρπός της αποφασιστικής ανάμιξης Αγγλογάλλων και Ρώσων, οι οποίοι θέλησαν κατ' αυτόν τον τρόπο ν' αναδιανεμούν τις ζώνες επιρροής, γεμίζοντας το κενό του αποχωρούντος απ' το προσκήνιο "Μεγάλου Ασθενούς", με νεοεμφανιζόμενες εθνικές κρατικές οντότητες-μαριονέτες στα χέρια τους.

Η μεταφύτευση του θεσμού του Έθνους-Κράτους στα Βαλκάνια σε συνδυασμό με την ύπαρξη πολυάριθμων τοπικών, γλωσσικών, θρησκευτικών, πολιτισμικών κ.ά. διαφορών,

τόσων ώστε να μη χωράνε στα στενά πλαίσια της εθνικής δομής, γέννησε δεκάδες μακελίες και μετέβαλε τη Χερσόνησο σ' ένα διαρκές πεδίο μάχης με μικρά διαλείμματα ειρήνευσης ως το τέλος του Β' παγκοσμίου πολέμου. Πάντα φυσικά με τη μεσολάβηση των μεγάλων ευρωπαϊκών δυνάμεων αρχικά αλλά και των αμερικανών μετέπειτα, μέσα σ' ένα πλέγμα συμμαχιών κι αντιπαραθέσεων των τοπικών εθνικών ελίτ (Βαλκανικοί πόλεμοι, Α' παγκόσμιος, Μικρασιατική εκστρατεία, Β' παγκόσμιος). Παράλληλα όμως μ' αυτού του είδους τις συγκρούσεις κι ανάλογα με τα νέα δεδομένα, προχωρούσαν κι οι διαδικασίες "εθνικής ομογενοποίησης" των νέων κρατών. Η χάραξη των συνόρων και η ανάγκη ύπαρξης συμπαγούς εθνικού κορμού, άφηναν στις περισσότερες των περιπτώσεων ανοικτό το έδαφος για διώξεις και διακρίσεις εις βάρος μειονοτήτων, που έφτασαν ως και τα όρια της γενοκτονίας στο κεμαλικό καθεστώς (Αρμενικό) καθώς και πλήθος άλλων κατασταλτικών εφαρμογών (απαγόρευση γλωσσών - ιδιωμάτων, εκδήλωσης πολιτισμικών χαρακτηριστικών που παρέπεμπαν σ' άλλη εθνική αναφορά κτλ). Σ' αρκετές δε περιπτώσεις, τέτοια εγκλήματα διαπράχθηκαν άμεσα από τις δυνάμεις που διαδραμάτιζαν παγκόσμιο ρόλο, όπως η γνωστή δράση των γερμανικών δυνάμεων κατοχής στα Βαλκάνια, σε συνεργασία με τους ντόπιους συμμάχους, τα φασιστικά καθεστώτα Βουλγαρίας και Κροατίας.

Με το τέλος του Β' παγκοσμίου πολέμου, την εγκαθίδρυση και την ενδυνάμωση των καινούργιων ζωνών εκμετάλλευσης, οι Σοβιετικοί θέτουν κάτω απ' την επιρροή τους το μεγαλύτερο τμήμα των Βαλκανίων. Όπως απέδειξε η ιστορία, ο Στάλιν θα μπορούσε να λύσει το εθνικό ζήτημα, μόνο μ' ένα τρόπο, τη βιολογική εξαφάνιση. Ας όψεται η ανάγκη για την ύπαρξη πολυπληθούς εργατικού στρατού που θα έχτιζε τα οράματα των ερυθρών τσάρων. Αφού ο αδιάψευστος μάρτυράς μας, φανέρωσε πως ο εθνικισμός κατείχε μια επιφανή θέση στ' οπλοστάσιο των κόκκινων αφεντικών (εκτοπισμοί πληθυσμών, ύπαρξη Ρώσων σ' όλες τις Σοβ. Δημοκρατίες σε ρόλο ραχοκοκκαλιάς κ.ά.) του επέτρεψε να πάρει την εκδίκησή του μισό αιώνα μετά, με τη ραχδαία μεταστροφή των παλιών κομμουνιστών-διεθνιστών σε ορθόδοξους πατριώτες εν μία νυκτί (σαν έτοιμος από καιρό!) είτε ακόμα, με τη μορφή των Καυκάσιων αυτονομιστών. Αναμφισβήτητα, το να προσπαθείς να εξαφανίσεις τον εθνικισμό απ' τις αποικίες σου, τη στιγμή που αποτυγχάνεις να το κάνεις στη μητρόπολή σου, είναι ένα πολύ δύσκολο κόμπυ για οποιονδήποτε κομμουνιστή

γραφειοκράτη. Αναφέρει χαρακτηριστικά ο Ernest Gellner: "Την τσαρική Ρωσία διαδέχθηκε μια νέα κοσμική ιδεοκρατία, με μια παλλόμενη πίστη που επιβλήθηκε χωρίς έλεος.[...] Ο Κόκκινος Στρατός ανακατέλαβε τον Καύσασο στις αρχές της δεκαετίας του '20, η δεκαετία του '30 είδε την ειρήνευση της Κεντρικής Ασίας και τη συντριβή του αντάρτικου μπασμακί, η Βαλτική ξαναπάρθηκε το '40 και το '44-'45.[...] Η νέα κοσμική ιδεοκρατία φάνηκε αρκετά ισχυρή ώστε να καταπνίξει τον αλυτρωτικό εθνικισμό για όσο διάστημα διατηρούσε την πίστη στον εαυτό της κι ήταν αποφασισμένη να χρησιμοποιήσει όλα τα μέσα." (Ε. Gellner, Έθνη και Εθνικισμός, εκδ. Αλεξάνδρεια). Έτσι, σε καμμία απ' τις παραλλαγές τους, τα καθεστώτα του εξουσιαστικού κομμουνισμού δεν κατόρθωσαν να εξαφανίσουν τον εθνικισμό παρά το αντίθετο των διακηρύξεών τους. Στην καλύτερη, δηλαδή τη λιγότερο αιματοβαμμένη περίπτωση, τον ανακήρυξαν μαζί με την οικονομία της αγοράς, επίσημη ιδεολογία τους κι η τάξη αποκαταστάθηκε (από την "ορθόδοξη" Βουλγαρία, τη Ρουμανία του Τσαουσέσκου ως την κινεζόφιλη κι αργότερα τέλεια απομονωμένη, Αλβανία). Ενώ στη χειρότερη, ο εθνικισμός χρησιμοποιήθηκε εκ νέου ως μοχλός διάλυσης από εξωτερικούς παράγοντες (η ιδιαίτερη περίπτωση της Τιτοϊκής Γιουγκοσλαβίας) που έβγαλαν στην επιφάνεια τις παλιές αντιθέσεις, οξυμένες όσο ποτέ, με τα γνωστά σ' όλους αποτελέσματα. Στους δύο Βαλκάνιους εταίρους του NATO (Ελλάδα, Τουρκία), έτσι κι αλλιώς ο εθνικισμός δεν έπαψε ποτέ ν' αποτελεί ως σήμερα τουλάχιστον, βασικό κομμάτι της κυρίαρχης ιδεολογίας. Ιδιαίτερα στην πρώτη που έχοντας πλουτίσει την ιστορία των εσωτερικών της συγκρούσεων, μ' ένα τεράστιο για τα μέτρα και τις καταστάσεις, αριστερό αντάρτικο-γέννημα της γερμανικής κατοχής και των ώριμων συνθηκών για εκατοντάδες χιλιάδες πολιτών που απαιτούσαν μια άμεση και ριζική

αλλαγή στη ζωή τους, καθώς και με την τρίχρονη ένοπλη κομμουνιστική εξέγερση, η πίστη στην εθνικιστική ιδεολογία έφτασε να πιστοποιείται εγγράφως! Ένας εθνικισμός-σημείο αναφοράς, αρνητικό ή θετικό, για το σύνολο του πληθυσμού- που εκδηλώνεται παντού όπου έχει προηγηθεί μια αποτυχημένη απόπειρα σαν κι αυτή του ΔΣΕ.

Κι η γραμμή του πολέμου διαπέρασε από Βορρά προς νότο την πάλαι ποτέ Γιουγκοσλαβική Ομοσπονδία, αφήνοντας πίσω της δύο "εμφύλιους" (Βοσνία, Γιουγκ. Μακεδονία) που προς το παρόν έχουν εξελιχτεί σε δύο ιδιότυπες, εύθραυστες εκχειρίσεις, όπως επίσης και μια εγκληματική "ανθρωπιστική" επιχείρηση (βομβαρδισμοί στη Σερβία-Κόσοβο) η δικαιολόγηση της οποίας και πάλι επιχειρήθηκε να δωθεί μ' εθνικούς όρους: το κυρίαρχο εθνικά σερβικό στοιχείο με εκφραστή του το καθεστώς Μιλόσεβιτς, καταπίεζε την αλβανική μειονότητα, μια αδικία που έκρηζε άμεσης αποκατάστασης. Ένα πρώτης τάξεως υλικό που υποτίθεται ότι σε ηθικό επίπεδο επιτρέπει στις παγκόσμιες δυνάμεις της Κυριαρχίας, να επεμβαίνουν κατά βούληση, σε συμμαχίες-συμμορίες ή κατά μόνες, πάντα σύμφωνα με τα συμφέροντά τους, σηματοδοτώντας ταυτόχρονα και την έναρξη της νέας εποχής. Μιας εποχής όξυνσης των ενδοεξουσιαστικών αντιθέσεων, μέσα σε συνθήκες ραγδαίας παγκοσμιοποίησης της οικονομίας και στρατιωτικών αναδιαρθρώσεων, με τη συγκρότηση νέων μπλοκ κυριαρχίας που ενώ δημιουργούν νέες υπερεθνικές δομές και αναπτύσσονται μέσω αυτών, θ' αντλούν για καιρό ακόμα τις δικαιολογίες και τις αφορμές γι' ανάληψη δράσης μέσα απ' τις "εθνικές διαφορές".

II

Να υποκινούν τους λαούς, τον έναν εναντίον του άλλου, να χρησιμοποιούν τον ένα για να καταπιέζουν τον άλλο κι έτσι να εξασφαλίζουν τη μονιμότητα της απόλυτης κυριαρχίας τους - αυτή ήταν η τέχνη κι η δουλειά των ίσαμε τώρα εξουσιαστών και των διπλωματών τους. Η Γερμανία έχει διαπρέψει από την άποψη αυτή...

Μαρξ-Ένγκελς, Η Ελλάδα η Τουρκία και το ανατολικό ζήτημα

Η κατανόηση της Βαλκανικής "κρίσης" στη σύγχρονη έκδοσή της, απαιτεί ασφαλώς μια εξέταση των συνθηκών σε συνολικό επίπεδο. Η κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ-ορόσημο για την είσοδο στη Νέα Τάξη Πραγμάτων, βρίσκει την παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία και τους κυρίαρχους κρατικούς σχηματισμούς σε μια κατάσταση που φέρει έντονα τα στοιχεία της μετάβασης, όπως και των αντιθέσεων που αυτή δημιουργεί. Με πιο σοβαρή αυτήν που εμφανίζει μια παγκοσμιοποιημένη οικονομία ν' αναπτύσσεται με ραγδαίους ρυθμούς, εισάγοντας καινούργιους τρόπους στην παραγωγή και τη διανομή του εμπορεύματος, δημιουργώντας νέους όρους και ενοποιήσεις/διαχωρισμούς στις αγορές του πλανήτη, αλλά απ' την άλλη κάνει την εποχή στην οποία θα υφίσταται μόνο ένα τέτοιο κατευθυντήριο κυρίαρχο κέντρο, να μη μοιάζει και τόσο κοντινή. Ζούμε αναμφισβήτητα την προώθηση της "παγκόσμιας δικτατορίας της αγοράς" με κάθε μέσο και συνακόλουθα διαμορφώνεται η παγκόσμια κρατούσα ιδεολογία-λατρεία του εμπορεύματος. Όμως καθώς η καπιταλιστική κυριαρχία επιβεβαιώνεται ξανά στο σύνολό της, σε κάθε γωνιά του πλανήτη - κι αυτός ο νέος ποιοτικός μετασχηματισμός της, κατορθώνεται από ενώσεις/ ολοκληρώσεις που τείνουν να πάρουν, μ' αρχούς ή ταχύτερους ρυθμούς, τον οικονομικό ρόλο του εθνικού κράτους - στην παρούσα τουλάχιστον φάση, δεν εξαφανίζονται οι αντιθέσεις στους κόλπους της. Αλλάζουν κι αυτές μορφές και τρόπους για να εκδηλώνονται. Ότι δεν κατάφεραν να πετύχουν οι κοινωνικοί-ταξικοί αγώνες που αναπτύχθηκαν τον ενάμιση τελευταίο αιώνα κι η άσβεστη επιθυμία όσων υφίστανται την εκμετάλλευση να ζήσουν σ' ένα απελευθερωμένο, από την ταξική καταπίεση κόσμο, να εξαφανίσουν δηλαδή το Έθνος-Κράτος, το πετυχαίνει τώρα, βήμα-βήμα, η γεννησιουργός του αιτία, η

καπιταλιστική οικονομία κι οι ανάγκες της.

Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες, ήταν λογικό οι αρχές της δεκαετίας του '90, να βρουν τα Βαλκάνια στο μάτι του κυκλώνα, διατηρώντας τη μακρόχρονη παράδοση των εξωτερικών παρεμβάσεων όπως και τον καθορισμό της πορείας των τοπικών ελίτ απ' ευθείας από τα ευρωπαϊκά ή υπερατλαντικά κέντρα εξουσίας. Πόσο μάλλον όταν η επιρροή του νέου "μεγάλου ασθενούς", της Σοβ. Ένωσης, εξασθενούσε σε τεράστιο βαθμό στην περιοχή, δημιουργώντας ένα κενό που δεν θ' αργούσε να καλυφθεί από τους δυτικούς εταίρους. Κατά κύριο λόγο από τη Γερμανία και τις ΗΠΑ. Η πρώτη έβγαине ενισχυμένη από τις σαρωτικές αλλαγές. Ενοποιημένη πια κι οικονομικά ισχυρή, αναζητούσε το νέο "ζωτικό χώρο" της. Επικεφαλής και βασικός προωθητικός παράγοντας της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ενός υπερεθνικού θεσμού που βαδίζει με γοργούς ρυθμούς προς την οικονομική, πολιτική και πιθανώς αργότερα, στρατιωτική ολοκλήρωσή του, διαθέτοντας ένα νόμιμο βάσει του οποίου γίνονταν ήδη οι περισσότερες συναλλαγές σε πολλές χώρες της Κεντρικής Ευρώπης, έβλεπε να της ανοίγονται άριστες προοπτικές για την οικονομική της εξάπλωση στα Βαλκάνια. Αρκεί το ΕΟΚικό διευθυντήριο να προχωρούσε σε δράση. Αν οι γερμανοί βιομήχανοι και τραπεζίτες είχαν για όπλο τους το μάρκο, οι ΗΠΑ ως μοναδική υπερδύναμη και θριαμβεύτρια του Ψυχρού Πολέμου, γνώριζαν πως θα στηρίζονταν σ' αυτήν ακριβώς τη στρατιωτική υπεροπλία για να σταθεροποιήσουν και να επεκτείνουν τις θέσεις τους στις νέες συνθήκες. Δε θα ήταν η νέα Βέρμαχτ που θα εισέβαλε, ισοπεδώνοντας τα πάντα στο πέρασμά της, ούτε οι Συμμαχικές στρατίες που θα υπερασπιζόνταν τα "ιδανικά της ελευθερίας" ενάντια στη ναζιστική πανούκλα. Τώρα η ΕΟΚ διαδραμάτιζε καταλυτικό ρόλο στην αιματηρή διάλυση της Γιουγκοσλαβίας, υπερασπιζόμενη το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης Σλοβένων-Κροατών και το ΝΑΤΟ στέκονταν επιλεκτικά στο πλευρό των νέων καταπιεσμένων από εθνικιστικά καθεστώτα, στην κοινή τους προσπάθεια να δράσουν παραδειγματικά, προς κάθε κατεύθυνση και ενδιαφερόμενο. Οι νέες ισορροπίες θα εγκαθιδρύονταν ακόμα κι αν απαιτούνταν περιφερειακοί πόλεμοι, έστω κι αν αυτοί λάμβαναν χώρα σ' ευρωπαϊκό έδαφος.

Καθώς τα βορειότερα τμήματα της ομοσπονδίας (Κροατία, Σλοβενία) μετατρέπονται σε βαγόνια της γερμανικής οικονομικής μηχανής, σπάζοντας τα δεσμά με το Βελιγράδι (που έτσι κι αλλιώς ήταν χαλαρά από τη μεταρρύθμιση του 74) οι παλιές μνήμες ζωντανεύουν και

πάλι. Επιβεβαιώνεται η ύπαρξη των έντονων εθνικών και θρησκευτικών διαφορών που ποτέ δεν έπαψαν να υπάρχουν στο εσωτερικό του δημιουργήματος του στρατάρχη Μπροζ. Ένας συνδυασμός συμβιβασμών και καταστολής, ήταν δυνατό στο παρελθόν, να διατηρεί τους συνεκτικούς δεσμούς της Γιουγκοσλαβίας, σ' ένα κόσμο όπου, λόγω των διεθνών ισορροπιών, αυτή είχε λόγο ύπαρξης. Τώρα όμως αυτός εκλείπει μπρος στο "διαίρει και βασίλευε" της Νέας Τάξης. Ιδεολογία των νέων καθεστώτων θ' αποτελέσει πια, ο απελευθερωμένος απ' τα σοσιαλιστικά βαρίδια του παρελθόντος εθνικισμός που έχει τις αναφορές του σε μεσαιωνικά βασίλεια και προπολεμικές "ελεύθερες" πατρίδες. Αν σ' αυτή την περίπτωση, οι εκδηλώσεις του εθνικισμού έπαιξαν το ρόλο της πρόφασης για την άμεση είσοδο-προσαρμογή στο "θαυμαστό καινούργιο κόσμο" της ελεύθερης αγοράς και υποστηρίχτηκαν πολύμορφα από τις δυτικές δυνάμεις, από την άλλη πλευρά, ο σερβικός εθνικισμός μπήκε εξ' αρχής στο στόχαστρο αυτών. Στο βαθμό που ο πρώην γραφειοκράτης και μετέπειτα πατριώτης-στο πνεύμα κι αυτός των καιρών, Μιλόσεβιτς αποτελούσε τον κύριο εκφραστή του, χτυπήθηκε με πρωτοφανείς διαδικασίες που δύσκολα κάποιος θα μπορούσε να φανταστεί λίγα χρόνια πριν. Στη νέα παγκόσμια μοιρασιά και πάνω στη διαμάχη για την αναδιανομή της επιρροής στην περιοχή, αυτός αποτελούσε μια εστία αστάθειας, ένα αγκάθι στα πλευρά όσων σχεδίασαν τα παραπάνω και κυρίως τη στιγμή που θα λάβαινε χώρα η υλοποίησή τους. Μπορεί να έδρασε, ποιώντας την ανάγκη φιλοτιμίας, αντλώντας μέσω των πατριωτικών εκκλήσεων στήριξη για το καθεστώς του, όμως μέσα από την κινητοποίηση του λαϊκού Στρατού αρχικά και της ανάμειξής του στον πόλεμο της Βοσνίας, αντιτάχθηκε στη διάλυση της ομοσπονδίας και στη συρρίκνωση έπειτα της Νέας

Γιουγκοσλαβίας.

Ο "εμφύλιος", έδειξε με τον πιο καθαρό τρόπο, πως τα κυρίαρχα μπλοκ δε θα δίσταζαν μπροστά σε τίποτα, προκειμένου να ελέγξουν και να προλάβουν τις εξελίξεις.

Γιατί η ανάγκη για οικονομική εξάπλωση της νέας Γερμανίας μέσω της Ευρωπαϊκής Ένωσης (που εφορμά μετά το '89-'90 στις χώρες της Κεντρικής Ευρώπης και τις καθιστά υποψήφια μέλη της) και η επιθυμία των αμερικανών για άμεση παρουσία κι ετοιμότητα για κάθε περίπτωση ανάληψης δράσης, όποτε οι συνθήκες το απαιτούν, δημιουργούν ένα πλαίσιο κοινής πορείας, κύριο χαρακτηριστικό της οποίας είναι η αποπείδωση οποιουδήποτε εμπόδιου, ανεξάρτητα από τα αντιστοίχες του, εθνικές, ταξικές ή άλλες. Έτσι, δεν είναι κανένα ενδοιασμό να ρίξουν στη δίνη του πολέμου τη Βοσνία, ερχόμενοι εκ των υστέρων ως και ειρηνοποιοί ή να βομβαρδίσουν σε Σερβία και Κόσοβο, δίνοντας στη βομβαρδιστική νέες μορφές. Ακόμα κι αυτή η πρωτοφανής διαστρέβλωση κάθε έννοιας, βγαίνει από τα στόματα των δυτικών προπαγανδιστών,

πολιτικών, διπλωματών και στρατιωτικών, που ξεπερνούνσε κατά πολύ τη φαντασία του Όργουελ στο "1984" ή η ασύλληπτη κυνικότητα των ανακοινώσεών τους όταν αναφέρονταν σε "λάθη" και "παράπλευρες απώλειες", εννοώντας εν ψυχρώ δολοφονίες ακόμα και μικρών παιδιών, στην προσπάθειά τους να προσδώσουν ηθική κάλυψη στο συντελούμενο έγκλημα, είναι ένα ακόμα χαρακτηριστικό της καινούργιας εποχής. Αν τελικά το διασπασμένο είναι ευκολότερα ελέγξιμο, τότε εξηγούνται σε ικανοποιητικό σημείο οι αλλαγές που σημειώθηκαν στο βαλκανικό χάρτη: στη θέση της μιας κρατικής οντότητας, βρέθηκαν πέντε συν το ίδιο μορφο καθεστώς του Κόσοβου, όπως και η περίπτωση του Μαυροβουνίου. Εξηγούνται επίσης οι τακτικές του καρότου και του μαστιγίου.

Υποδαύλιση μιας κατάστασης αντιπαλότητας, υποστήριξη στους φυσικούς φορείς της ώπου αυτή να φτάσει στα όρια της ένοπλης σύρραξης και τέλος μια ειρηνευτική επιχείρηση που αποφέρει μόνιμη στρατιωτική-πολιτική παρουσία καθώς και ύπαρξη μιας ανοιχτής πληγής που μπορεί κάλλιστα στο μέλλον να χειραγωγηθεί εκ νέου προς όφελος των "ειρηνοποιών". Εκτός από το αίμα, κοινό στοιχείο για τη Βοσνία, το Κόσοβο και τη Γιουγκ.Μακεδονία ήταν και το μοτίβο των ΝΑΤΟικών επεμβάσεων.

Τ' αμερικανικά think tank είχαν προβλέψει άλλωστε πως με το τέλος του Κομμουνισμού, ο κίνδυνος για τα συμφέροντα των ΗΠΑ και της παγκοσμιοποιημένης οικονομίας θα προέρχονταν από νέους εχθρούς: τη θέση της

Αυτοκρατορίας του Κακού θά 'παιρναν μν "συνεργάσιμα" κράτη, τρομοκράτες, εστίες κοινωνικών κι εθνικών ταραχών και βασικά ο ισλαμικός φονταμενταλισμός. Ήταν

επιτακτική η ανάγκη τους για επέκταση και εδραίωση του παγκόσμιου δικτύου στρατιωτικού ελέγχου που είχαν δημιουργήσει μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο, προς πρόληψη και καταστολή τέτοιων εστίων αναταραχής. Ότι έχει συμβεί από τότε ως σήμερα (Περσικός,Βαλκάνια,Αφγανιστάν) κι ότι θα συμβεί στο άμεσο μέλλον, αποτελεί την εφαρμογή των κατευθύνσεων των εγκληματικών και θεωρητικών της αμερικανικής κυριαρχίας. Ο γεωπολιτικός παρώντας δεν είναι ασφαλώς το κλειδί που θα βώσει απαντήσεις για όλες τις κινήσεις των κυρίαρχων δυνάμεων, διατηρεί πάντως τη σημασία του και μέσα στις

συνθήκες που διανύουμε, συνθήκες που έχουν να κάνουν με την αβεβαιότητα που χαρακτηρίζει το σύγχρονο κόσμο. Άλλωστε, οι αποστολές στρατευμάτων κι η παραμονή τους επ' αορίστω σε σημεία ειδικού ενδιαφέροντος, δεν αποτελεί τη μοναδική δίοδο υλοποίησης των σχεδιασμών τους. Η εξαγωγή νομοθετικών πλαισίων μετ' οδηγιών χρήσεως προς τους συμμάχους τους, στα πλαίσια του "αντιτρομοκρατικού αγώνα", θα μπορούσε να είναι ένα καλό παράδειγμα πάνω σ' αυτό.

III

"Θα νικήσει αυτός που ξέρει πότε να πολεμήσει και πότε να μην πολεμήσει."

Σουν Τζου, Η τέχνη του πολέμου.

Η Κυριαρχία επιβάλλεται μέσω συγκεκριμένων σχεδιασμών και καθορισμένων μέσων που υλοποιούν άμεσα τις επιταγές της. Ο πόλεμος εναντίον της, οποιαδήποτε μορφή απελευθερωτικής δράσης, θα πρέπει κατά συνέπεια να κατευθύνεται ενάντια ακριβώς σ' αυτές τις διαδικασίες εφαρμογής, ξεκινώντας απ' τα

κέντρα των δημιουργιών τους και φτάνοντας ως την παραμικρή συνέπεια που αυτές επιφέρουν στην καθημερινή ζωή. Τα συμφέροντα των κυρίαρχων, παρά το ότι στην ουσία τους είναι ίδια, είναι δυνατό να οδηγήσουν σε διαφορετικές κατά περίπτωση μορφές επιβολής τους. Αυτό που δηλαδή στη μια, πραγματώνει τις εξουσιαστικές επιλογές, μπορεί στην άλλη να μην είναι εφαρμόσιμο και να βάζει σε κίνδυνο τους σχεδιασμούς των κυρίαρχων κέντρων. Το ν' αντιλαμβάνεται κάποιος που δρ. σ' απελευθερωτική κατεύθυνση τα παραπάνω, μόνο πλεονέκτημα μπορεί ν' αποτελέσει για τον ίδιο, ιδιαίτερα σε τέτοιους καιρούς όπου η σύγκρουση αποτελεί έναν εκ των καλύτερων συμμάχων της εξουσίας.

Αν στην αρχή, από τη μια πλευρά ήταν ο Σαντάμ, μετέπειτα ο Μιλόσεβιτς και τώρα οι Ταλιμπάν, μόνιμος αντίπαλος από την άλλη, ήταν σταθερά οι ΗΠΑ, μια από τις βασικές συνιστώσες δυνάμεις του σύγχρονου συστήματος κυριαρχίας. Η υπεροχή τους στο στρατιωτικό τομέα, το κύριο πλεονέκτημά τους, τους οδηγεί σε μια σειρά επεμβάσεων σε διάφορες περιοχές του πλανήτη, που δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ανταποκρίνονται σε πραγματικές ανάγκες της στρατιωτικο-οικονομικής μηχανής τους. Ο έλεγχος των δρόμων του πετρελαίου κι η διασφάλιση των συμφερόντων των εταιρειών εκμετάλλευσής του, το τσάκισμα όσων αντιστέκονται στην επιβολή της Νέας Τάξης στα Βαλκάνια, ο διαφαινόμενος "αποσταθεροποιητικός" ρόλος του ριζοσπαστικού ισλάμ σε περιφερειακό επίπεδο κι η επιθυμία για στενότερη παρακολούθηση της κατάστασης σε μια ευαίσθητη περιοχή σαν αυτή της Κεντρικής Ασίας, σπρώχνουν τις ΗΠΑ στη δημιουργία "προκεχωρημένων φυλακίων", στην προσπάθειά τους να υφανθεί ένας παγκόσμιος ιστός ελέγχου. Η αναδιάρθρωση της βορειοατλαντικής παρουσίας ανά τον κόσμο, θ' αποτελέσει σημαντικό πλεονέκτημα τόσο ενάντια σ' οποιονδήποτε -

κράτος, κίνημα - καταστεί με τις ενέργειές του παράγοντας "αποσταθεροποίησης", όσο κι ενάντια στα υπόλοιπα κυρίαρχα μπλοκ (Ευρ. Ένωση/ Γερμανία, Ιαπωνία ή όποιο άλλο αναδειχτεί στο μέλλον). Ο τρόπος με τον οποίο οι ΗΠΑ πραγματώνουν την πολιτική, φτιάχνοντας εχθρούς με τα χαρακτηριστικά που οι ίδιες επιθυμούν, κατατροπώνοντάς τους στη συνέχεια, χωρίς φυσικά ν' αποσύρουν έπειτα τις δυνάμεις και την επιρροή τους από την εστία του ενδιαφέροντός τους, δεν είναι ανάγκη να μετατρέψει κάποιον σε υποστηρικτή τριτοκοσμικών μπασθικών καθεστώτων, πρώην γραφειοκρατών σοσιαλιστών και νυν θιασωτών του πατριωτισμού ή φανατικών ισλαμιστών

(καθεστώτων που παρά τις διαφορές τους, έχουν κοινό χαρακτηριστικό την καταπίεση και την καταστολή) που επισημαίνει ότι οι αμερικανοί κι οι στόχοι τους δεν κατατάσσονται στην ίδια μοίρα. Η ιππ του Σεπτέμβρη, ακόμα κι αν δεν υπήρχε έπρεπε να εφευρεθεί, για παράδειγμα. Απ' την εξεγερμένη Παλαιστίνη και το θεοκρατικό Αφγανιστάν, ως τα Βασίλεια και τα εμιράτα του Κόλπου κι ακόμα ως κι αυτό το ίδιο το μητροπολιτικό έδαφος, οπουδήποτε ο ριζοσπαστικός ισλαμισμός λαμβάνει μορφές που αποτελούν ανεξέλεγκτες εστίες κινδύνου για την αμερικανική στρατιωτική, οικονομική και πολιτική παρουσία, θα χτυπηθεί. Το πολύ πολύ, ο Χάντιγκτον κι οι θεωρίες περί σύγκρουσης πολιτισμών, ν' αποτελέσουν ένα ιδεολόγημα-κάλυψη για τις αιτίες της πραγματικής σύγκρουσης. Από την άλλη όμως, η βαρβαρότητα, ο εξευτελισμός της ανθρωπίνης ύπαρξης, το απόλυτο της φανατικής πίστης, δεν αποτελούν άλλοθι για την ισοπέδωση που θέλει ίδιους κι απαράλλακτους τους παγκόσμιους κυρίαρχους και τον πολιτισμό τους σαν είδος προς εξαγωγή, με τους επικεφαλές των περιφερειακών αυτών κινήματων και της πίστης που αυτοί συντηρούν κι υπερασπίζονται, μέσα στις επικρατούσες συνθήκες της φτώχειας, της εξαθλίωσης και της καχυστερήσης.

Στην Ελλάδα της Ευρ. Ένωσης και του ΝΑΤΟ, της οικονομικής ενοποίησης και του ευρώ, δεν υπάρχει κανένα κομμουνιστικό αντάρτικο για να συντριβεί, ούτε καμμία χούντα για να κρατηθεί στην εξουσία. Συνεχίζουν όμως να υπάρχουν οι βάσεις, σ' αναδιαρθρωμένη μάλιστα μορφή, το ΝΑΤΟϊκό Στρατηγείο της Λάρισας, τ' αμερικανικά κεφάλαια, οι πολύμορφοι φορείς του πολιτισμού της υπερδύναμης και φυσικά η απόλυτη ταύτιση των ντόπιων αφεντικών με την επιθυμία των Συμμάχων για την πάταξη του νέου εχθρού, της τρομοκρατίας (εκτός από το Αφγανιστάν, υπάρχει βέβαια κι ο εχθρός στο εσωτερικό!)

Οε κοινή συμφωνία με τους ευρωπαϊούς εταίρους. Ο εκσυγχρονισμός της καταστολής κι οι εφιαλτικές μορφές που αυτός θα πάρει στο μέλλον -ο νέος τρομονόμος μάλλον ήταν μόνο η αρχή- καθώς κι η ένταση της εκμετάλλευσης μέσω των νέων παραγωγικών σχέσεων που επιβάλλει η παγκοσμιοποιημένη οικονομία, δηλαδή το γενικό πλαίσιο κυριαρχίας που διαμορφώνει η ντόπια εξουσιαστική συμμορία, μπορεί να μην οφείλεται αποκλειστικά στις ΗΠΑ. Όμως χωρίς αμφισβήτηση, αυτό εκπορεύεται από τα άμεσα συμφέροντά τους, πράγμα που εύλογα και εύστοχα τα καθιστά στόχο δράσης κι εναντίωσης του στρατοπέδου της κοινωνικής αντίστασης. Δεν είναι οι φορείς του "νέου μεσαίωνα", οι Ταλιμπάν, ούτε ο κρατούμενος "χασάπης των Βαλκανίων" Μιλόσεβιτς που προωθούν τα παραπάνω αλλά οι ειδικοί και επαίοντες της επιβολής και της διατήρησης της παγκόσμιας τάξης που εδρεύουν στην Ουάσινγκτον, στις Βρυξέλες, στο Βερολίνο... Δεν είναι αυτοί που αποτέλεσαν τις αφορμές αλλά αυτοί που δημιουργούν τις αιτίες. Αυτοί που χτίζουν το ασφυκτικό κι εγκληματικό καθεστώς του βασιλείου της ελεύθερης αγοράς, της παγκοσμιοποίησης, της απόλυτης καταστολής, του ελέγχου της σκέψης, μ' αποτελέσματα ορατά σε κάθε πτυχή της καθημερινής ζωής, αφήνοντας στους ντόπιους εξουσιαστές την εφαρμογή τους. Χωρίς να είναι βέβαιο ότι στην περίπτωση που αυτοί αποτύχουν να την πραγματοποιήσουν, δεν θα επέμβουν άμεσα τα ίδια τα αφεντικά τους, χρησιμοποιώντας πάντα κάποιο ωραίο πρόσχημα. Ίδωμεν...

Η άποψη που εξομειώνει τους αμερικανούς μ' ότι αυτοί αντιπροσωπεύουν, με τους εκάστοτε εχθρούς τους - μόνο με τη διαπίστωση ότι κι οι δυο αποτελούν εκφάνσεις της εξουσίας- μάλλον αντιπαλεύει την Κυριαρχία σ' ένα αφηρημένο επίπεδο, αφήνοντας να της ξεφύγει το συγκεκριμένο, οι τρόποι με τους οποίους αυτή παίρνει σάρκα και οστά, στην προσπάθειά της να επιβληθεί. Αν ο Αρκάν κι ο Μπιν Λάντεν είναι εγκληματίες, το ίδιο είναι οι Κλίντον και Μπους. Όμως παραγνωρίζεται το γεγονός ότι η σχέση των πρώτων με τους δεύτερους είναι η σχέση δημιουργήματος και δημιουργού, είναι οι δεύτεροι που ανέδειξαν τους πρώτους σαν εχθρούς, ώστε ν' ακολουθήσει η σύγκριση που τους θέλει ίδιους. Επιπλέον, μ' αυτόν τον τρόπο εύκολα θα μπορούσε να φτάσει κανείς στο σημείο να μπερδέψει τις αιτίες με τις αφορμές, γι' αρκετά από τα φαινόμενα που εμφανίζονται στη νέα εποχή που διανύουμε. Διαβάζουμε για παράδειγμα σε έντυπο του αντιεξουσιαστικού χώρου: "Γιατί υπάρχουν αρκετά πράγματα που δεν έχουν ειπωθεί ποτέ. Ότι αν γεννήθηκε ο

αλβανικός εθνικισμός, γεννήθηκε κάτω από την ατέλειωτη εξοθλίωση που περίμενε τους αλβανούς μετανάστες στις χώρες της καπιταλιστικής επαγγελίας, την Ελλάδα και την Ιταλία" (εκδ. ΑΝΤΗΝΟΡΑ). Έναν εθνικισμό που αναδείχθηκε κι αναπτύχθηκε στο πρόσωπο του UCK, που εξοπλήστηκε και προωθήθηκε κάτω από την ανοχή των δυτικών δυνάμεων, χειραγωγήθηκε και χρησιμοποιήθηκε ως όργανο εξυπηρέτησης των συμφερόντων τους, έναν εθνικισμό που συγκέντρωσε τη συμπόνοια και τα φιλόανθρωπα αισθήματα των διανοούμενων και των "κοινωνιών" της Δύσης μέσω της προπαγάνδας των ΜΜΕ, για τον οποίο όπως και να το κάνουμε, δύσκολα θα μπορούσαμε να πούμε ότι είχε την αφετηρία της γέννησής του στη σύγχρονη μορφή του, στα γιαπιά, στα κωράφια και στα εργοστάσια της Ελλάδας, στους χώρους δηλαδή εκμετάλλευσης των μεταναστών. Παρά μόνο στα τραπέζια των συνεδριάσεων των δυτικών στρατιωτικών και διπλωματικών επιτελείων που τον φρέναραν προσωρινά, ως τη στιγμή που πιθανώς θα τον ξαναχρησιμοποιούσαν σαν μοχλό πίεσης.

Αν στα μάτια κάποιων, οι Ταλιμπάν μοιάζουν ίδιοι με τους αμερικανούς, στα μάτια των κυρίαρχων που κινούνται ανεμπόδιστα σε παγκόσμιο επίπεδο και χτυπάνε κατά βούληση, στα πλαίσια της αδυσωπτης μάχης για τη διατήρηση κι ενδυνάμωση των θέσεών τους, οποιοσδήποτε Βαλκάνιος που θα θελήσει να μπει φραγμός στη νέα λαίλαπα μέσω της κοινωνικής απελευθερωτικής δράσης μιας ομάδας ή ενός κινήματος, δεν ξεχωρίζει σε τίποτα απολύτως από ένα Ταλιμπάν.

Hic Genova

Ο αγώνας ενάντια στην
παγκοσμιοποίηση της
κυριαρχίας θα είναι
αντιεξουσιαστικός και
ανατρεπτικός ή δεν θα
είναι τίποτα

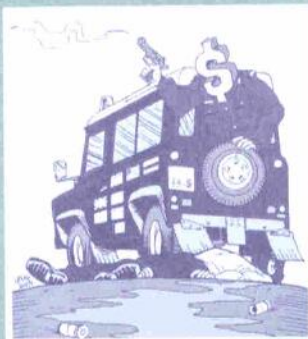
Hic Salta!

The struggle against globalization will be either
anti-authoritarian and subversive or nothing

ΑΝΑΡΧΙΚΕΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ
ANARCHIST GROUPS AND COMRADES

Ιδού η Γένοβα, ιδού και το ...πάθημα! Αφίσα που κυκλοφόρησε στην Αθήνα πριν τα γεγονότα της Γένοβα (ιούλιος '01)

Υ.Γ. "ΓΕΝΟΒΑ"

Πέρα από τη μυθολογία και την πολιτικάντική ή ιδεολογική φλυαρία αυτοϊκανοποίησης που ακολούθησε, όπως συχνά και σωστά έχει ειπωθεί, καμία Ιστορία δεν ξεκίνησε στη Γένοβα μα ούτε βέβαια, πολύ περισσότερο, τελείωσε εκεί. Έτσι, έξι μήνες μετά, ο απόηχος των συγκρούσεων και των οδοφραγμάτων ενάντια στη σύνοδο των Ο8 στη Γένοβα, μαζί με τις ελπίδες και τις προσδοκίες που εκτίναξε στα ύψη αυτή η αντιπαράθεση, εξακολουθεί να συντηρεί κι όλες σχεδόν τις ομολογημένες και ανομολόγητες αντιφάσεις ή ανεπάρκειες που αναδείχθηκαν και αξιώνουν μόνιμα βελτίωση. Κι αν στη Γένοβα το στοίχημα που εκ των πραγμάτων ετίθετο, αντιεξουσιαστικός ανατρεπτικός αγώνας ή ρεφορμιστική αναδιπλωση, κερδήθηκε σαφώς, γνωρίζουμε καλά πως αυτό δεν ισχύει μια για πάντα. Η "Γένοβα" ως κορυφαίο γεγονός θα μας ανήκει πραγματικά, όσο συνεχίζουμε να υπερασπίζουμε και να επιβεβαιώνουμε με επίγνωση και αποφασιστικότητα όσα παλέψαμε κι εκεί: είναι μια ανεκτίμητη παρακαταθήκη που δεν μπορούμε, και δεν πρέπει, να προσπεράσουμε, όχι βέβαια παρελθοντολογώντας, αλλά αντίθετα μεταφέροντας προς το μέλλον τη μαγική φλόγα της εξέγερσης.

Η αμνησία και η σύγχυση που αργότερα προκάλεσαν τα γεγονότα της 11ης Σεπτεμβρίου 2001 στις ΗΠΑ σε τμήματα αυτού του πολύχρωμου και πολυτασικού κινήματος είναι αποκαλυπτικές και ενδεικτικές, χωρίς όμως να μας εκπλήσσουν, αφού δεν αποτελούν αποκλειστικό προϊόν αυτών των γεγονότων, αλλά συνδέονται με μια ολόκληρη θεώρηση και πρακτική που, έτσι κι αλλιώς, προϋπήρχαν. Τα σημάδια αυτά φάνηκαν στην τελευταία κινητοποίηση στο

Λάκεν των Βρυξελλών επ' αφορμή της συνόδου των ηγετών της Ε.Ε., όπου δεν είναι βέβαια οι καιρικές συνθήκες που ερμηνεύουν το διαπιστωμένο "πάγωμα" μπροστά στο "νέο" πόλεμο, το οποίο, ξεκινώντας από τις παρυφές της ρεφορμιστικής και εναλλακτικής αριστεράς, διατρέχει και τμήματα των ριζοσπαστικών δυνάμεων.

Όλα όμως εξακολουθούν να παραμένουν ανοιχτά. Η μαζική παρουσία-επανεμφάνιση στις Βρυξέλλες θα πρέπει να κριθεί ικανοποιητική. Και είναι προφανές πως ό,τι συνέβη και εκεί εμφορείται και νοσηματοδοτείται κατά κύριο λόγο από όλα τα στοιχεία και τα χαρακτηριστικά που διαθέτει ή απέκτησε αυτό το κίνημα στην εξέλιξή του από το Σιάτλ μέχρι τη Γένοβα. Αν ισχύει αυτός ο συλλογισμός και στο βαθμό που εξακολουθεί να μας "καίει" η προοπτική του, είμαστε πρόθυμοι αλλά και υποχρεωμένοι για μια κριτική και αυτοκριτική αποτίμηση.

Οι προθέσεις των καθοδηγητών της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης, οι επιλογές και η πορεία του κινήματος αντίστασης και ανατροπής, τα πολλαπλά μέτρα και σχέδια καταστολής και χειραγώγησής του βρίσκονται στην πρώτη γραμμή μιας τέτοιας προσπάθειας.

Οι περιφερόμενοι εγκληματίες του πλούτου και της δύναμης

Ήδη από τα μέσα της δεκαετίας του '90 οι αποκάλυπτοι σχεδιασμοί της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης έφταναν στο απόγειό τους. Οι πολυεθνικοί εμπνευστές της και οι ηγεμονικοί οργανισμοί οικονομικής και πολιτικής κυριαρχίας επαίρονταν επιδεικτικά για την απρόσβλητη και παντοδύναμη πλέον μονοκρατορία τους. Έτσι, ολοένα και

περισσότερο, οι συνεχείς συναντήσεις τους σε όλα τα μήκη και πλάτη του πλανήτη έπαιρναν το χαρακτήρα μιας φιέστας, όπου, πέρα από το ουσιαστικό και πρακτικό κομμάτι των συζητήσεών τους, αυτό που ως μήνυμα προβαλλόταν ήταν ότι δημόσια πια είναι σε θέση να απεργάζονται και να διακηρύττουν την υποταγή μας στο μονόδρομο των συμφερόντων τους.

Πολύ σύντομα όμως η πολύμορφη, μαζική και δυναμική εμφάνιση ενός διεθνούς ρεύματος κατά της παγκοσμιοποίησης του καπιταλισμού τούς προκάλεσε τις πρώτες ανησυχίες. Από τότε και ως σήμερα είμαστε μάρτυρες μιας πολύπλευρης προσπάθειας χειραγώγησης και καταστολής, συκοφάντησης και εξόντωσης. Σε αυτό το πλαίσιο, η Γένοβα ήταν μια στιγμή κορύφωσης των κατασταλτικών επιλογών, μέσα σε μια πορεία όχι βέβαια διαρκούς όξυνσης ή γραμμικής κλιμάκωσης (βλέπε Βρυξέλλες μετά) αλλά μόνιμης και προσαρμοζόμενης σκληρής καταστολής.

Οι δύο πρώτες ήττες, οδυνηρές τόσο για το πραγματικό όσο και για το συμβολικό τους κόστος, τους υποχρέωσαν, έπειτα από μια πολύ σύντομη φάση δυσπραγίας, να αποκαλύψουν το πραγματικό τους πρόσωπο, κάτι που ήταν, ή θα έπρεπε να ήταν, αναμενόμενο, για να μην πούμε επιδιωκόμενο. Τον Οκτώβριο του 1998 καταρρέει το περίφημο σχέδιο της Πολυμερούς Συμφωνίας για τις Επενδύσεις (ΜΑΙ), ενώ το Δεκέμβριο του 1999 οδηγείται σε φιάσκο ο Κύκλος της Χιλιετίας του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου στο Σιάτλ. Το προφίλ της απρόσκοπτης καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης πληττόταν επικίνδυνα, ενώ αντίθετα ο αγώνας εναντίον της καθίστατο ενισχυμένα αξιόπιστος και αποτελεσματικός. Είναι η χρονική στιγμή που η προσπάθεια διάβρωσης και κατακερματισμού διαμέσου της προσέγγισης και του προσεταιρισμού σειράς λεγόμενων Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων και η πολιτική επιλογή της "μηδενικής ανοχής" απέναντι στις ριζοσπαστικές πρακτικές τίθενται ταυτόχρονα σε πλήρη κίνηση.

Ο έλεγχος της Πράγας κατά τη σύνοδο του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας το Σεπτέμβριο του 2000 από χιλιάδες αστυνομικούς, κάτι που επαναλαμβάνεται το Δεκέμβριο του 2000 στη Νίκαια, σε συνδυασμό με την άρση της Σένγκεν (απαγόρευση εισόδου σε 2.500 Ιταλούς) και τις εκατοντάδες συλλήψεις, ήταν από τα πρώτα δείγματα. Τον Απρίλιο του 2001, στο Κεμπέκ, ο επίσημος απολογισμός κατέγραφε 4.709 πλαστικές σφαίρες, που ρίχτηκαν από τις δυνάμεις καταστολής εναντίον των ριζοσπαστικών διαδηλώσεων με

αφορμή τη συνάντηση για τη Ζώνη Ελεύθερου Εμπορίου της Αμερικής. Στις αρχές Ιούνη, στο Γκέτεμποργκ, εκτός όλων των άλλων, η αστυνομία επιτίθεται με πραγματικά πυρά εναντίον διαδηλωτών, τραυματίζοντας βαρύτατα τουλάχιστον δύο από αυτούς, κατά τη διάρκεια της συνόδου της Ε.Ε., ενώ λίγες μέρες μετά, στη Βαρκελώνη, έχουμε νέο όργιο ωμότητας εναντίον διαδήλωσης που ακολούθησε τη ματαίωση της διάσκεψης της Παγκόσμιας Τράπεζας.

Έπειτα από όλα αυτά κι ενώ η καταστολή φαίνεται να δυναμώνει παρά να αποθαρρύνει τη διεθνή κοινωνική αντίσταση, η σύνοδος των G8 στη Γένοβα, στις 18-20 Ιουλίου 2001, μετατρέπεται σε πεδίο κεντρικής αναμέτρησης. Τα γεγονότα λίγο πολύ είναι γνωστά. Καιρό πριν η ιταλική κυβέρνηση, διάφορες αστυνομικές και μυστικές υπηρεσίες, με την πολύτιμη συνεισφορά των διεθνών ΜΜΕ, μεθοδεύουν κλίμα τρομοκρατίας και αναρχοφοβίας, με στόχο να αποτρέψουν τη διαφανόμενη μαζική παρουσία διαδηλωτών, τόσο από την υπόλοιπη Ιταλία όσο κι από το εξωτερικό. Ήταν χαρακτηριστικά τα κοινά δημοσιεύματα σε Ιταλία και Ελλάδα, τα οποία "φωτογράφιζαν" συγκεκριμένη πρωτοβουλία αναρχικών στην Αθήνα που δραστηριοποιούνταν εν όψει της Γένοβας. Ακολούθησε η κατά βούλησιν των ιταλικών αρχών άρση της Σένγκεν, με τα γνωστά για την ελληνική περίπτωση αποτελέσματα της άρνησης εισόδου στην Ιταλία σε δύο από τα λεωφορεία που μετέφεραν διαδηλωτές. Στη Γένοβα η παλιά πόλη μετατρέπεται σε κανονικό φρούριο, χιλιάδες αστυνομικοί όλων των υπηρεσιών βρίσκονται στους δρόμους, ελικόπτερα και κάμερες εποπτεύουν από αέρος και κομάντο του λιμενικού από θάλασσα. Η δολοφονία του Κάρλο Τζουλιάνι, οι ανηλεείς ξυλοδαρμοί και οι εκτεταμένες συλλήψεις ήταν η "τελική λύση"

της υπερεθνικής συμμορίας απέναντι σε ένα κίνημα ανθρώπων που σε μεγάλα του τμήματα όρθωσε το ανάστημά του ανυποχώρητα και υπερασπίστηκε τις επιλογές του με αξιοπρέπεια μπροστά στην κορύφωση της κρατικής βίας.

Το άρωμα της εξέγερσης και η δυσωδία της χειραγώγησης

"(...) Όμως μετά τις συγκρούσεις στο Γκέτεμποργκ η προσπάθειά μας βρίσκεται σε κρίση. Οι συγκρούσεις κατέστρεψαν προσπάθειες ετών (...) Είχαμε φτάσει στο σημείο να έχουμε big screen συζητήσεις με τους Πρόντι, Σολάνα, Φίσερ (...) Πάντως μπορώ να πω ότι αντιμετωπίζαν πολύ σοβαρά προβλήματα και απειλές και ότι σε τελική ανάλυση είναι και οι αστυνομικοί άνθρωποι".

(Ολέ Μασόν, εκπρόσωπος Τύπου της οργάνωσης ATTAC)

Οι γνωστοί μπαχαλάκηδες του αριστερού πολιτικού αμοραλισμού, οι ματαιόδοξοι "χαλίφηδες στη θέση του χαλίφη", σε μόνιμη κρίση εξουσιοφρένειας, έκαναν όλο αυτό το διάστημα ό,τι μπορούσαν για να οικειοποιηθούν την αντίσταση κατά της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης, και καλά κάνανε. Από και όμως μέχρι την προβοκατορολογία, τη δαιμονολογία και τον αφορισμό των μη ελέγχιμων και αφομοιώσιμων από αυτούς ριζοσπαστικών δυνάμεων της κοινωνικής ανατροπής υπάρχει μεγάλη απόσταση, και ως εκ τούτου πολύ μικρότερη ανοχή.

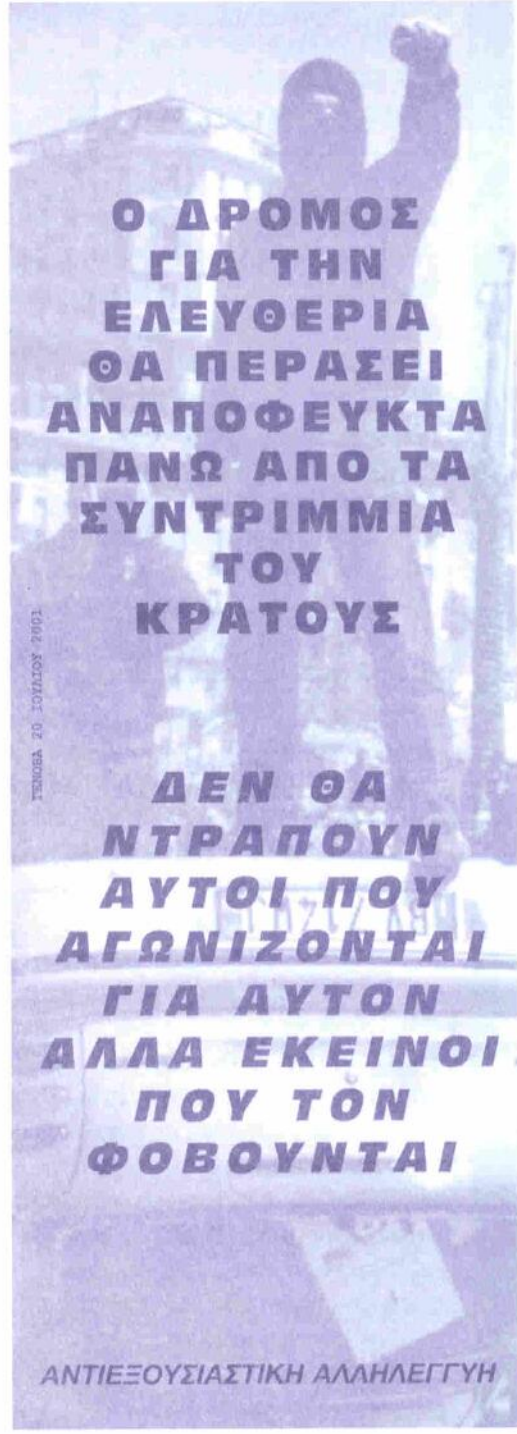
Επιδιώκοντας να αναλάβουν εργολαβικά το management του κινήματος, ήταν οι πρώτοι που έτρεχαν κάθε φορά να συνδιαλαγούν με κυβερνήσεις και τοπικές αρχές, κάνοντας κατάπτυστες δηλώσεις νομιμοφροσύνης για λογαριασμό ολόκληρου του κινήματος, καθώς ποτέ σε αυτές τις περιπτώσεις δεν φρόντιζαν να ξεκαθαρίζουν πως μιλάνε μόνο για τους εαυτούς τους, (φρόντιζαν βέβαια τα γεγονότα στη συνέχεια...). Με βασικό επικήριμα ότι οι αναρχικοί και η συγκρουσιακή τους λογική μετατρέπονται σε πρόσχημα καταστολής, την ίδια στιγμή που η κρατική καταστολή και τρομοκρατία ξεκείλιζαν απρόκλητα και απροκάλυπτα.

Πανηγύριζαν λίγες μέρες πριν από τη Γένοβα για την "ανοικτή πόλη" που δόθηκε κερδήθηκε στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων από το Κοινωνικό Φόρουμ (GSF) με υπουργούς του Μπερλουσκόνι, παραβλέποντας ή υποβαθμίζοντας την ύπαρξη της "κόκκινης" και της

"κίτρινης" ζώνης και την αστυνομικοστρατιωτική κατοχή της πόλης, δίνοντας διαπιστευτήρια υποταγής, υποσχόμενοι στα αφεντικά ότι "δεν θα πέσει ούτε πέτρα", βαφτίζοντας αυτή την τακτική ως "πολιτική ανυπακοή" (sic).

Νεόκοπος αστέρας του ντόπιου καθωσπρεπισμού (συγγνώμη αριστερισμού), εξηγώντας σε δημόσια εκδήλωση λίγες μέρες πριν από τα γεγονότα αυτή την τακτική, την αντιπαρέβαλε στην υποτιθέμενη συνωμοτική δράση των αναρχικών ως επιλογή δημόσιας αναγγελίας των τακτικών προθέσεων και πρότυπο αξιοπιστίας, αποτελεσματικής και ορθότερης διαδικασίας για το κίνημα. Σύμφωνα λοιπόν με τη λογική αυτή, οι Ζαπατίστας, που συχνά θα επικαλείται και ο ίδιος, θα έπρεπε πριν από την 1η/1/1994 να είχαν προαναγγείλει, και μάλιστα και στις αρχές, την κατάληψη του Σαν Κριστόμπαλ, ενώ εμείς καλούμαστε τώρα να τους αποκηρύξουμε για "συνωμοτική δράση"...

Στη Γένοβα όμως όλα τα πράγματα απέκτησαν το κύρος και την αξία που πραγματικά διέθεταν. Η τακτική επιλογή του πιο οργανωμένου τμήματος του αριστερισμού, των Tute Bianche, να μαντρώσει ολόκληρο τον κόσμο πίσω από τους "ειδικούς" της σύγκρουσης σε ένα σημείο, εκτός του ότι πολιτικά είναι απαράδεκτη (ορισμός της ιεραρχικής αντίληψης και πρακτικής), αποδείχτηκε τελείως άστοχη, ανεπαρκής και εσφαλμένη. Και εδώ το ζήτημα δεν είναι "παταξιακό" ούτε ιδεολογικό. Τη οπίθα της εξέγερσης στη Γένοβα άναψαν οι πολυπληθείς ομάδες του "Μαύρου Μπλοκ", που, δυστυχώς χωρίς οργανωμένο σχέδιο αλλά πάντως με ενιαία λογική, διέσπειραν και γενίκευσαν τη σύγκρουση σε ολόκληρη την πόλη, δίνοντας πραγματικές μάχες για την άλωση του απόρθητου φρουρίου που είχε στηθεί, προκαλώντας ανεπανόρθωτα πλήγματα στο άτρωτο προσωπείο της υπερεθνικής

**Ο ΔΡΟΜΟΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ
ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΑ
ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΑ
ΣΥΝΤΡΙΜΜΙΑ
ΤΟΥ
ΚΡΑΤΟΥΣ**

**ΔΕΝ ΘΑ
ΝΤΡΑΠΟΥΝ
ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ
ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ
ΓΙΑ ΑΥΤΟΝ
ΑΛΛΑ ΕΚΕΙΝΟΙ
ΠΟΥ ΤΟΝ
ΦΟΒΟΥΝΤΑΙ**

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Τυμβωρύχος (ο) : 1. Αυτός που ανοίγει τάφους, για να τους συλήσει.

2. (μτφ.) αυτός που διασύρει τη μνήμη νεκρού ή εκμεταλλεύεται κάτι ιερό για δικό του όφελος.

*Θυαί υμίν
Γραμματεῖς
και*

*Φαρισαῖοι
ΥΠΟΚΡΙΤΕΣ*

**ΤΙΜΗ ΣΤΟΝ
ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΑ
ΚΑΡΛΟ
ΤΖΟΥΛΙΑΝΙ**

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Αφίσες που κυκλοφόρησαν μετά τα γεγονότα στη Γένοβα

συμμορίας. Η κωμικοτραγική κατάληξη των ελληνικών επιτροπών στα νεκροταφεία, μερικά χιλιόμετρα από το κέντρο της πόλης, κατά τη διαδήλωση της 2ης Ιουλίου ίσως μπορεί σημειολογικά να χαρακτηρίσει και τη συνολική συλλογική τους παρουσία εκεί.

Εξίσου θλιβερή θα χαρακτηρίζαμε την επιμονή ορισμένων αναρχικών να εστιάζουν σε μεμονωμένες και ασήμαντες στιγμές ανούσιας βίας μπροστά σε ένα εξεγερτικό γεγονός τέτοιας έκτασης και σημασίας, αντίληψη και θεώρηση που τους έβγαλαν τελείως έξω από τα γεγονότα της 2ης Ιουλίου, για να τους οδηγήσουν την επόμενη μέρα στη... μεγαλειώδη πράξη-απάντηση της οργής ενός λεπτού στο σημείο όπου δολοφονήθηκε ο Κάρλο Τζουλιάνι.

Ακόμη και οι ίδιοι οι Tute Bianche υποχρεώθηκαν σε στροφή 180 μοιρών υπό το βάρος της καταφανούς πολιτικής τους αποτυχίας και της μεγάλης δυσφορίας που εκφράστηκε και στο εσωτερικό τους, αποδοκιμάζοντας ένα μήνα μετά τις τακτικές των προσυνεννοήσεων που οι ίδιοι μαζί και με άλλους είχαν αναλάβει με τις αρχές, ανακοινώνοντας το τέλος της λεγόμενης "πολιτικής ανυπακοής" και το πέρασμα στη φάση της "κοινωνικής ανυπακοής". Άλλαξε ο Μανολιός και έβαλε τα ρούχα του αλλιώς!...

Θα το επαναλάβουμε: κανείς δεν θα μιλούσε και δεν θα συνέχιζε να αναφέρεται στη Γένοβα, εάν δεν υπήρχαν τα διάφορα κομμάτια του "Μαύρου Μπλοκ" μαζί με τις εκατοντάδες των αγωνιστών (βλ. πολλοί αγωνιστές των COBAS κ.λπ.) που, εκείνη τη στιγμή τουλάχιστον, υπερέβαιναν τις γραφειοκρατικές αγκυλώσεις των οργανώσεών τους μη αποδεχόμενοι τον εκούσιο εγκλωβισμό και τη συνθηκολόγησή τους.

Ασύμμετρες απειλές

Όμως, ενώ για μια ακόμη φορά αναρχικοί και αντιεξουσιαστές μεγαλούργησαν στο δρόμο, δεν μπορούμε να μην επισημάνουμε ξανά την πλήρη σχεδόν αδυναμία μας να οργανώσουμε τις δυνάμεις μας ή έστω κάποιες δραστηριότητες σε ένα συστηματικότερο επίπεδο. Αυτό που και στη Γένοβα καταγράφηκε ως "Μαύρο Μπλοκ" και είναι μια σύνθεση διάφορων αναρχικών ομάδων και ατόμων και της λεγόμενης "άγριας νεολαίας" των ευρωπαϊκών μητροπόλεων αδυνατεί έως τώρα να μετουσιώσει σε κάποιες σοβαρές δομές τις κοινές του προθέσεις. Και αν οι

αντιεραρχική λογική είναι μια σπουδαία βάση συνύπαρξης, αυτό το κάτι παραπάνω που απαιτείται για να καταστεί εφικτή αυτή η συνεργασία και κυρίως να έχει και νόημα αφορά στον πολιτικό λόγο και στη χάραξη κατευθύνσεων που εν πολλοίς απουσιάζουν και πάνω στις οποίες θα μπορούσε να προκύψει.

Και κάτι τελευταίο: όταν έχουμε να κάνουμε με κάτι νέο και τόσο ελπιδοφόρο όσο αυτό το αναπτυσσόμενο διεθνές κίνημα κατά της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης, δεν είναι νοητό και αποδεκτό να μεταφέρουμε σε αυτό ατομικές ή συλλογικές ανιάτες αρρώστιες του παρελθόντος. Εκτός και αν δεν καταλαβαίνουμε τι μας γίνεται. Αν διακρύπτουμε την αντιεξουσιαστική αλληλεγγύη, δεν πρέπει να την τσαλαπατάμε βάνουσα στην πράξη, ακόμα και όταν συμβαίνει να έχουμε διαφορετική άποψη. Εάν, για παράδειγμα, υποστηρίζουμε και προωθούμε την κοινή δράση, να μην την κλωτσάμε στον αγύριστο με την πρώτη διαφωνία. Μακριά από εμάς ο όντως απεχθής ρόλος του μόνιμου από καθ' έδρας κριτή, όμως μερικά πράγματα πρέπει να υπογραμμίζονται με ειλικρινή και θετική διάθεση, αν θέλουμε να πάμε παραπέρα.

ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΑ "ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ", ΕΥΡΩΤΡΟΜΟΝΟΜΟΣ, ΕΥΡΩΡΟΙ, EUROJUST, SCHENGEN Κ.ΛΠ ΠΡΟΕΞΟΦΛΟΥΝ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗΣ ΔΡΑΣΗΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ. ΟΣΟΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΠΡΟΣΒΛΕΠΟΥΝ ΠΑΡΑΚΑΤΩ, ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΣ ΣΤΗ ΣΕΒΙΛΛΗ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ Ή ΑΚΟΜΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΤΟ 2003, ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΤΑΘΟΥΝ ΣΤΟ ΥΨΟΣ ΤΩΝ ΑΠΑΙΤΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΩΝ. ΕΙΜΑΣΤΕ ΣΤΟ TARGET GROUP!

7 Απ

οστροφές για την εποχή της παγκοσμιοποίησης

1.

Πάνω από 80% του παγκόσμιου πλούτου ανήκει σε ένα 20% του πληθυσμού (οι 358 πλουσιότεροι άνθρωποι του κόσμου διαθέτουν περιουσία μεγαλύτερη από το εισόδημα των μισών περίπου κατοίκων της σκοτεινής πλευράς του πλανήτη). 500 εταιρείες-γίγαντες ελέγχοντας περίπου το 70% του εμπορίου σε παγκόσμια κλίμακα αποκομίζουν κέρδη όσα όλα μαζί τα Α.Ε.Π. των 43 φτωχότερων χωρών της Γης. Και το πράγμα βέβαια δεν εξαντλείται εδώ.

2.

Όλη η εξουσία λοιπόν στις πολυεθνικές! Ποιος είπε ότι τελειώσαμε με τη φεουδαρχία; Δε ζούμε παρά την ηλεκτρονική στιγμή της προϊστορίας.

3.

Το ερώτημα δεν είναι αν, πως και σε ποιο βαθμό μπορεί το σύστημα να «ορθολογικοποιηθεί». Αυτό το αφήνουμε στους πολυάριθμους άλλωστε έμμισθους καλαμαράδες και αυτάρεσκους διανοούμενους. Το ζήτημα είναι πως μια «κοινωνία» δομημένη στην ανισότητα και την αναξιοπρέπεια το λιγότερο που μπορεί να «προσφέρει» είναι απώλεια πνεύματος και έλλειψη πραγματικής δημιουργίας. Η καθημερινότητα εν τω μεταξύ δεν αστειεύεται.

4.

Πόλεις ανοχής κι ένα γύρω έρημος με τις οάσεις της να χάνονται η μία μετά την άλλη. Από την απόλαυση της «παλιάς εποχής» στη μαγεία του εκσυγχρονισμού! Για να χτίσουμε πάνω σε αυτά που μας ενώνουν, χρειάζεται να γκρεμίσουμε όσα μας διαχωρίζουν και φυσικά όχι όσα μας διαφοροποιούν. Ο αδιάκοπος αγώνας της ζωής ενάντια στις κατά περίπτωση κυδαίees εκφάνσεις της επιβίωσης δεν είναι ιδεολογική αντιπαράθεση. Κάποιοι, βέβαια, επιμένουν να διυλίζουν τον κώνωπα και να καταπίνουν την κάμλο.

5.

Ας το ξεκαθαρίσουμε: δεν επιθυμούμε να βάλουμε τάξη στο κερδοσκοπικό «χάος» τους. Επιθυμούμε να σπείρουμε χάος στην έννομή τους τάξη. Ανέναντι στ' αφεντικά και τους ποικιλώνυμους υπηρέτες τους δεν στεκόμαστε κρατώντας ροδοπέταλα. Όπως οι διάφορες κατά καιρούς «φωτεινές πρωτοπορίες» κρύβουν σκοτεινές οπισθοδρομήσεις, έτσι και οι κάθε λογής «ειρηνόφιλοι» δεν αποτελούν παρά φιλότιμους δασκεδαστές της εξουσίας.

Αργεντινή (12/01):
Λεπλάσια σε σούπερ μάρκετ
και άγριες συγκρούσεις
στους δρόμους.
Η καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση
είναι εδώ!

6.

Οι πλούσιες παραδόσεις λαών κατά κανόνα εξοβελισμένων, τα κινήματα που έθεσαν το επαναστατικό πρόταγμα και κυρίως οι φωνές των επαναστατημένων συνειδήσεων οπουδήποτε και οποτεδήποτε αποτελούν σταθερή πηγή σεβασμού και έμπνευσης σε πείσμα των όσων, νεόκοπων ή μη, απανταχού μασκαράδων.

«ΣΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ

Η Προσωρινή Επαναστατική Επιτροπή έστειλε το ακόλουθο ραδιογράφημα:

Η Κροστάνδη σε όλους...σε όλους...σε όλους.

Στους προλετάριους όλου του κόσμου!

Τα εχθρικά αεροπλάνα σαν αρπακτικά πουλιά, πετάνε πάνω απ την Κροστάνδη, ρίχνοντας βόμβες και σκοτώνοντας τον άμαχο πληθυσμό. ...θα συνεχίσουμε τον αγώνα που αρχίσαμε ως την τελική νίκη, ή θα πεθάνουμε φωνάζοντας: Ζήτω τα ελεύθερα σοβιέτ! Τα σημερινά σοβιέτ λένε ψέματα!

Σύντροφοι, χρειάζομαστε τη βοήθειά σας. Εξεγερθείτε ενάντια στους κομισάριους που σας καταπιέζουν.

Θυμηθείτε τα αθώα θύματα της Λοβιάνα και του Ρέιμς. Τότε ήταν ο ιμπεριαλισμός που ήθελε να διατηρήσει την εξουσία του, τώρα είναι το κομμουνιστικό κόμμα που υπερασπίζει τη δική του, που πυροβολεί ενάντια στην επαναστατημένη Κροστάνδη.

Ας είναι καταραμένοι όλοι οι τύραννοι!

(ΙΖΒέστια Νο 11, Κυριακή 13/3/1921. Στις 17/3/1921 η πόλη έπεφτε στα χέρια των δολοφόνων Λένιν και Τρότσκι).

Ελάχιστος φόρος τιμής για τα 80 χρόνια από την πτώση της επαναστατημένης Κροστάνδης.

7.

«...Και συ τα δέχεσαι με απελπισία αυτά τα πράγματα που δεν τα θέλεις.

Άλλα ζητεί η ψυχή σου, γι άλλα κλαίει...»

(Κ. Καβάφη, Η Σατραπεία)

Στο παιχνίδι της ζωής μας παίζουμε κι εμείς! Αν το όριο τους είναι η αποτελεσματική παραγωγή απίστευτων σκουπιδιών, το δικό μας βρίσκεται στη μέθεξη της ελευθερίας. Όχι στον πεσιμισμό του κεφαλαίου! Στη δυναμική των συναντήσεων παλλόμενων συνειδήσεων!

Για τη διαμόρφωση και την υλοποίηση του ανατρεπτικού σχεδίου.

**ΑΚΟΥ
ΤΗ ΔΙΨΑ ΣΟΥ**

Χορεύοντας με το FBI στο Ιντερνετ!

ή
"Χαμογελάστε!

Σας παρακολουθούν!"

Η διαφαινόμενη επιχείρηση καταστολής του "ελεύθερου" διαδικτυακού χώρου με βάση έναν διεθνή κυβερνο-τρομονόμο και οι όψεις της ιντερνετικής αντίστασης, οι σύγχρονες μορφές επιτήρησης, οι κάκερς στην υπηρεσία των πολυεθνικών, η επέλαση του ηλεκτρονικού εμπορίου και οι κρήσιμες πρακτικές συμβουλές για να ξεφεύγετε από τις παγίδες-σπηλιές του Μεγάλου Αδελφού-Πολύφημου, θα μπορούσαν να αποτελούν τα υλικά του κειμένου που ακολουθεί. Όμως τα υλικά για μια τέτοια "συνταγή" θα μπορούσαν να γεμίσουν εκατομμύρια αποθήκες. Τι να αφήσεις και τι να πετάξεις;! Φανταστείτε πόσο ματαιόπονη θα ήταν η προσπάθεια μεταφοράς τους με τα περιορισμένης χωρητικότητας βαγόνια-σελίδες μιας αμαξοστοιχίας που κινείται στην ερμηιά(!) ενός υπερσυνδυασμένου σιδηροδρόμου! Επειδή όμως αυτό το δρομολόγιο δεν είναι το πρώτο και επειδή στη διάρκεια αυτής της "διαδρομής στη στέπα της βαρβαρότητας" άρρισαν να ξεφυτρώνουν διάφοροι "σταθμοί", μαζί και επιβάτες, καλό θα ήταν να έχουμε κάτι για το ταξίδι, να διαδάζουμε... Απαραίτητη προειδοποίηση: Τα υλικά που επιλέχθηκαν τελικά για το κείμενο που ακολουθεί δεν είναι αγνά και το αποτέλεσμα δεν ενδείκνυται για "ανυποψίαστους πολίτες".

Μια μικρή διδακτική μαρτυρία από τη Γένοβα

Στην εξωτερική είσοδο του αύλειου χώρου ενός σχολείου, ήταν αναρτημένη, ανάμεσα σε άλλες ανακοινώσεις, και μία προειδοποίηση που αν μη τι άλλο, φανέρωνε το απελευθερωτικό χιούμορ των συντακτών του: "Χαμογελάστε! Σας καταγράφουν σε φιλμ".

Η ανακοίνωση, βεβαίως, δεν είχε γραφτεί από μαθητές, το σχολείο δεν ήταν τυχαίο, η χρονική συγκυρία ήταν εκρηκτική και οι "αρχές ασφαλείας" είχαν κάθε λόγο να καταγράψουν τα πρόσωπα που, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο έρχονταν σε επαφή με τη "Βάση" του Ανεξάρτητου Κέντρου Τύπου της Γένοβας (Indymedia Press Center). Επρόκειτο φυσικά για το σχολείο Diaz, εκείνες τις ημέρες του Ιούνη του 2001 κατά τις οποίες φιλοξενήθηκε η πολύ σημαντική

δουλειά της αντιπληροφόρησης για τα γεγονότα που λάμβαναν χώρα κατά της συνάντησης της ομάδας "G8". Τα νέα, αυτή τη φορά καταγεγραμμένα από τη σκοπιά των διαδηλωτών και όχι υπό την κλωνοποιημένη, αναπαραγωγική νοοτροπία των επίσημων ΜΜΕ, λειτούργησαν καταλυτικά τόσο σε τοπικό όσο και σε διεθνές επίπεδο, σε αμεσότητα και σε ουσία. Η επαναστατική εκτροπή του ανουσίσιου, διεκπεραιωτικού ρόλου διαφόρων μορφών επικοινωνίας (τηλέφωνο, φαξ, Ίντερνέτ, e-mail) σε όφελος της ελευθερίας, αποτέλεσε μία πραγματικότητα που, βεβαίως, δεν πρωτοεμφανίστηκε στη Γένοβα. Αυτό, από ό,τι φάνηκε στη συνέχεια, δεν εμπόδισε καθόλου (τουναντίον μάλιστα) τα δολοφονικά τάγματα της Ιταλικής αστυνομίας να εισβάλλουν ξημερώματα στο σχολείο (και αφού είχε προηγηθεί η δολοφονία του νεαρού αναρχικού ακτιβιστή Carlo Giuliani), να ξυλοκοπήσουν μέχρι αναισθησίας τους διαπιστευμένους με το Indymedia Press Center δημοσιογράφους και άλλους "ακτιβιστές της πληροφορίας", να τους συλλάβουν, να κατάσχουν το "επικίνδυνο" υλικό (φωτογραφικά ντοκουμέντα από την αστυνομική βαρβαρότητα, βίντεο όπου αποτυπώνονταν ένοστολοι με τα πιστόλια στα χέρια να σημαδεύουν διαδηλωτές, σκηνές απελευθέρωσης μιας πόλης-φρουρίου, κλπ.) και να τους σύρουν στις φυλακές και τα δικαστήρια προκειμένου το κράτος να τους απαγγείλει διάφορες προσχηματικές κατηγορίες. Στην πραγματικότητα, αυτή η εισβολή, υπήρξε η πιο χαρακτηριστική περίπτωση καταστολής... επικίνδυνων ιδεών και ειδήσεων τα τελευταία χρόνια και η πιο "ταιριαστή" αιτιολογική επιβεβαίωση της εκτίμησης που είχε κάνει, πριν πολλά χρόνια ο Τζώρτζ Όργουελ, λέγοντας πως "στη σημερινή εποχή το να λες την αλήθεια, είναι επαναστατική πράξη". Οι ανεξάρτητοι-αυτόνομοι δημοσιογράφοι της Γένοβας μετέδιδαν αλήθειες, άρα, προκαλούσαν το μένος ενός πολυπλόκαμου και... πολυκάναλου δια-κρατικού μηχανισμού που είχε κάνει τα πάντα τις προηγούμενες ημέρες για να πείσει την Ιταλική και τη διεθνή κοινή γνώμη για τις "καταστρεπτικές, εγκληματικές διαθέσεις των βαρβάρων που καταφτάνουν...". Όμως, όταν οι κάτοικοι της Γένοβας συνειδητοποιήσαν πως η μαγική ψευδής εικόνα που είχαν πλασάρει τα επίσημα κανάλια της ενημέρωσης για τους διαδηλωτές δεν είχε καμία σχέση τόσο με τους ακτιβιστές (βίαιους ή μη) όσο και με την ψύχραιμη αλλά αποφασιστική, απέρριπτη ματιά των ανεξάρτητων δημοσιογράφων αυτού του πολύμορφου κινήματος, τα

πράγματα έγιναν αρκετά δυσμενή για την επιχείρηση παραπληροφόρησης που εξαπέλυσε ο άνθρωπος γέννημα-θρέμμα των Media, ιταλός πρωθυπουργός Σίλβιο Μπερλουσκόνι. Αυτό το μικρό πετυχημένο πείραμα αυτοδιαχείρισης της πληροφορίας που απεκδύεται τον εμπορευματικό της χαρακτήρα, θα έπρεπε άμεσα να συντριβεί, με κάθε μέσο. Επιπλέον, μπροστά στον κίνδυνο, οι αδιαμεσολάβητες εικόνες και ειδήσεις (που κατέγραφαν και μετέδιδαν - κυρίως μέσω του Ίντερνέτ- οι εκατοντάδες ακτιβιστές-ρεπόρτερς) να συμπαρασύρουν και τους επαγγελματίες Ιταλούς δημοσιογράφους (που ως ένα βαθμό άρχιζε να γίνεται σε ορισμένες περιπτώσεις...) μακριά από τη λογική των εντολών της αρχισυνταξίας, μπροστά, λοιπόν, σε αυτόν τον "κίνδυνο" που πιθανότατα θα είχε πολλαπλασιαστική επίδραση στην κοινωνία με άγνωστες αλλά σίγουρα αφυπνιστικές συνέπειες, η εξουσία αποφάσισε να μην υπολογίσει το λεγόμενο πολιτικό κόστος από την επιδρομή της στο σχολείο Diaz. Εξάλλου, μετά τη συντριβή του κέντρου αντιπληροφόρησης, πώς άραγε θα πληροφορούνταν ο κόσμος για την αλήθεια (ή τις πολλές μικρές αλήθειες από διαφορετικές πηγές) των γεγονότων, αφού αυτό δεν θα υπήρχε;! Τον ρόλο του υπερασπιστή της κρατικής καταστολής θα αναλάμβαναν, αυτή τη φορά χωρίς αντίπαλο, τα παραδοσιακά ΜΜΕ που θα μετατρέπονταν και πάλι -άκριτα και χωρίς την παραμικρή προσπάθεια δισταγμού των επίσημων ψεμάτων- σε ψυχρούς ιμάντες μεταφοράς των αστυνομικών ανακοινώσεων για "ανεύρεση όπλων και εκρηκτικών" στο κτίριο, κλπ. κλπ. Στην πραγματικότητα, ο στόχος θα ήταν πολλαπλός: Τρομοκρατία των ανεξάρτητων δημοσιογράφων, (επαγγελματιών ή μη), διάλυση του αντιεξουσιαστικού πληροφοριακού ιστού, δια της βίας επαναφορά της κοινής γνώμης στη "φυσιολογική" της κατάσταση (μονόδρομη

πληροφόρηση, κατ' επίφαση πλουραλισμός εικόνων και απόψεων, προβολή της καθεστωτικής νοοτροπίας των Μπ Κυβερνητικών Οργανώσεων -βλέπε και το 1^ο τεύχος του "Υπερσιβηρικού"-), έντεχνη αποσιώπηση των ανατρεπτικών λόγων και εικόνων και αποκλειστική προβολή των θεαματικών τους αποτελεσμάτων, εκδίκηση των μπάτσων για το απαθανάτισμά τους κατά την ώρα "εκτέλεσης" των καθηκόντων τους -και των... ανθρώπων;-), διακρατική προειδοποίηση προς τους "συνεχιστές" του αντιπληροφοριακού διεθνούς αγώνα ότι από εδώ και στο εξής δεν θα αναγνωρίζονται ως "αξιότιμα μέλη της δημοσιογραφικής (θεσμιωμένης) κοινότητας.....!". (Τώρα... φοβηθήκαμε!!!).

Στην παραπάνω μικρή ιστορία συμπυκνώνονται με γλαφυρό τρόπο οι σημειολογικές-συμβολικές συγγένειες των όψεων ενός πραγματικού γεγονότος-παραδείγματος, με τα βασικά χαρακτηριστικά μιας αφανούς ενδεχομένως αλλά πρωτοφανούς επιχείρησης συνολικής επαναδιευθέτησης των όρων κυριαρχίας και κεντρικού ελέγχου της πληροφορίας-εμπορεύματος, εκ μέρους κυβερνητικών -φανερών ή μυστικών- μηχανισμών, σε τοπικό ή πλανητικό επίπεδο. Δεν είναι τυχαία εξάλλου η "ανησυχία" των υπηρεσιών αυτών -που εκφράστηκε με τη μορφή κινδυνολογικών δημοσιευμάτων στον Τύπο λίγο πριν και κατά τη διάρκεια μεγάλων γεγονότων (Σιάτλ, Πράγα, Γένοβα)-, για τις δυνατότητες άμεσης επικοινωνίας, ενημέρωσης και συντονισμού της δράσης των απανταχού διαδηλωτών λόγω της εκτεταμένης χρήσης του Ίντερνερ και της κινητής τηλεφωνίας.

Αν αυτές οι -πράγματι... ευεργετικές- δυνατότητες που προσφέρει η χρήση των νέων μορφών επικοινωνίας και πρόσβασης, μπαίνουν στο μάτι της Εξουσίας κάθε φορά που εκδηλώνονται μεγάλες διαδηλώσεις ή ανατρεπτικές για την υπόστασή τους, καταστάσεις, άλλο τόσο, με πολλαπλασιαστικό τρόπο, μπαίνουν στο στόχαστρο των κατασταλτικών τους δυνάμεων, οι μικρές, καθημερινές ανταρσίες που εκδηλώνονται στο διαδίκτυο (χάκερς, κράκερς, σαμποτάζ σε επίσημες ιστοσελίδες, αποστολή "ιών" κλπ.) αλλά και οι δημιουργικές προσπάθειες ατόμων και ομάδων να σπάσουν την κρούστα της μονόπλευρης ή "καθεστωτικής" θέασης των πραγμάτων, ασκώντας σκληρή κριτική στην εξουσία προβάλλοντας παράλληλα έναν άλλο πολιτισμό, μακράν της βαρβαρότητας του νεοφιλελευθερισμού και της πλανητικής υπεροψίας των "ισχυρών".

Παρέμεινε άγνωστο αν οι συντάκτες αυτής της προειδοποίησης "Χαμογελάστε! Σας καταγράφουν σε φιλμ" ήταν κάποιοι ακτιβιστές με... οξυμένη όραση και αν όντως είχαν ανακαλύψει κάποια κρυφή κάμερα της αστυνομίας -γιατί φανερό δεν ήταν ούγουρα- στο απέναντι, ενδεχομένως, κτίριο, που "σημάδευε", για ευνόητους λόγους την είσοδο. Υπήρχε ή δεν υπήρχε ίσως να μην έχει και μεγάλη σημασία. Αυτό, όμως, που μάλλον έχει ιδιαίτερη σημασία είναι το απαξιωτικό προς την εξουσία, πνεύμα που αποπνέει το περιεχόμενο της συμβολικής ή πραγματικής "προειδοποίησης" σε στυλ: "Ξέρουμε ότι μας καταγράφετε αλλά κι εμείς σας έχουμε... γραμμένους!". Αυτή η μικρή εισαγωγική ιστορία από το σχολείο-Βάση Díaz της ανεξάρτητης ενημέρωσης -και όταν λέμε ανεξάρτητης εννοούμε πραγματικά ανεξάρτητης και όχι έτσι όπως την έχουν καταντήσει (τη λέξη και το περιεχόμενο) διάφοροι μεγαλο- ή... μικρο-εκδότες- διευθυντάδες στην Ελλάδα και το εξωτερικό-, περιέχει επίσης και τη μικρογραφία της... δραματικής προσπάθειας του διεθνούς εξουσιαστικού "συνδικάτου του εγκλήματος" να επιτηρήσει, να ελέγξει και να καταγράψει -προφανώς σε πρώτη φάση- κάθε σκίρτημα που ενδέχεται να αποκτήσει ή διαθέτει ήδη, κινηματική υπόσταση και ανατρεπτικά χαρακτηριστικά. (Η προσπάθεια αυτή -κατά την ταπεινή άποψη του υπογράφοντος- στην περίπτωση του Ίντερνερ, έχει στεφθεί με πλήρη... αποτυχία. Μέχρι στιγμής...).

Χρήσιμες ηλεκτρονικές διευθύνσεις αντιπληροφόρησης: www.indymedia.org και στην Ελλάδα www.thessaloniki.indymedia.org)

Όμως: Διακρατικές συμβάσεις για την "καταπολέμηση του κυβερνοεγκλήματος" υπογράφονται η μία μετά την άλλη την τελευταία διετία σε μια λογική εξίσωσης της... παιδικής πορνογραφίας με την ελεύθερη κυκλοφορία των ιδεών! Ο στόχος είναι εξόφθαλμα ορατός... Ήδη από τα μέσα του 2000 και χρησιμοποιώντας ως πρόσχημα, για παράδειγμα τις επιθέσεις των "κυβερνοπειρατών" σε sites όπως του Amazon.com και τις "ανυπολόγιστες ζημιές σε επιχειρήσεις και τα σοβαρά προβλήματα ασφάλειας απόρρητων δεδομένων" που προκάλεσαν (σύμφωνα με τις επίσημες ανακοινώσεις), το Συμβούλιο της Ευρώπης γνωστοποίησε ένα Προσχέδιο Σύμβασης για το "κυβερνο-έγκλημα", και κάλεσε να συμβάλλουν στην τελική του διαμόρφωση "τα εθνικά κοινοβούλια και οι κυβερνήσεις των κρατών - μελών του Συμβουλίου της Ευρώπης και οι εμπλεκόμενοι στον κυβερνοχώρο οργανισμοί και επιχειρήσεις...". Η επίκληση του κινδύνου της "διεθνούς τρομοκρατίας" προκειμένου να δικαιολογηθεί η διεθνής καταστρατήγηση ακόμα και αυτών των αστικο-δημοκρατικών βασικών ελευθεριών των πολιτών του... νεο-φιλελεύθερου κόσμου μας, ήταν θέμα χρόνου να μεταφερθεί και στον κυβερνοχώρο, ιδίως μετά τα γεγονότα της 11ης Σεπτεμβρίου στην Αμερική. Νωρίτερα, ο πανικός, από τα κυβερνοσαμποτάζ στις οικονομικο-πολιτικο-στρατιωτικές δομές του συστήματος (μόνο από επιθέσεις ιών σε ηλεκτρονικά συστήματα ανά τον κόσμο το 2001 προκλήθηκαν ζημιές ύψους 15 δις δολλαρίων!), διατυπώνεται με εύγλωττο τρόπο σε αυτό το Προσχέδιο που αργότερα μετεξελιχθηκε σε... Διεθνή Συνθήκη: "τα εγκλήματα στον κυβερνοχώρο έχουν πάρει διεθνή χαρακτήρα και θα πρέπει να αντιμετωπιστούν με μια ισχυρή και διεθνή νομοθεσία". Οι εργασίες για τη συνθήκη "για το έγκλημα στον κυβερνοχώρο" ξεκίνησαν πριν από τέσσερα χρόνια. Η τελευταία αναθεώρησή της, η 27η, ολοκληρώθηκε το Μάιο του 2001 και υπογράφηκε τελικά στις 23 Νοεμβρίου 2001 από 27 ευρωπαϊκά κράτη, τον Καναδά, την Ιαπωνία, τη Νότια Αφρική και τις ΗΠΑ. Θα τεθεί σε ισχύ μετά την πάροδο τριών μηνών, όταν δηλαδή πέντε κράτη, με τη συμμετοχή τριών τουλάχιστον κρατών μελών του συμβουλίου, συναινέσουν. Κύριο χαρακτηριστικό της συνθήκης είναι η υποχρέωση που αναλαμβάνουν τα κράτη-μέλη να ποινικοποιήσουν ορισμένη συμπεριφορά στο

διαδίκτυο. Περιλαμβάνει 48 άρθρα που είναι οργανωμένα σε τέσσερα κεφάλαια. Στο πρώτο κεφάλαιο δίνονται οι απαραίτητοι ορισμοί. Το δεύτερο αναφέρεται σε αρχές που θα πρέπει να ενταχθούν στη νομοθεσία κάθε κράτους για την αντιμετώπιση του "κυβερνοεγκλήματος". Το τρίτο κεφάλαιο περιγράφει το νέο σύστημα διεθνούς συνεργασίας και το τέταρτο ασχολείται με θέματα εγκυρότητας, την επιβολή, την επικύρωση και την υπογραφή της συνθήκης. (Η συνθήκη δημοσιεύεται στον δικτυακό τόπο του Συμβουλίου της Ευρώπης www.coe.int και συγκεκριμένα στην ιστοσελίδα conventions.coe.int/Treaty/en/Treaties/Html/i85.htm).

Αφελείς μεν, πραγματικές δε, διαμαρτυρίες ομάδων πολιτών, με κυριότερο εκφραστή τους τον ανεξάρτητο οργανισμό GILC (Global Internet Liberty Campaign - Παγκόσμια Εκστρατεία για την Ελευθερία του Διαδικτύου) που είχε αποστείλει στο συμβούλιο σχετική επιστολή με τις θέσεις 28 κοινωνικών ομάδων, μάλλον κατέληξαν στον κάλαθο των αχρήστων. Η επιστολή αυτή υπεδείκνυε ασάφειες, γενικεύσεις και παραλείψεις, ιδίως στα άρθρα 2-6 και οι οποίες "έρχονται σε αντίθεση με θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματα". Τόνιζαν δε, πως "η ιστορία διδάσκει ότι στοιχεία που μεταδίδονται από τα δίκτυα τηλεπικοινωνιών έχουν χρησιμοποιηθεί από κυβερνήσεις για να αναγνωριστούν "διαφωνούντες" και για να διωχτούν μειονότητες ή αντιπολιτευόμενοι". Μάλιστα, ολόκληρο το άρθρο 18, σύμφωνα με την GILC, "αντιφάσκει με το άρθρο 8 της Ευρωπαϊκής Συνθήκης για την προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και με τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων". Ψιλά γράμματα...

(Ολόκληρη η επιστολή δημοσιεύεται στο δικτυακό τόπο του οργανισμού www.gilc.org

και συγκεκριμένα στην ιστοσελίδα
www.gilc.org/privacy/coe-letter-1000.html).

Συμπτωματικά..., της συνθήκης προηγήθηκε η
"ανησυχία" της ομάδας "G8" στο περίφημο "συνέδριο για το
κυβερνοέγκλημα" (Cyber Crime Convention) που έκανε λόγο
για "σοβαρή απειλή"...

Το οριστικό τέλος της ψευδεπίγραφης δημοκρατίας στην
εποχή της πληροφορικής, είναι θέμα λίγου χρόνου να
εκδηλωθεί(;). Όπως αναφέρει ο Ντέιβιντ Μπράουν στο
βιβλίο του "Η δικτατορία στον κυβερνοχώρο" (εκδ.
Καστανιώτης, τίτλος πρωτοτύπου: Cybertrends): "Ένας
συνολικά δικτυωμένος κόσμος -ένα τοπίο στο οποίο δεν θα
μπορούμε να διαπραγματευτούμε αποδοτικά χωρίς ψηφιακό
χρήμα και ένα συνολικό εξοπλισμό ψηφιακών εργαλείων-
είναι δυνητικά ένας κόσμος στον οποίο κάθε πράξη μας θα
καταγράφεται και θα συνυπολογίζεται. Ποιος (ή τι) θα
εμποδίσει τις επερχόμενες οθόνες τοίχου - που ονομάζονται
και αμφίδρομη τηλεόραση- από το να γίνουν οι πανταχού
παρούσες οθόνες του 1984 του Τζώρτζ Όργουελ, με την
συνακόλουθη εμπορική (αντί πολιτική) καταπίεση που
συνεπάγονται; (...) Αυτά δεν είναι αφηρημένες ανησυχίες -
είναι ήδη πολύ πραγματικές και άμεσες".

Και, τέλος, σε ένα κείμενο του επικοινωνιολόγου
Αθανάσιου Ν.Σαμαρά με τίτλο "Χρήση του Διαδικτύου και
Ιδεολογία" (εφ. "Ελευθεροτυπία" 15/1/2002), επισημαίνεται
μεταξύ άλλων: "Δίπλα στους τεchnοφιλικούς οραματιστές
πυκνώνουν οι φωνές επιστημόνων (π.χ. Davis 1999), που
υποστηρίζουν ότι η νέα ψηφιακή τεχνολογία και το
Διαδίκτυο ενσωματώνονται στο υπάρχον σύστημα
εξουσιαστικών δομών, χωρίς να επιφέρουν ουσιαστικές
ανατροπές, ότι η ρητορική περί κυβερνο-δημοκρατίας είναι
μια μορφή επιστημονικού λαϊκισμού, καταδικασμένη ν'
αποτύχει από την ενδημική απάθεια του πολίτη και την
περιορισμένη δυνατότητά του να διαχειριστεί τις
πληροφορίες, ότι οι ειδησεογραφικοί οργανισμοί που
κυριαρχούσαν μέχρι σήμερα απλώς θα επεκτείνουν τις
δραστηριότητές τους και ο' έναν δίαυλο ακόμα, το
Διαδίκτυο, διατηρώντας τον κεντρικό τους ρόλο. Για την
ώρα, δεν μπορούμε να ξέρουμε ποιος έχει δίκιο".

Βεβαίως, κείμενα "ειδικών επιστημόνων" σαν τα
παραπάνω, βρίθουν στον έντυπο και ηλεκτρονικό τύπο,
αλλά σε αρκετά από αυτά, βλακωδώς, αφελώς ή με
συνειδητό τρόπο, δεν υπάρχει ούτε μία λέξη για τους
άνιστους όρους ανάπτυξης της μιας ή της άλλης προοπτικής
της απελευθερωτικής ή αφομοιωτικής προς το σύστημα. Για

αυτούς, ζούμε σε ένα περιβάλλον "ίσων
ευκαιριών" όπου απουσιάζει η καταστολή
και ο καθένας είναι "ελεύθερος" να διαλέξει
τη μοίρα του χωρίς καταναγκασμούς,
απειλές και δολοφονίες, αρκεί να είναι
"σώφρων" και "νομοταγής" πολίτης. Όμως,
τι σόι δημοκρατία είναι αυτή που
καταπνίγεται από "προϋποθέσεις"!.

"Τα μάτια σας δεκατέσσερα!" - Της Εξουσίας, είναι ιοι!

Η κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης στα
τέλη της δεκαετίας του '80 άφησε το
στρατιωτικό-πολιτικό μηχανισμό των ΗΠΑ
χωρίς αντίπαλο. "Ο στρατός μας αυτή τη
στιγμή πραγματικά ψυχοψάχνεται",
παραδέχονταν ο Λες Άσπιν τον Ιανουάριο
του 1990 και ομολογούσε ότι "αναζητά μια
καινούργια αποστολή". (Και τώρα τι θα
απογίνουμε χωρίς "βαρβάρους";!) "Ο Άσπιν
δεν ήταν τυχαίο πρόσωπο: υπήρξε -μεταξύ
όλων των στελεχών του Δημοκρατικού
Κόμματος- ο πλέον θερμός υποστηρικτής της
αύξησης των στρατιωτικών δαπανών. Αυτή
η νέα "αποστολή", γρήγορα
"ανακαλύφθηκε": "Η πάταξη της
τρομοκρατίας"! Αν κάποια στιγμή
εξοντωθούν χιλιάδες άνθρωποι στο όνομα
αυτής της αποστολής και τελειώσει, είναι
πολύ πιθανό η επόμενη "καινούργια
αποστολή" να αφορά τον πόλεμο με τους
"κατασκευασμένους" εξωγήινους...

Από τον χορό των "αποστολών" δεν θα
μπορούσε να λείψει το FBI. Σύμφωνα με το

"RAM" (τεύχος Ιανουαρίου 2002), "λίγο πριν παρέλθει το 2001, το MSNBC.com μετέδωσε μια είδηση που γέμισε φαντάσματα τον κυβερνοχώρο. Ανώνυμη πηγή αποκάλυψε ότι οι πράκτορες του FBI έχουν στα χέρια τους λογισμικό με το οποίο τελικά μπορούν να διαβάζουν κρυπτογραφημένα e-mail". Πρόκειται για το Magic Lantern που δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα "δούρειο ίππο" (Trojan). Με αυτό αρκεί να αποσταλεί στον "στόχο" τους ένα e-mail, συνοδευόμενο, φυσικά, από τον ιδ. Σκοπός του ιού είναι να

υποκλέψει τη φράση-κλειδί (pass phrase) του PGP με την οποία αποκαλύπτονται τα κλειδιά κρυπτογράφησης/ αποκρυπτογράφησης του χρήστη. Έτσι, το FBI θα μπορεί να αποκρυπτογραφήσει τα μηνύματα που ανταλλάσσει ο... "ύποπτος". Η επιχείρηση επόπτευσης και κατασκόπησης των χρηστών του διαδικτύου ξεκίνησε στην πραγματικότητα πολύ νωρίτερα. Το 2000 έγινε γνωστή η ύπαρξη ενός συστήματος παρακολούθησης ηλεκτρονικού ταχυδρομείου "υπόπτων για εγκληματικές ενέργειες" που το όνομά του, πέραν πάσης αμφιβολίας, πρόδιδε τις... ευγενείς του ιδιότητες: Carnivore, το διαβόητο "Σαρκοβόρο του FBI"! Το πρόγραμμα "διευκολύνει", λέει, "τις αστυνομικές αρχές να αλιεύσουν ουσιώδεις για την έρευνά τους πληροφορίες μέσα από την πληθώρα των δεδομένων που διακινούνται καθημερινά στο Ίντερνετ". Σύμφωνα με το "RAM", μετά τις έντονες επικρίσεις που δέχτηκε το πρόγραμμα, τελικά κάποιος "μη κερδοσκοπικό ινστιτούτο" αποφάνθηκε ότι το Carnivore "δεν αποτελεί κίνδυνο για το προσωπικό απόρρητο, εφόσον υπάρχουν οι... κατάλληλες ρυθμίσεις" (άνευ σχολίου...).

Επίσης, με συμπτωματικό ή όχι τρόπο, έχουν έρθει στο φως της δημοσιότητας αρκετές πτυχές από τα έργα και τις ημέρες της περίφημης NSA, Εθνικής Υπηρεσίας Πληροφοριών των ΗΠΑ. Ένα τέτοιο περιστατικό καταγράφει στο βιβλίο του "Ένας κόσμος ανάποδα" (εκδ. Στάχυ) ο Ουρουγουανός συγγραφέας και δημοσιογράφος Εντουάρντο Γκαλεάνο που έζησε εξόριστος στην Αργεντινή και την Ισπανία από το 1973 έως το 1985 και έκτοτε ζει στο Μοντεβιδέο. Όπως αναφέρει, "Η Μαλαισία πρόσφατα ανανέωσε το επικοινωνιακό της δίκτυο. Το έργο επρόκειτο να αναλάβει μια γιαπωνέζικη εταιρία αλλά ξαφνικά η βορειοαμερικανική εταιρία ΑΤ&Τ πρόσφερε χαμηλότερη τιμή και άρπαξε τη δουλειά. Η ΑΤ&Τ μπόρεσε να κερδίσει το συμβόλαιο κόρη στις υπηρεσίες της NSA, η οποία είχε εντοπίσει και αποκρυπτογραφήσει τη γιαπωνέζικη προσφορά. Η NSA, η υπηρεσία κατασκοπίας των Ηνωμένων

Πολιτειών, με προϋπολογισμό τέσσερις φορές μεγαλύτερο από αυτόν της CIA, διαθέτει την τεχνολογία που απαιτείται για να υποκλέπτει οτιδήποτε λέγεται μέσω του τηλεφώνου, του φαξ ή του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, σε οποιοδήποτε μέρος του κόσμου: η NSA μπορεί να υποκλέπτει μέχρι δύο εκατομμύρια συνομιλίες το λεπτό. Η NSA ενεργεί στην υπηρεσία του οικονομικού και πολιτικού ελέγχου του πλανήτη, αλλά χρησιμοποιεί ως άλλοθι την εθνική ασφάλεια και τη διεθνή πάλη κατά της τρομοκρατίας...". Η υπόθεση αποκαλύφθηκε το Μάρτιο του 1998, όταν το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο κοινοποίησε μία έκθεση με τίτλο "Αξιολόγηση των τεχνολογιών πολιτικού ελέγχου". Ο τίτλος της έκθεσης ίσως να παρουσιάζει μεγαλύτερο... ενδιαφέρον ακόμα και από αυτήν την ... αποκάλυψη. Απροσχημάτιστες παραδοχές και από τη μία και από την άλλη πλευρά του Ατλαντικού!

Στην ίδια λογική λειτουργούν εκατοντάδες κατασκοπευτικά συστήματα στην υπηρεσία κρατών ή δια-κρατικών συνασπισμών. Θα χρειαζόταν ένας ολόκληρος τόμος για να περιγραφεί ο τρόπος λειτουργίας του δορυφορικού κατασκοπευτικού συστήματος Echelon, οι βάσεις που διαθέτει, η προϊστορία του και οι πραγματικές συνθήκες που υπαγόρευσαν τη γέννησή του. Τα σκοτεινά αποτελέσματά του, όμως, είναι εκείνα που ενδιαφέρουν και για αυτά δεν υπάρχουν αποδείξεις... Σύμφωνα με όσα έχουν γίνει γνωστά κατά καιρούς, το Echelon παρακολουθεί και τις επικοινωνίες στο διαδίκτυο. Χρησιμοποιείται ειδικό λογισμικό αναζήτησης, το οποίο σαρώνει το περιεχόμενο των ιστοσελίδων προς αναζήτηση πληροφοριών. Επιπλέον, μέσω κάποιων συσκευών sniffer συλλέγονται πληροφορίες από πακέτα δεδομένων που ταξιδεύουν στο Ίντερνετ. Ακόμα, γίνεται λόγος για ειδικές συσκευές παρακολούθησης μαγνητικών κυμάτων ή και ανάλυσης

θερμότητας που προβάλλεται από κάποια οθόνη με αποτέλεσμα, την ίδια ώρα που κάποιος πληκτρολογεί κάτι στον ηλεκτρονικό υπολογιστή του, αυτό να είναι ταυτοχρόνως αναγνώσιμο και καταγράψιμο από τον "ματάκια" και... "αυτάκια", στην ίδια ή στην... άλλη πλευρά του πλανήτη. Ακόμη και μια συγκεκριμένη φωνή μπορεί να γίνει αντιληπτή και να εντοπιστεί, εφόσον το σύστημα έχει εκπαιδευτεί στην αναγνώρισή της... Κανένα σύστημα όμως δεν είναι τέλειο! Σύμφωνα με όσα περιγράφονται σε έκθεση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου για το Echelon "η αυτόματη αναγνώριση, με ικανοποιητική ακρίβεια, λέξεων που εκφέρονται από μια τυχαία φωνή δεν είναι αυτή την στιγμή δυνατή. Πέραν αυτού, οι δυνατότητες του φιλτραρίσματος περιορίζονται και από άλλους παράγοντες: την πεπερασμένη δυνατότητα των ηλεκτρονικών υπολογιστών, το γλωσσικό πρόβλημα και, προπάντων, τον περιορισμένο αριθμό των – ειδικών αξιολογητών που μπορούν να διαβάσουν και να αξιολογήσουν τα φιλτραρισμένα μηνύματα".

Η ραγδαία εξάπλωση του Ίντερνέτ αφ' εαυτή αλλά και ειδικότερα η γενικευμένη "παραβατικότητα" στον διαδικτυακό χώρο, καθιστά, αν όχι αδύνατο, τουλάχιστον εξαιρετικά δύσκολο, το έργο της ποινικοποίησης των πάντων. Πάνω στο συγκεκριμένο ζήτημα υπάρχει μία εύστοχη παρατήρηση σε μία ιστοσελίδα του Ίντερνέτ: "Ο εφιάλτης της Γκεστάπο ήταν τα ραδιόφωνα. Όσο ήταν μεγάλα και χοντροκομμένα μπορούσαν εύκολα να βρεθούν και να κατασχεθούν. Μετά την ανακάλυψη του τρανζίστορ, μια αντίστοιχη Γκεστάπο θα ήξερε ότι ο "αντι-ραδιοφωνικός αγώνας" θα ήταν μάταιος...". Κάτι παρόμοιο υποστηρίζει και ο Νίκος Κοτζιάς, προλογίζοντας το Βιβλίο του Ντ. Μπράουν (που προαναφέρθηκε): "Γενικότερα, το εθνικό κράτος δεν μπορεί, αφ' ενός, να περιορίσει-καταστείλει τον επικοινωνιακό και πληροφοριακό, αυτοπροσδιορισμό των πολιτών (...), αφ' ετέρου, δεν είναι σε θέση να προστατεύσει την προσωπική σφαίρα των πολιτών εντός αυτού του χώρου και πολύ λιγότερο τα μυστικά τους. Συνολικά, το κράτος δεν είναι σε θέση να διαμορφώσει άμεσα όρους ελέγχου των ροών στον κυβερνοχώρο. Οι αριθμοί των συσκευών και των οδών μεταφοράς των όποιων μηνυμάτων που αυτές εκπέμπουν είναι αμέτρητοι και υπερβαίνουν πολλαπλά, πολύμορφα και πολυειδώς τα εθνικά σύνορα...". Σύμφωνα με τα στοιχεία που παρέθεσε σε ένα άρθρο του ο διευθυντής της "Μόντ Ντιπλωματίκ", Ιγκνάσιο Ραμονέ, "υπολογίζεται ότι ο αριθμός των χρηστών του Ίντερνέτ, ο οποίος εκτιμήθηκε στα 142 εκατομμύρια το

1998, θα φτάσει τα 500 εκατομμύρια μέχρι το 2003... Η μεγάλη μάχη που θα γίνει, θα φέρει τις αμερικανικές, ευρωπαϊκές και ιαπωνικές εταιρείες σε σύγκρουση για τον έλεγχο των δικτύων και την κυριαρχία στην αγορά των εικόνων, των δεδομένων, του ήχου, των βιντεοπαιχνιδιών, με λίγα λόγια (σ.σ. σύγκρουση για τον έλεγχο) του περιεχομένου. Αλλά επίσης, ή καλύτερα κυρίως, για την κυριαρχία στο ηλεκτρονικό εμπόριο. Το Ίντερνέτ μεταμορφώθηκε σε μια τεράστια εμπορική στοά. Το 1998 το ηλεκτρονικό εμπόριο ήταν ακόμα στα σπάργανα, είχε μετά βίας ύψος συναλλαγών 8 δισεκατομμύρια δολάρια (...) και το 2002 αναμένεται να ξεπεράσει τα ογδόντα δισεκατομμύρια δολάρια (εφ. "Ελευθεροτυπία" 15/1/2002).

Αργά ή γρήγορα, όμως, και λόγω των τεράστιων οικονομικών συμφερόντων που διακυβεύονται, το παγκόσμιο κεφάλαιο θα θελήσει να "ξεκαθαρίσει" το διαδικτυακό τοπίο από τις αντικαπιταλιστικές φωνές. Κράτος και κεφάλαιο κυοφορούν ήδη έναν νέο φασισμό –όπως όλα δείχνουν–, που θα επιχειρήσει να πλήξει εκατομμύρια χρήστες του διαδικτύου, με ηλεκτρονικούς φραγμούς πρόσβασης σε "ελεύθερους" κόμβους, με "εγκληματοποίηση" –ποινικοποίηση της– δυνητικά επικίνδυνης "παραβατικότητας" των ατίθασων πισισικάδων "σέρφερ", με ακόμη πιο σκληρούς κυβερνο-τρομονόμους, με την κατάργηση της ανωνυμίας των χρηστών και υποχρεωτική υπαγωγή των καταλόγων με τα ονόματά τους σε ειδική λίστα-φάκελο (ήδη αυτό έχει γίνει με μεγάλες εταιρείες υπηρεσιών πρόσβασης στο Ίντερνέτ που υπέκυψαν στις απειλές –για οικονομικές κυρώσεις ή κλείσιμο των "μαγαζιών" τους– κρατικών ή διακρατικών μηχανισμών), με κυνήγι όσων ανταλλάσσουν "παράνομα" μουσική, αρχεία, εικόνα και ήχο στο Ίντερνέτ. Σε ότι αφορά το τελευταίο, ήδη έχει εξουδετερωθεί η εταιρεία Napster αλλά καθημερινά, για κακή

τύχη των δικωτών τους, ξεφυτρώνουν σαν τα μανιτάρια, δεκάδες άλλοι συνεχιστές... όπως η Gnutella. Η παγκόσμια βιομηχανία του θεάματος δεν θα μπορούσε βεβαίως να "αντεχει" την κυβερνοπειρατία και τη διαρροή εκατοντάδων εκατομμυρίων δολαρίων που κονομούσε μέχρι χτες, συνεπεία της παρασιτικής της δράσης. Η προάσπιση των λεγόμενων "πνευματικών δικαιωμάτων" των καλλιτεχνών-σκάβων τους για την κήρυξη του "πολέμου" κατά των "πειρατών" ήταν το πιο γελοίο ανέκδοτο που ακούστηκε στο τέλος του 20ου αιώνα: Τα ποσοστά από τα κέρδη των πωλήσεων, κυρίως στη μουσική βιομηχανία, που παίρνουν οι καλλιτέχνες από τις δισκογραφικές πολυεθνικές εταιρείες, για το δικό τους έργο(!), είναι ψίκουλα μπροστά στα εκατονταπλάσια ποσοστά που αποκομίζουν τα αφεντικά των εταιρειών από το "νταβατζιλίκι" που νομιμοποιεί ο "ευαίσθητος, πνευματικός πολιτισμός" τους.

Τέλος, σύμφωνα με μια άλλη πληροφορία, σχεδιάζεται στο μέλλον η ενοποίηση σε μία συσκευή όλων των ηλεκτρονικών μέσων που ταυτόχρονα θα είναι και τηλεπικοινωνιακή. Ο στόχος τους, αυτόνοτος. Το μέσο: Η κατασκευή και οι εφαρμογές ενός παγκόσμιου δορυφορικού συστήματος τηλεπικοινωνιών που θα λειτουργεί και ως ο παντεπόπτης οφθαλμός! Οι φορείς: Η "Ευρωπαϊκή Τράπεζα για την Ανασυγκρότηση και την Ανάπτυξη" (BERD), η NASA, η Central Bank of the U.S., η Lockheed, η Microsoft, η Zentropa, οργανισμοί τηλεπικοινωνιών, κρατικές ή διακρατικές υπηρεσίες πληροφοριών και μεγάλες επιχειρήσεις.

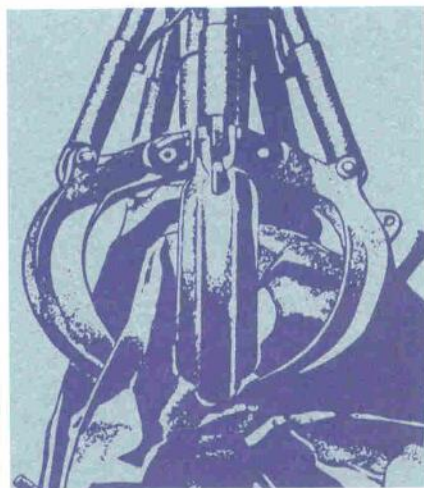
Ο Πολύφημος, τα πρόβατα και η λύση του "Κανένα"

Τα αόρατα "μάτια" και "αυτιά" του "Μεγάλου Αδελφού", οι "ιοί", οι "κοριοί" και το... κακό συναπάντημα, -εντός, εκτός και επί τα αυτά ψηφιακά μέρη-, στη μια περίπτωση, υποτιμήθηκαν τα τελευταία χρόνια σε ό,τι αφορά την βλαπτική τους ικανότητα, ενώ στην άλλη περίπτωση, υπερτιμήθηκαν. Στη δεύτερη περίπτωση, η αμνηχανία, η προερχόμενη από την προσπάθεια παρακολούθησης του τεράστιου όγκου των "τρομοκρατικών" πληροφοριών που σχετίζονται με τις μεθόδους των νέων τεχνολογικών μορφών επιτήρησης, ελέγχου και δια-κρατικής καταστολής, λειτούργησε και λειτουργεί αποπλιστικά σε εκείνα τα κομμάτια του "κινηματικού χώρου" που, παρασυρμένα από

την προβλεπόμενη υπερβολή της υποτιθέμενης παντοδυναμίας του "τρίτου ματιού" της Εξουσίας, έχουν παραιτηθεί προκαταβολικά από την προσπάθεια εξουδετέρωσης ή -έστω- στοιχειώδους αντιμετώπισής του. Στην πρώτη περίπτωση, φαίνεται πως ένα άλλο κομμάτι του "κινηματικού χώρου" και γενικότερα της κοινωνίας δεν δίνει δεκάρα -συγγνώμη... "ευρώ"- για τις πτυχές αυτού του, υπό διαμόρφωση, πανοπτικού περιβάλλοντος και έχει σχεδόν υιοθετήσει τον λεγόμενο ψηφιακό "αναλφαριθμητισμό" ως μέθοδο... αντίστασης σε αυτόν τον, υπερβάλλοντα μιν, πολύ πραγματικό δε, δυνητικό κίνδυνο της κατάρριψης και του ελαχίστου "άνευ επιτήρησης" χώρου της προσωπικής ζωής και της κοινωνικής-κινηματικής δράσης.

Βεβαίως, οι παραπάνω περιπτώσεις αποτελούν τις ακραίες εκδοχές-στάσεις στις οποίες μπορεί να περιπέσει κανείς, αν από τη μια κυριαρχεί η αφέλεια και από την άλλη, η φοβία.

Η εξουδετέρωση της αφέλειας και της φοβίας εξαρτάται από την ψύχραιμη αντιμετώπιση των "τρομοκρατικών" πληροφοριών που έχουν κυκλοφορήσει άλλωστε τα τελευταία χρόνια στην παγκόσμια αγορά ως "πιασάρικα" θέματα lifestyle περιοδικών, κινηματογραφικών έργων, τηλεοπτικών εκπομπών, βιβλίων και

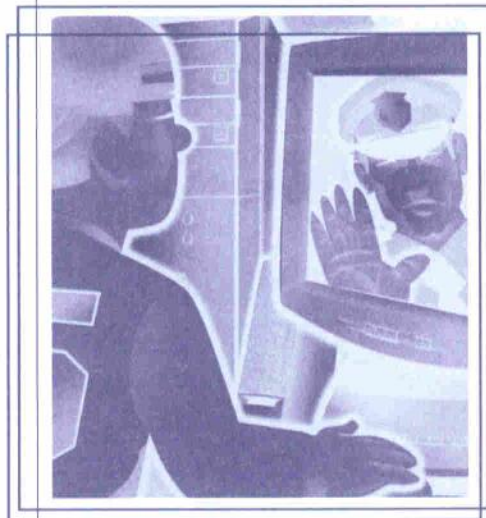

ιντερνετικών πυλών, ως ένα ακόμη θεαματικοποιημένο εμπορεύσιμο προϊόν της εποχής μας. Μόνο που -συνθήτως- το πραγματικό μήνυμα (για εγρήγορση), μετατοπίζεται στη "σπουδαιότητα" του μέσου και η πραγματική απειλή, υποβιβάζεται σε ένα "θρίλερικό" ανάγνωσμα του Σαββατοκύριακου, σε κάποιο, για παράδειγμα, ένθετο εφημερίδας.

Θα μπορούσαν να παρατεθούν στη συνέχεια μια σειρά ηλεκτρονικές διευθύνσεις και δικτυακοί τόποι από όπου μπορεί κανείς να αντλήσει πληροφορίες για "αντιβιοτικά" προγράμματα που σκοτώνουν τους "ιούς", τους "δούρειους ίππους", τα "σκουλήκια", τα "ζιζάνια" και γενικώς όλα τα είδη του ζωικού βασιλείου των ηλεκτρονικών υπολογιστών. Θα μπορούσαν να προταθούν επίσης, τρόποι, προκειμένου να απαλλαγείτε από λοιπούς μικρο-οργανισμούς που κατοικούν... εκτός διαδικτύου. Ή να υποδειχθούν τα σημεία που είναι εγκατεστημένες οι κάμερες-μάτια του "Μεγάλου Αδελφού", στις Μητροπόλεις του κόσμου μας. Πρόθεση, όμως, του κειμένου δεν είναι αυτή. Η υπερβολαβία της φαντασίας και της εφευρετικότητας, της διορατικότητας και της εγρήγορσης, της αυτοάμυνας και της αντίστασης είναι ξένη στη φιλοσοφία των ανθρώπων που θέλουν η αξιοπρέπειά τους να μην ετεροκαθορίζεται από την φαινομενική αδυναμία κάποιων άλλων, να ανοίξουν μόνοι τους τα μάτια τους. Απεναντίας, είναι η πρόκληση του νέου παιχνιδιού που γοητεύει για "εθελούσια έξοδο" από το κοπάδι των αμνοερμφιών που πάνε για σφαγή. Όπως, κανένας δεν είναι σε θέση να "σώσει" ως "σωτήρας" την κοινωνία, αν δεν θέλει η τελευταία να σωθεί από μόνη της, έτσι και στην περίπτωση των ατόμων μιας παγκόσμιας ή τοπικής κοινότητας ψηφιακής ή μη, κανένας και τίποτα δεν είναι ικανό να "σώσει" αυτά τα άτομα από τις νέες μεθόδους δια-κρατικής καταστολής, ελέγχου και επιτήρησης, αν τα ίδια άτομα δεν αισθάνονται άβολα μέσα σε αυτό το νέο περιβάλλον που διαμορφώνεται ερήμην τους αλλά -εντέλει- και με τη σιωπηρή συνενοχή τους. Αυτό που χρειάζεται στις παρούσες συνθήκες δεν είναι η εμφάνιση αυτόκλητων "Ghostbusters"! Οργανισμοί, όπως η λεγόμενη "Αρχή Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων", αποτελούν αστείες υποθέσεις για το θεαθήναι και βγαίνουν από τα σπλάχνα του ίδιου του συστήματος του οποίου την ανεξέλεγκτη (sic) εξουσία, υποτίθεται, πως ελέγχουν. "Ποιος απ' τους προστάτες θα μας προστατέψει...", είναι το διαχρονικό και επίκαιρο ερώτημα και η απάντηση θα πρέπει να είναι απαξιωτική για την οποιαδήποτε εργολαβική

προστασία και υπέρ της οργανωμένης ατομικής και κοινωνικής αυτο-προστασίας.

Στόχος, λοιπόν, του κειμένου δεν είναι να παίξει το "τρομοκρατικό" παιχνίδι των κινδυνολογούντων αναφορικά με τις "φοβερές και τρομερές" δυνατότητες των

συστημάτων επιτήρησης. Αν υπάρχουν μια σειρά από παραδείγματα (αναφέρονται μερικά και παραπάνω με επιγραμματικό τρόπο) που, ενδεχομένως, να δημιουργούν την αίσθηση ότι η κοινωνία βρίσκεται σε έναν αναπόδραστο σφιχτό κλοιό, υπάρχουν άλλα τόσα παραδείγματα από τη διεθνή αντι-καθεστωτική πρακτική (συνειδητή ή μη) που φανερώνουν μία πρωτοφανή (ακόμα και για τα δεδομένα των σούπερ-υπολογιστών-χαφιέδων ορισμένων κυβερνήσεων) δυναμική, ψηφιακού και αντι-πληροφοριακού αντάρτικου. Είναι αυτονόητο πως η δυναμική αυτή, δεν "ξεκουνάει" μόνο εκείνες τις μερίδες του "κινηματικού χώρου" που υποτιμούσαν και κυρίως εκείνες που -μέχρι πρότινος- υπερτιμούσαν τις δυνατότητες του νεο-τεχνολογικού "θαύματος", αλλά δίνει κουράγιο και σε ολόκληρη την κοινωνία που, αν θέλει, βλέπει πως "τίποτα δεν έχει χαθεί" και καλό θα ήταν να μην παραμείνει στην αδρανή θέση του θεατή. Στόχος του

κειμένου λοιπόν, είναι να "ερεθίσει" την κοινωνική και ατομική φαντασία για τις μεθόδους αυτο-προστασίας, να υπενθυμίσει τις δυνατότητες των μηχανισμών που εργάζονται πυρετωδώς για την πλήρη καθυπόταξη-επιτήρηση των κοινωνικών δυνάμεων, να προειδοποιήσει για το ενδεχόμενο επανάληψης τρομο-κρατικών αστυνομικών πρακτικών τύπου Γένovas (σχολείο Diaz), να προτρέψει σε ενεργητική συμβολή για την αποκαθίωση από το βάθος της, τήν -εντέχνως- καλλιεργούμενη φοβική νεο-κατασταλτική εικόνα. Ακόμη, να παραπέμψει στην ελληνική μυθολογία και στη λύση του... πολυμήχανου Οδυσσέα που αποφασίζει με τους συντρόφους του να εγκαταλείψει τη σπηλιά-παγίδα (ανελευθερία, ασφυκτικά επιτηρούμενη-εγκλωβισμένη κοινωνία), αφού προηγουμένως μεθάει τον γίγαντα Πολύφημο (πολύμορφος "μεθυστικός" αγώνας εναντίον των πολυεθνικών και πλανητικών γιγάντων), τον τυφλώνει (επαναστατική αντεπίθεση-εξουδετέρωση του "ματιού" του "Μεγάλου Αδελφού"), βγαίνει, αυτός και οι υπόλοιποι από το στενό πέρασμα (καταστολή) της σπηλιάς δεμένος στην κοιλιά ενός κοπαδιού προβάτων (εκτροπή-οικειοποίηση-αυτοδιεύθυνση των νέων επικοινωνιακών "διευκολύνσεων" που προσφέρουν τα ίδια τα μέσα του συστήματος) και καταφέρνει να ανοικτεί με το καράβι στο αρχιπέλαγος (ελευθερία).

Η πολυδιαφημισμένη νέα μετα-ψηφιακή εποχή, είναι μπροστά μας. Η φαντασία οργιάζει μες στη ψευτιά της ενώ, σε άλλες περιπτώσεις μένει "στάσιμη" μπροστά στις πραγματικές ραχδαίες εξελίξεις στον τομέα των νέων τεχνολογικών μορφών επιτήρησης, ελέγχου και δια-κρατικής καταστολής.

Ο εικονικός κόσμος του διαδικτύου φαίνεται να αντιγράφει τα χαρακτηριστικά του πραγματικού κόσμου: Της βαρβαρότητας του καπιταλιστικού νεοφιλελευθερισμού, της δια-κρατικής καταστολής, της κυριαρχίας του παγκοσμιοποιημένου κεφαλαίου, της ιδεολογίας της σύγχρονης επιτήρησης, "Δεν έχω να φοβηθώ τίποτα. Ας με παρακολουθούν. Ας με καταγράφουν. Ας με επιτηρούν"!!! Αν η παραπάνω νοοτροπία επικρατήσει και τα επόμενα χρόνια στις δυνάμεις της κοινωνίας, τότε η προοπτική μιας πανανθρώπινης απελευθέρωσης, θα αποτελεί χαμένη υπόθεση. Όσο δεν συνειδητοποιείται ότι το "ηλεκτρονικό φακέλωμα", η ταξινόμηση-κατηγοριοποίηση των ανθρώπων, η υποβίβαση της παλλόμενης προσωπικότητας σε ψυχρό αντικείμενο ενός πανοπτικού πειράματος, η

επιτήρηση, η καταστολή και η ποινικοποίηση, όλα αυτά, όσο δεν συνειδητοποιείται ότι αφορούν ολόκληρη την κοινωνία, τόσο θα επιβεβαιώνεται εκείνη η κατάληξη του τσιτάτου του Μπέρτολτ Μπρεχτ "...και όταν ήρθαν να πάρουν εμένα, δεν υπήρχε κανείς να με υπερασπίσει".

Αυτό που κατάφερε όμως η Εξουσία να προωθήσει ως μαζική κουλτούρα και υποτακτική κοινωνική συμπεριφορά μέσω των ελεγχόμενων "παραδοσιακών" ΜΜΕ (κυρίως μέσω της τηλεόρασης), δεν φαίνεται να το καταφέρνει (προς το παρόν;) στον αχανή διαδικτυακό χώρο των αδιαμεσολάβητων ειδήσεων, θέσεων, προτάσεων που φιλοξενούνται σε χιλιάδες ανεξάρτητους-αυτόνομους κόμβους και στους οποίους μπορεί να έχει πρόσβαση ο καθένας. Προσοχή όμως! Το διαδίκτυο, δεν είναι "παιδική χαρά".

Πάρτε τα μέτρα σας γιατί, αυτοί,
μας τα έχουν πάρει, ήδη!

"Χαμογελάστε, σύντροφοι!
Σας καταγράφουν!"

Αγριέψτε, κύριοι!
Σας κατα-γράφουμε!

Ζήνων

Όταν το δάκτυλο έδειχνε το Αφγανιστάν, ο πλήθιος
κοίταζε τους Ταλιμπάν.

Συνοπτικό σχόλιο πάνω στη "Σύγχρονη Κρίση"

Μετά το κτύπημα της 11 Σεπτεμβρίου, τα ευαίσθητα μάτια και αυτιά μας είδαν και άκουσαν πολλά. Αξίζει, παρ' όλα αυτά, να σημειωθεί πως ακόμη και άτομα ή συλλογικότητες που δύσκολα μπορεί κανείς να ισχυριστεί ότι στερούνται ιστορικής συνείδησης και κοινωνικών αγώνων υπέκυψαν στον «πειρασμό» της θεαματικής εναντίωσης ή της θεαματικής ταύτισης σε σχέση με το γεγονός της καταστροφής των δίδυμων πύργων του Μανχάταν και μέρους του Αμερικανικού Πενταγώνου. Το θέμα, βέβαια, είναι ότι ούτε «κάποιοι αφιονισμένοι, τερατόμορφοι ισλαμιστές που αιματοκύλησαν τη Ν. Υόρκη», ούτε «κάποιο σύγχρονοι, αποτελεσματικοί εκδικητές» μπορούν να κρύψουν την όζουσα πραγματικότητα.

Ο χαρακτηρισμός δεν αφορά φυσικά το ποιοι ακριβώς και πως κατάφεραν αυτό που κατάφεραν. Ερωτήματα τέτοιου είδους είναι αφέλεια να πιστεύει κανείς ότι μπορούν να απαντηθούν απολύτως ικανοποιητικά.

Εδώ, η αναζήτηση της ουσίας αφορά το πλαίσιο μέσα στο οποίο ο «πόλεμος της Αμερικής» διεξαγόταν και εξακολουθεί, αναβαπτισμένος πλέον, να διεξάγεται.

Στην κατεύθυνση αυτή, τα λόγια δύο πρώην, «ειδικού βάρους», υπουργών εξωτερικών, της Ελλάδας και των Ηνωμένων Πολιτειών αντίστοιχα, ομολογουμένως συνεισφέρουν σημαντικά.

Ο ένας δηλώνει προκλητικά πως οι μουσουλμανικοί πληθυσμοί συνιστούν αυτήν τη στιγμή διπλή απειλή, που ναρκοθετεί τα θεμέλια του αναπτυσσόμενου κόσμου (το για τι είδους ανάπτυξη μιλάμε και ποιους αυτή αφορά δεν φαίνεται να απασχολεί τον ευτραφή κ. Πάγκαλο). Από τη μια γεννούν σαν κουνέλια κι από την άλλη στα εδάφη τους

υπάρχουν κοιτάσματα πετρελαίου, με τα οποία η «ευημερία» του πρώτου κόσμου είναι άμεσα συναρτημένη (εκπομπή «Ανατροπή», ΜΕΓΑ, 11/10). Ο βαθμός της συνάρτησης αυτής φαίνεται καθαρά σε άρθρο του R. Dornbusch, καθηγητή Οικονομικών στο Μ.Ι.Τ. και πρώην οικονομικού συμβούλου της Παγκόσμιας Τράπεζας και του Δ.Ν.Τ., με τίτλο «Δύο εφιαλτικά σενάρια για την παγκόσμια οικονομία», σχετικά με τους «κινδύνους» από πιθανή πτώση της σαουδαραβικής βασιλικής οικογένειας από την εξουσία είτε ενδεχόμενη χρηματοπιστωτική κατάρρευση της Ιαπωνίας: «...Ο Τζορτζ Πέρι, του Ινστιτούτου Μπρούκινγκς, έχει αναπτύξει πολλά σενάρια, τα οποία προβλέπουν τις επιδράσεις μιας σημαντικής συρρίκνωσης της πετρελαϊκής προσφοράς. Αυτά τα σενάρια προβλέπουν από τη διακοπή της προσφοράς πετρελαίου έως και τη μεγάλη διάρκεια μείωσή της. Με καθαρά οικονομικά στοιχεία και χωρίς καμία διάθεση δραματοποίησης, τα σενάρια καταλήγουν στην εκτίμηση ότι μια μείωση της παγκόσμιας ημερήσιας προσφοράς

πετρελαίου κατά ένα εκατομμύριο βαρέλια θα αυξήσει την τιμή του μαύρου χρυσού στα 32 δολάρια ανά βαρέλι. Στην περίπτωση που η παγκόσμια ημερήσια παραγωγή συρρικνωθεί κατά 7,5 εκατομμύρια βαρέλια -μια μείωση ίση με το 10% της παγκόσμιας ημερήσιας παραγωγής- η τιμή του βαρελίου θα εκτοξευθεί στα 161 δολάρια ανά βαρέλι. Μια αύξηση της τιμής του πετρελαίου θα προκαλέσει την οξύτερη ύφεση των τελευταίων πενήντα χρόνων. Παρά το γεγονός ότι θα υπάρξουν γεωπολιτικές εξελίξεις και αντιδράσεις, ο κόσμος θα αντιμετωπίζει προβλήματα για αρκετά χρόνια, ακόμη και αν η προσφορά πετρελαίου αποκατασταθεί...» (ΤΑ ΝΕΑ, Η Οικονομία, 24-25/11).

Ο άλλος, ο γνωστός και μη εξαιρετός κ. Κίσινγκερ, συμπληρώνει τονίζοντας χαρακτηριστικά ότι το μείζον ζήτημα για τις Η.Π.Α. την περίοδο που διανύουμε είναι να ρυθμίσουν την παγκόσμια τάξη (ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ, 10/11).

Βόμβες, λοιπόν, προφυλακτικά, φυστικοβούτυρο και ότι άλλο χρειαστεί για τη «συμμόρφωση» του τρίτου κόσμου (η Κίνα μπορεί προς το παρόν - για πόσο άραγε;- να περιμένει). Για τους δε υπηκόους των δυτικών κοινωνιών, το μενού της αυτοαποκαλούμενης «αντιτρομοκρατικής συμμαχίας» περιέχει ήδη και βαίνει εμπλουτιζόμενο με μέτρα γενικά και ειδικά, ανάλογα με την «επικινδυνότητα» της κάθε περίπτωσης (έχουμε πληροφορηθεί για σύμφωνα έκδοσης και, όπου κάτι τέτοιο δεν καθίσταται εφικτό, ανελέητο κυνήγι υποόπων, ανεξάρτητα φύλου, χρώματος, θρησκείας ή εθνικότητας, ειδικά στρατοδικεία, νεωτερικά κίνητρα για το καφιεδισμό, θεσμοθέτηση βασανιστηρίων κ.λπ.).

Η επίθεση στο Αφγανιστάν υπήρξε «προειλημμένη απόφαση» (ΚΥΡ. ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ, 2/12) και δεν αποτελεί δα κανένα καλά φυλαγμένο μυστικό πως η δίοδος αυτή πετρελαίου και φυσικού αερίου προς τη Δύση ήταν μόνο η αρχή.

Πρέπει, επομένως, κάποιος να θεωρεί ότι έχει ιδιαίτερα συμφέροντα ή να βιώνει κατάσταση πλήρους αποκαύνωσης, για να προσχωρήσει με τον άλφα ή το βήτα τρόπο στην κυρίαρχη άποψη ότι έχουμε να κάνουμε με τη διεξαγωγή μιας χρήσιμης «εκστρατείας» για τη διάσωση του παγκόσμιου πολιτισμού και των κατακτήσεών του (!), για να πετάξουν από πάνω τους οι ταλαίπωρες Αφγανές τη μισητή μπούρκα, να ξυριστούν επιτέλους οι ελεεινοί Αφγανοί, να σταματήσει το «κακό», να αποδοθεί δικαιοσύνη (!) στο κάτω-κάτω. Τζαννετάκοι, Μπίστηδες και λοιπά αριστεροειδή

όλου του κόσμου συμμαζευτείτε!

Και με τον ισλαμικό φονταμενταλισμό τι γίνεται;

Στο σημείο αυτό, πρέπει να ειπωθεί πως δεν είναι τυχαίο ότι ο περί ου ο λόγος κάνει, στις μέρες μας, έντονη την εμφάνισή του την εποχή της αντιπαράθεσης του «ελεύθερου κόσμου» με τη «Σοβιετική» Ένωση και έχει αξιόλογη ανάπτυξη την εποχή που τα έθνη-κράτη και οι διάφορες θρησκευτικές-πολιτιστικές ιδιαιτερότητες μετατρέπονται, λιγότερο ή περισσότερο εύκολα, σε παιχνίδια εξυπηρέτησης των ορέξεων του πολυεθνικού κεφαλαίου. Σημαντικά κομμάτια τοπικών πληθυσμών, ιδίως τα πιο καθυστερημένα, στρέφονται έτσι, πιεζόμενα και πολλάκις ενθαρρυνόμενα, σε νέου τύπου οπισθοδρομήσεις, ανίκανες να ανακόψουν την πορεία του οδοστρωτήρα της ψεύδο παγκοσμιοποίησης και την οργανωμένη σχιζοφρένεια.

Το να ξεχνάμε τι κατάσταση επικρατεί στις κύριες πηγές τροφοδότησης του φανατικού Ισλάμ είναι επεικώς απαράδεκτο. «Με κριτήριο της Διεθνούς Τράπεζας, δηλαδή ετήσιο ατομικό εισόδημα κατώτερο από 370 δολάρια, υπολογίζεται ότι ο αριθμός των απόρων στις χώρες του Τρίτου Κόσμου ανέρχεται σήμερα σε 1.125 εκατομμύρια, ήτοι περίπου 30% των κατοίκων του πλανήτη μας. Τα 2/3 αυτών των ατόμων απειλούνται δραματικά από βαρύτατο χρόνιο υποσιτισμό ή και από ολοκληρωτική έλλειψη διατροφής. ...Ο Ινδός οικονομολόγος Amartya Sen (Βραβείο Νόμπελ Οικονομίας και καθηγητής του Χάρβαρντ), δείχνει ότι υποσιτισμός, αποβιταμίνωση και θανατηφόρες επιδημίες στον Τρίτο Κόσμο είναι συνέπειες της ένταξης στο παγκόσμιο σύστημα και όχι της απομόνωσης.» (Κ. Βεργόπουλου, Παγκοσμιοποίηση-Η Μεγάλη Χίμαιρα, «Νέα Σύνορα»-Α.Α. Λιβάνη, 1999).

Το θερμκόπιο της εκμετάλλευσης παρέχει, σταθερά, εύφορο έδαφος για κάθε

είδους διαστροφής και όσο κι αν η Αλ Κάιντα είναι πραγματικά περίπτωση άξια προσοχής, ο καλλιεργούμενος φόβος απέναντι στην ίδια και τους θιασώτες της θυμίζει κάποιον που ενώ βιάζεται καθημερινά, φρικόρει αίφνης στη θέα μιας άσεμνης χειρονομίας.

Υπό τις παρούσες συνθήκες, το κίνημα της λεγόμενης «αντιπαγκοσμιοποίησης» είναι αλήθεια ότι μπορεί να μεταβληθεί από μια θολή σούπα αφηρημένου αντικαπιταλισμού, αποκτώντας έναν αντιιστορικό, ουδέτερο χαρακτήρα, σε μια κακοστημένη αντιπολεμική σαπουνόπερα. «...Στην αντιπολεμική εκστρατεία "επιστρατεύετε" ένα πολύ ισχυρό όπλο, τη μουσική. Ποιό είναι το θέμα της μπαλάντας "Σταματήστε";

Είναι μια μπαλάντα την οποία συνέθεσε ο Βαγγέλης Κονιτόπουλος εμπνευσμένη από την αφίσσα της Πρωτοβουλίας "Σταματήστε τον Πόλεμο". Ο κ. Κονιτόπουλος προσφέρθηκε να μας αφιερώσει αυτό το αντιπολεμικό τραγούδι στο πλαίσιο του συλλαλητηρίου. Παράλληλα ετοιμάζεται και το βιντεοκλίπ, το οποίο θα είναι χυρισμένο σε τέσσερις γλώσσες: ελληνικά, αγγλικά, γαλλικά και αραβικά.» (!!!) (Πέτρος Κωνσταντίνου, συντονιστής της Πρωτοβουλίας Γένοβα 2001, στήλη Γεια χαρά..., METRORAMA, 25/10).

Από την άλλη, όμως, το κίνημα αυτό θα μπορούσε να βρει το μέτρο και τη δυναμική του υιοθετώντας ένα σαφή, επιθετικό αντιαμερικανισμό.

Οι Η.Π.Α., φύσει και θέσει, έχουν δικαιωματικά κερδίσει τον τίτλο του διεθνών τραμπούκου. Στη σημερινή συγκυρία, δεν αποτελούν παρά τον υπερπολύτιμο, αδίστακτο, διαρκώς βελτιούμενο σε αποτελεσματικότητα βραχίονα των πολυεθνικών συμμοριών που λυμαίνονται την υφήλιο (αρκεί να θυμηθούμε τι έχει μεσολαβήσει από την εποχή του πολέμου του Κόλπου μέχρι τώρα) και ως τέτοιον ακριβώς οφείλουμε να τις αντιμετωπίσουμε. Παραλλάσσοντας ελαφρά τη δήλωση του εκπροσώπου της πλανητικής αστυνομικής διεύθυνσης Μπους, «όποιοι δεν είναι ενάντια στην Αμερική, είναι μαζί της».

Μπροστά στον εφιάλτη του θριάμβου του ατομικισμού πάνω σε κάθε έννοια αλληλεγγύης και ουσιαστικής κοινωνικότητας, ένα είναι σίγουρο για το διάστημα που ακολουθεί: **ο αντιαμερικανισμός μας φέρνει πιο κοντά.**

Θ.,12/01

11 Σεπτεμβρίου:

Η κατάρρευση των δίδυμων μύθων

ΔΥΣΤΥΧΩΣ Η ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ Ο ΥΠΟΛΟΙΠΟΣ ΚΟΣΜΟΣ, ΞΕΧΝΑΕΙ ΤΙ ΠΡΟΚΑΛΕΣΕ ΤΗΝ ΕΠΕΜΒΑΣΗ ΣΤΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ . ΑΥΤΟ ΔΗΛΑΔΗ ΠΟΥ ΣΥΝΕΒΗ ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΜΕΡΑ ΤΟΥ ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ, ΟΤΑΝ ΕΝΤΕΛΩΣ ΑΠΡΟΚΛΗΤΑ (!!!) ΔΕΧΤΗΚΑΝ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΕΣ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ Η ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ ΚΑΙ Η ΟΥΑΣΙΓΚΤΟΝ

25/11/2001
ΤΟΜ ΜΙΛΛΕΡ
(ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΣ ΤΩΝ Η.Π.Α.)

Στα συντρίμια των δίδυμων πύργων και του Πενταγώνου, δεν θάφτηκε μόνο το στέρεο, ασφαλές και απρόσβλητο οικοδόμημα της παγκοσμιοποιημένης κυριαρχίας των αυτάρεσκα αυτοαποκαλούμενων τελικών νικητών του Ψυχρού πολέμου, αλλά και οι πολύχρωμες - αυταπάτες των μονίμως ανυποψίαστων «δυτικού τύπου» αγωνιστών.

Η 11η Σεπτέμβρη δεν ήταν η αιτία κάποιου πολέμου . Ήταν απόρροια της εξουσιαστικής φρενίτιδας των πολιτικών εμπνευστών του «τέλους της ιστορίας» και ταυτόχρονα απ' τους καθοριστικότερους σταθμούς στον διαχρονικά εξελισσόμενο κοινωνικό πόλεμο, ο οποίος με την ολοκληρωτική μορφή που έλαβε απ' τη πλευρά των σύγχρονων ηγεμόνων πλανητικού τύπου, ήταν αναμενόμενο να δεχτεί και τις ανάλογες απαντήσεις προσαρμοσμένες στις παρούσες ασύμμετρες συνθήκες.

Η ιστορία τελείωσε, ο κοινωνικός πόλεμος συνεχίζεται.

Η ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΟΛΕΜΟΥ

Όσο φιλότιμα κι αν προσπαθεί ο κ. Μίλερ να μας πείσει για το ανέφελο του σύγχρονου κόσμου, που το διέκοψε απρόκλητα μια δράκα φανατισμένων τρομοκρατών, δύσκολα θα τον πιστέψουμε . Τα σπέρματα των επιθέσεων σε Νέα Υόρκη και Ουάσιγκτον, όπως άλλωστε και οι αιτίες των διαρκών συγκρούσεων στα κοινωνικά πεδία ολόκληρου του πλανήτη, βρίσκονται στην πολιτική που άσκησε η χώρα του και οι υπόλοιπες συμμαχικές κυβερνήσεις, κυρίως στην περίοδο μετά το τέλος του Ψυχρού Πολέμου .

Το κυρίαρχο πολιτικό-στρατιωτικό σκηνικό όπως άρχισε να διαμορφώνεται απ' τις αρχές της δεκαετίας του '90 και μετά, σαν αποτέλεσμα της πολιτικής ήττας και κατάρρευσης των κρατικοκαπιταλιστικών

καθεστώτων του Ανατολικού συνασπισμού, προσδιορίστηκε καθοριστικά από την επιβολή του δόγματος της Νέας Τάξης Πραγμάτων σε κάθε πεδίο της κοινωνικής ζωής. Η επιδιωκόμενη ηγεμονία σε όλα τα γεωγραφικά μήκη και πλάτη, του Βορειοαμερικανικού και Δυτικοευρωπαϊκού κεφαλαίου άρχισε να παίρνει σάρκα και οστά. Με εμπροσθοφυλακή την ιδεολογική τρομοκρατία των εκφραστών του «τέλους της ιστορίας», των αξιών της «ανοικτής κοινωνίας» και του νεοφιλελεύθερου «παραδείσου», εξαπολύεται μια άνευ προηγουμένου προπαγάνδα, ενδεικτική της αλαζονείας από την ολοκληρωτική, όπως πίστευαν τότε, νίκη των νέων δυναστών. Φωνές ακόμα και εντός του συστήματος, που φιλοδοξούν μόνο να συμβιβάσουν κάποιες εσωτερικές κυριαρχικές αντιφάσεις, πνίγονται μέσα στους πανηγυρισμούς για την πτώση του τείχους του Βερολίνου. Τίποτα δεν επιτρέπεται να αμφισβητήσει την αξιοπιστία και την σταθερότητα του μέλλοντος που ανατέλλει. Ο θρίαμβος πρέπει να είναι τόσο περισσότερο εκκωφαντικός, όσο πιο πολύ σκοτεινοί είναι οι ανομολόγητοι στρατηγικοί σχεδιασμοί των σημερινών συμμάχων στην αντιτρομοκρατία.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο της παραληρηματικής εισόδου του «καινούργιου, υπέροχου κόσμου», αρχίζει να μορφοποιείται όλο και περισσότερο, ο κεντρικός άξονας του δόγματος της Νέας Τάξης Πραγμάτων, και ταυτόχρονα Μεγάλη Ιδέα των γκουρού της Νέας Οικονομίας, η διαδικασία δηλαδή της παγκοσμιοποίησης των αγορών. Βασισμένη στην καλπάζουσα επιστημονικοτεχνολογική εξέλιξη, στην ταχύτητα των επικοινωνιών και φυσικά στην στρατιωτική υπεροπλία των εμπνευστών της, η παγκοσμιοποίηση αποτελεί βασική παράμετρο για την επίτευξη του στρατηγικού στόχου των δυνάμεων της αγοράς δηλαδή την μεταβολή του πλανήτη σε πεδίο ολοκληρωτικής οικονομικής εκμετάλλευσης χωρίς οποιουδήποτε περιορισμούς τοπικού χαρακτήρα. Η κυρίαρχη όσο και πανάρχαια «αξία» που την καθορίζει, αυτή του άκρατου και μεγιστοποιημένου κέρδους, δεν διστάζει να απαξιώνει ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του κάθε λαού που μπορεί να περιλαμβάνει στοιχεία κουλτούρας, εθνικά, θρησκευτικά κ.α. Παράλληλα το ξαναμοίρασμα των αγορών και των ζωνών επιρροής επιβάλλει την επαναξιολόγηση του ρόλου του κάθε κράτους στην ευρύτερη περιοχή του, και πολλές φορές, όπου αυτό θεωρείται αναγκαίο, ακόμα και μεταβολή των συνόρων.

Κάτω από αυτό το πρίσμα, και με πρόσχημα την υπεράσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, οι Αμερικανοί σε συνεργασία με τους νατοϊκούς τους συμμάχους, εξαπολύουν μια σειρά από επιθέσεις και επεμβάσεις σε αναρίθμητες περιοχές του πλανήτη, Ιράκ, Σομαλία, Βαλκάνια, Σουδάν, Αφγανιστάν κ.α. Σπέρνουν τον τρόπο,

βομβαρδίζουν, δολοφονούν, επιβάλλουν τους σχεδιασμούς τους, αδιαφορώντας πλήρως για την θέληση των λαών. Η αλαζονεία τους απέναντι στη διεθνή κοινή γνώμη αλλά και σε αυτούς που υποτίθεται ότι θέλουν να προστατεύσουν, είναι τέτοιου μεγέθους, ώστε να χρησιμοποιούν όρους όπως «παράπλευρες απώλειες», για τις εκατόμβες των νεκρών αμάχων.

Ταυτόχρονα βέβαια με την τιμωρία των «ανυπάκουων», αναβαθμίζεται ο γεωστρατηγικός ρόλος κρατών, που

ελάχιστη αξία δίνουν ακόμα και στα στοιχειωδέστερα ανθρώπινα ή πολιτικά δικαιώματα, όπως η Τουρκία στην Αν. Μεσόγειο και το Ισραήλ στη Μ. Ανατολή. Ο ρόλος τους ως τοπικοί χωροφύλακες και εγγυητές των συμφερόντων των Αμερικάνων πατρώνων τους, τους εξασφαλίζει σίγουρη ασυλία.

Αναπόφευκτα, στις χώρες που αποτελούν τους παρίες του σύγχρονου κόσμου, και οι γραβατωμένοι πολιτικοί αναλυτές αναφέρουν ως περιοχές εκτός των ζωνών υψηλής καπιταλιστικής ανάπτυξης, προκύπτουν αντιδράσεις που μερικές φορές παίρνουν το χαρακτήρα ταξικής πάλης, πολλές φορές όμως χαρακτηρίζονται από την αναβίωση ή την περαιτέρω ενδυνάμωση αναχρονιστικών θρησκευτικών θεωριών οι οποίες όμως στους τοπικούς πληθυσμούς έχουν ισχυρά λαϊκά ερείσματα .

Ειδικότερα στον κρίσιμο πολιτικά χώρο της Μ. Ανατολής, το φαινόμενο αυτό λαμβάνει την χαρακτηριστικότερη μορφή του . Καταπίεση (οικονομική, εθνική), εκμετάλλευση και φτώχεια αιώνων σε συνδυασμό με τους σύγχρονους όρους επιβολής αποτέλεσαν τις αιτίες για τον εντεινόμενο ξεσηκωμό των εξαθλιωμένων κοινωνικών στρωμάτων, ενάντια τόσο στους Δυτικούς αποικιοκράτες, που η στρατηγική θέση της περιοχής και η οσμή του πετρελαίου δεν τους άφησε ποτέ αδιάφορους, όσο και ενάντια στις ελεγχόμενες από τους ίδιους κυβερνήσεις και τα προτεκτοράτα που εγκατέστησαν για να συνεχίζουν να διαφεντεύουν τους δρόμους του πετρελαίου, καλυπτόμενοι πίσω από το μανδύα της εθνικής ανεξαρτησίας. Παράλληλα το άλυτο πρόβλημα της εθνικής αυτοδιάθεσης των Παλαιστινίων, η ανάδειξη, υπό την σκέπη της Αμερικής, του Ισραήλ σε τοπική υπερδύναμη για την εξυπηρέτηση των πολιτικοστρατιωτικών συμφερόντων της καθώς και οι συνεχιζόμενες αποκάλυπτες σφαγές Αράβων αγωνιστών, οδήγησαν τις τελευταίες δεκαετίες στην ενδυνάμωση του ριζοσπαστικού ισλαμισμού που εξελίχθηκε σε πλειοψηφικό ρεύμα μέσα στα λαϊκά στρώματα . Σ' αυτό συνέτειναν τα ιδιαίτερα πολιτιστικά και θρησκευτικά χαρακτηριστικά, αλλά κυρίως η απουσία μιας αξιόπιστης πολιτικής επαναστατικής πρότασης, ένα κενό που σε επίπεδο μαζικού κινήματος, υποκατέστησε επιτυχώς ο μαχητικός ισλαμισμός . Όταν μάλιστα η τάση αυτή υπερέβη τη στεία θεολογία και άρχισε να αποκτά χαρακτηριστικά πολιτικής παρέμβασης στο εσωτερικό σκηνικό εξουσίας σε συνδυασμό με την απάχηση στις πλατιές λαϊκές μάζες, αυτόματως μετατράπηκε σε επικίνδυνο πόλο αποσταθεροποίησης του

status quo, όπως αυτό σχεδιάστηκε και επιβλήθηκε από τους Αμερικανούς και το ΝΑΤΟ . Ειδικά στις περιπτώσεις που η ριζοσπαστικότητα δεν μένει στα λόγια, αλλά μεταφράζεται σε μορφές ένοπλης προπαγάνδας και στην δημιουργία υπερκρατικών οργανώσεων με μεγάλη επιχειρησιακή ικανότητα, ενώ ταυτόχρονα οι φυσικοί φορείς αυτών των ιδεών δεν διστάζουν να μπολιάζουν τα πιστεύω τους με την έμπρακτη απαξίωση του ίδιου τους του θανάτου, τότε αντικειμενικά για τους κυρίαρχους, οι προκλήσεις ενέχουν πολεμικό χαρακτήρα . Δίκτυα όπως αυτό της Αλ Καΐντα, εξαπλωμένα σε μια σειρά από χώρες της Μ. Ανατολής, της Κεντρικής Ασίας, της Β. Αφρικής αλλά και στα προπύργια του καπιταλιστικού κόσμου, αποτελούν την σύγχρονη «ασύμμετρη» έκφραση αντίστασης των Τριτοκοσμικών παριών και είναι κοινωνικά φαινόμενα σημαντικά, τόσο για τους «αντιτρομοκράτες συμμάχους» ώστε να θέλουν να τα εξαφανίσουν, όσο και για τους απανταχού αγωνιζόμενους ώστε να μην έχουν την πολυτέλεια να τα αγνοούν.

«ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΜΕΡΑ ΤΟΥ ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ»

Σε ένα κόσμο όπου «η αντιστροφή της πραγματικότητας αποτελεί την μόνη πραγματικότητα», η κατευθυνόμενη λήθη προσπαθεί να θάψει οτιδήποτε ανήκει στην ιστορικά κατοχυρωμένη μνήμη και το ευτελές συγχρωτίζεται με το σημαντικό μέσα σε μια σούπα γενικευμένης απαξίας στρατηγικά ελεγχόμενης από τους επαγγελματίες διαμορφωτές αλλοτριωμένων συνειδήσεων, η ανάδειξη και η επαναξιολόγηση των σημαντικών γεγονότων αποτελεί από μόνη της επιλογή αγώνα.

Η πολλαπλή επιθετική ενέργεια της 11ης Σεπτεμβρίου εναντίον συμβολικών και

πραγματικών στόχων του καπιταλιστικού κόσμου, πέρα από της απύθμενης βλακείας δαιμονολογίες, τους ωκεανούς προπαγάνδας και τις συνειδητά εγκληματικές διαστρεβλώσεις, εκπορευόμενες από τα πλήρως υποταγμένα Μ.Μ.Ε. και τα κατά τόπους παπαγαλάκια των υπερατλαντικών συμμάχων, αποτελεί ένα γεγονός ιστορικής σημασίας. Τις προεκτάσεις του, άλλες μόλις και μετά βίας τις διακρίνουμε, ενώ άλλες είναι δύσκολο ακόμα και να τις φανταστούμε.

Η σπουδαιότερη επίπτωση έχει να κάνει με την κατάρριψη ορισμένων μύθων - στηριγμάτων της εξουσίας, που σε μικρό ή μεγάλο βαθμό, όλοι μας τους έχουμε εσωτερικεύσει. Η εικόνα παντοδυναμίας και συνακόλουθα απόλυτης ασφάλειας των πλανητικών αφεντικών, είναι ένας τέτοιος μύθος. Το αλαζονικό πρότυπο ισχύος των ΗΠΑ που αυτόρεσκα παρουσίαζαν τόσο προς τον υπόλοιπο κόσμο, όσο και στο εσωτερικό τους, στους «προνομιούχους» υπηκόους τους, πήγαζε από την ακατανίκητη αίσθηση της απρόσβλητης περιοχής που οι ρίζες της βρίσκονται στις απαρχές συγκρότησης του Αμερικανικού κράτους. Στο μυαλό του μέσου Αμερικάνου, μια ομπρέλα ασφάλειας κάλυπτε (θεωρητικά όπως αποδείχθηκε) κάθε γωνία της επικράτειας και κάθε δραστηριότητα της «ελεύθερης» κοινωνίας τους. Υπαρκτές καταστάσεις επαναστατικής (Μαύροι Πάνθηρες) όσο και ακροδεξιάς (Οκλαχόμα)

δράσης, που έθεταν σε αμφισβήτηση την αίσθηση της ασφάλειας, αντιμετωπίζονταν σαν εξωβελιστέα γεγονότα πλήρως ελεγχόμενα και ανίκανα να επηρεάσουν την πορεία του «Μεγάλου Έθνους», εξαιρέσεις ενός πανίσχυρου κανόνα, ασήμαντα και αναγκαία απόβλητα του λαμπερού Αμερικάνικου Ονείρου που εν πάσει περιπτώσει αποτελούσαν εσωτερική υπόθεση.

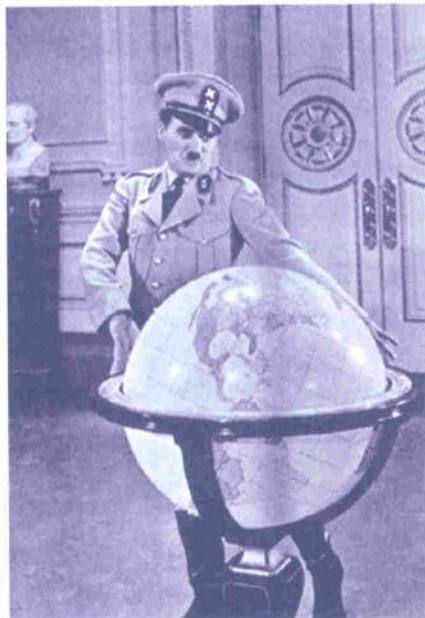
Η κοινωνική σύγκρουση ως έννοια, οι αιτίες και τα αποτελέσματά της, αλλά πολύ περισσότερο οι εισαγόμενες συνέπειες της παρεμβατικής εξωτερικής πολιτικής της υπερδύναμης, ήταν εκτός του μέσου επιπέδου κατανόησης της εκεί κοινής γνώμης. Από τις 11 Σεπτέμβρη έγινε αντιληπτό με οδυνηρό χι' αυτούς τρόπο, πως η Αμερικανική επικράτεια όχι μόνο δεν βρίσκεται τόσο μακριά από τις σπαρασσόμενες γωνιές του πλανήτη, αλλά μπορεί κάλλιστα να μεταβληθεί η ίδια σε εμπόλεμη ζώνη και πεδίο δράσης των απανταχού στον κόσμο καταπιεσμένων από την Pax Americana. Τα θύματα δεν θα

βρίσκονται μόνο απ' την πλευρά των «άλλων», των «διαβολικών δυνάμεων» κατά Μπους . Οι Ιρακινοί, οι Γιουγκοσλάβοι, οι Αφγανοί δεν θα έχουν αυτοί το μονοπώλιο του πόνου . Απώλειες σ' αυτό τον πόλεμο, έστω και αν τον ονομάζουν ασύμμετρο, θα υπάρχουν και από την πλευρά της πλανητικής υπερδύναμης. Το κλάμα των αμάχων στο Ιράκ και οι χιλιάδες των νεκρών παιδιών στην Παλαιστίνη, δεν θα είναι απλά μια θλιβερή παρένθεση, πριν το τηλεοπτικό show του Λάρι Κίνγκ . Η συσσωρευμένη οργή και το πάθος για εκδίκηση των καταφρονεμένων του Τρίτου Κόσμου, δεν θα είναι πλέον κάποιες εκδηλώσεις φονταμενταλιστικού μίσους μερικών χιλιάδων ρακένδυτων σε ένα βρώμικο δρόμο της Ραμάλα. Θα μεταφράζονται σε πιο μετρήσιμα και υλικά μεγέθη για τον ανυποψίαστο Αμερικανό, όπως τα συντρίμια από το διπλανό οικοδομικό τετράγωνο. Οι συνέπειες είναι δεδομένες και ανυπολόγιστες πρακτικής και ψυχολογικής σημασίας . Οι πρώτοι έντονοι τριγμοί στο γόητρο των αναμφισβήτητων κυρίαρχων και στο πλέγμα της παρεχόμενης κρατικής προστασίας είναι πια φανεροί.

Το έλλειμμα που διαπιστώθηκε στον τομέα της ασφάλειας, η συνακόλουθη ψυχολογική επίδραση σε όλο το σώμα της κοινωνίας καθώς και η προοπτική να πληθύνουν οι επιθετικές ενέργειες, ειδικά αυτή την περίοδο που η αυτοπεποίθηση των αντιστεκόμενων αυξήθηκε σημαντικά, είναι βέβαιο ότι θα οδηγήσουν τους Αμερικανούς και τους συμμάχους τους σε κινήσεις που σκοπό θα έχουν να διασκεδάσουν τις εντυπώσεις, αλλά και να επαναεπιβεβαιώσουν την αμφισβητηθείσα δύναμη τους . Πέρα από τις προθέσεις στον πολιτικό και στρατιωτικό τομέα που θα τις εξετάσουμε παρακάτω είναι δεδομένο ότι τα δραματικά αυξημένα μέτρα ασφαλείας και οι συνεπαγόμενες οικονομικές δαπάνες θα προκαλέσουν ισχυρούς κραδασμούς σε μια ήδη δοκιμαζόμενη παγκόσμια οικονομική κατάσταση . Τα πρώτα συμπτώματα είναι εμφανή . Η ύφεση που ταλαιπωρούσε τον καπιταλιστικό κόσμο πριν ακόμα την 11η Σεπτέμβρη, κορυφώθηκε . Κλάδοι που αποτελούσαν τους πυλώνες του παγκόσμιου οικονομικού συστήματος όπως οι ασφάλειες και οι αερομεταφορές καταποντίζονται . Εταιρείες κολοσσοί χρεοκοπούν ή αναγκάζονται να περιορίσουν δραματικά το προσωπικό τους για να αντεπεξέλθουν μέσα σ' αυτό το θολό τοπίο της κρίσης . Οι άνεργοι αυξάνονται με γεωμετρικούς ρυθμούς σε Αμερική και Ευρώπη, πλαισιώνοντας το χώρο της κοινωνικής εξαθλίωσης και προκαλώντας εκρηκτικές

αντιδράσεις από τους άμεσα πληγέντες . Ταυτόχρονα βέβαια συνεχίζουν να υφίστανται οι άμεσες συνέπειες από το χτύπημα : η εξαφάνιση της οποιαδήποτε οικονομικής δραστηριότητας στο οικονομικό κέντρο της Ν. Υόρκης, το Μανχάταν, οι βαρύτατες απώλειες σε στελεχιακό δυναμικό που απαγορεύει σε εκατοντάδες εταιρείες στεγαζόμενες στο W.T.C. να ξαναστηθούν στα πόδια τους, και τόσες άλλες που είναι δύσκολο να εκτιμηθούν . Είναι αναμφισβήτητο ότι η προσπάθεια υποβάθμισης της αντικειμενικής αξίας της ενέργειας τόσο από τους ίδιους τους Αμερικανούς όσο και από τους κατά τόπους εκφραστές τους, ως μέρος του γενικότερου σχεδίου ανύψωσης του γοήτρου των «μεγάλων αφεντικών», πέφτει στο κενό .

Με το πέρασμα του χρόνου, γίνεται ολοένα και περισσότερο αντιληπτό ακόμα και στους αρχικά σκεπτικιστές, πως οι πραγματικές επιπτώσεις ξεπερνούν κατά πολύ το συμβολισμό της πράξης, καθιστώντας την αντικειμενικά, ένα απ' τα ισχυρότερα πλήγματα που δέχθηκε ποτέ η Αμερική αλλά και ο ευρύτερος καπιταλιστικός κόσμος.

Αν ο φετινός Σεπτέμβρης έγινε κόλαφος για τους φιλόδοξους εξουσιαστικούς σχεδιασμούς των εμπνευστών της παγκοσμιοποιημένης κυριαρχίας, αποτέλεσε ταυτόχρονα αφορμή για να διαπιστωθεί ακόμη μια φορά η ιδεολογική γύμνια, και οι εγγενείς αντιφάσεις αρκετών κομματιών που συγκροτούν το πολυσυζητημένο κίνημα ενάντια στην παγκοσμιοποίηση. Ένα κίνημα που ξεπερνώντας το υπαρκτό πάγωμα των πρώτων χρόνων μετά την παγκόσμια εγκαθίδρυση του δόγματος της Νέας Τάξης Πραγμάτων, φιλοδόχησε να εκφράσει τους νέους πόλους αντίστασης που αναπόφευκτα γεννήθηκαν σαν αντίδραση στα εφιαλτικά πλάνα των αφεντικών.

Πράγματι διαγράφοντας μια διαδρομή από το Άμστερνταμ ως το μεγάλο σταθμό της εξέλιξης του τη Γένοβα, έδειξε ότι κρύβει μέσα του τις ανατρεπτικές εκείνες δυνάμεις που ξεπερνώντας παρωχημένες εξουσιαστικές φόρμες του παρελθόντος, μπορούν να ριζοσπαστικοποιήσουν τους κοινωνικούς αγώνες και να αποτελέσουν πραγματική απειλή για το διεθνές σύστημα εξουσίας.

Όμως οι ρεφορμιστικές τάσεις και αντιφάσεις που προκύπτουν απ' τη θολή πολιτική του ταυτότητα είναι δύσκολο πλέον να κρυφτούν. Ειδικά ότι ακολούθησε μετά το επιθετικό χτύπημα στο Αμερικανικό έδαφος, κατέδειξε σαφέστατα την κοντόθωρη πολιτική οπτική πολλών τμημάτων του κινήματος, που ουσιαστικά παραμένουν ξεκομμένα από κάθε τι εξεγερσιακό γεννιέται δίπλα τους και δεν συνάδει με τον μικρόκοσμό τους. Το γεγονός ότι γεννήθηκε και δραστηριοποιήθηκε στις ανεπτυγμένες χώρες της Δύσης, το έχει σημαδέψει καθοριστικά, σε βαθμό τέτοιο, που ο όποιος προβληματισμός για θέματα που αφορούν τους παραγνωρισμένους και άγρια εκμεταλλευόμενους πληθυσμούς του πλανήτη, να έχει χαρακτήρα φιλολογικό και διεκπεραιωτικό. Οι προσπάθειες ενασχόλησης με υπαρκτές εξεγερτικές καταστάσεις στις εκτός των τειχών της Δύσης χώρες, διέπονται εμφανώς από μια διάθεση εξωτισμού και υπακούουν στη λογική των χιλιομετρικών αποστάσεων: όσο πιο μακριά από εμάς, τόσο πιο δίκαια η εξέγερση.

Ποτέ δεν κατανοήθηκαν, έστω στοιχειωδώς, οι οξυμένες κοινωνικές συνθήκες στις χώρες του Τρίτου κόσμου, ενώ από τις εντυφείς αλλά στείρες αναλύσεις, απουσιάζουν

παντελώς οι ενδεχόμενες δυναμικές καταστάσεις που μπορούν να προκύψουν από αυτούς που δεν έχουν να ριψοκινδυνέψουν και να χάσουν τίποτα.

Έτσι η αρχική έκκληση απ' τις διαστάσεις του κτυπήματος της 11ης Σεπτεμβρίου έδωσε τη θέση της σε αμήχανες κεντριστικού χαρακτήρα προσεγγίσεις, που ουσιαστικά προσπαθούν να εξαφανίσουν αυτό που δεν μπορούν να καταλάβουν, προχωρώντας σε αφελείς εξισώσεις και παλαιομοδίκες τοποθετήσεις. Η επίκληση του ειρηνιστικού ιδεώδους σε ένα κόσμο που οι κοινωνικές αντιφάσεις λαμβάνουν εκρηκτικό χαρακτήρα, μοιάζει καθαρός πολιτικός στρουθοκαμηλισμός. Οι επαγγελματίες αυτοί ειρηνιστές, βολεμένοι στην ασφάλεια της πολιτικής τους ομφαλοσκοπησης, κηρύσσουν μονίμως την αδράνεια και την ηττοπάθεια, και ξεχνάνε ότι αναφέρονται σε ένα πόλεμο που ουσιαστικά δεν τους αφορά. Τόσο γιατί δεν είναι διατεθειμένοι να απολέσουν τα προνόμια της διαβίωσής τους σε μια ανεπτυγμένη δυτική χώρα, όσο και γιατί τους χωρίζουν έτη φωτός από το να κατανοήσουν την δίκαιη οργή των εξαθλιωμένων. Έτσι περιορίζονται στο ρόλο που έχουν μάθει να παίζουν επιτυχώς και

στα εσωτερικά κοινωνικά πεδία σύγκρουσης (Γκέτεμποργκ, Γένοβα), δηλαδή των διαμεσολαβητών και εγγυητών της αστικής νομιμότητας .

Όμως και στα ριζοσπαστικότερα κομμάτια του κινήματος τα πράγματα δεν είναι πάντα καλύτερα. Ξαφνιασμένοι ακόμα απ' τη ραγδαία πορεία των γεγονότων, αδυνατούν να προχωρήσουν σε μια αξιόπιστη εκτίμηση της κατάστασης ενώ δεν διστάζουν να αναμασούν τοιτάτα περασμένων αιώνων προσπαθώντας να προσαρμόσουν την πραγματικότητα σε ξεπερασμένα ιστορικά σχήματα. Επαναφέρεται στο προσκήνιο ένας στείρος και επίπεδος ανθρωπισμός με τη βοήθεια του οποίου επιχειρείται να τεκμηριωθεί η θέση ότι αυτό που συνέβη στη Ν. Υόρκη ήταν ενέργεια τυφλού μίσους, στερούμενη οποιασδήποτε πολιτικής προοπτικής που τσουβαλιάζει ενόχους και αθώους μη σεβόμενη την ανθρώπινη ζωή . Ας αναλογιστούμε όμως ποιοι είναι αυτοί που απαξιώνουν συστηματικά την ανθρώπινη ζωή . Τους όρους αυτού του πολέμου που δεν ξεκίνησε τώρα, αλλά κρατάει χιλιάδες χρόνια και αριθμεί εκατομμύρια αθώους νεκρούς, τους έθεσαν οι κυρίαρχοι . Απλά τώρα διαπιστώνουν πως δεν μπορεί να ισχύουν μόνο για τη μια πλευρά. Άλλωστε η ουσία του προβλήματος δεν βρίσκεται στο τι αντιπροσωπεύει ο ισλαμισμός ή οποιαδήποτε οργάνωση σαν την Αλ Κάιντα αλλά ο υπαρκτός σοβαρός αντίκτυπος που έχουν οι κινήσεις τους στο πεδίο των διεθνών εξελίξεων και πως αυτές επηρεάζουν το δικό μας σχέδιο (αν έχουμε) . Ποτέ δεν τέθηκε θέμα άκριτης υποστήριξης του ενός ή του άλλου μέρους . Όμως δεν μπορούμε να κλείνουμε τα μάτια σε μια υπαρκτή και ιδιαίτερα σημαντική κατάσταση που έχει διαμορφώσει νέες συνθήκες στο κοινωνικό πεδίο του οποίου είμαστε και εμείς μέρος . Είναι τουλάχιστον στενόμυαλο να μη βλέπουμε πως ο θρίαμβος των συνασπισμένων δυνάμεων της κυριαρχίας και του κεφαλαίου, καθώς και η συντριβή των επιμέρους εστιών αντίστασης εξυπηρετεί το δόγμα της Νέα Τάξης Πραγμάτων .

Η τακτική των ίσων αποστάσεων εξυπηρετεί μακροπρόθεσμα την απρόσκοπτη επέλαση του παγκοσμιοποιημένου εφιάλτη, και την εγκαθίδρυση της αυτοκρατορίας της αγοράς, διαμορφώνοντας τέτοιες συνθήκες εξουσίας και ολοκληρωτισμού που μπροστά τους ωχριά το οποιοδήποτε αναχρονιστικό φονταμενταλιστικό καθεστώς τύπου Ταλιμπάν .

ΑΝΤΙΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΙΕΡΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ

Η αντιτρομοκρατική συμμαχία που δημιουργήθηκε κάτω από την σαφή επιρροή του ηγεμονικού Αμερικανοβρετανικού άξονα, φιλοδοξεί να θέσει τους όρους της διεθνούς κυριαρχίας και εκμετάλλευσης και να επιβάλλει την απρόσκοπτη εφαρμογή τους, στον καινούργιο αιώνα.

Δεν πρέπει να θεωρήσουμε πως προέκυψε σαν αποτέλεσμα μόνο του χτυπήματος της 11ης Σεπτεμβρίου. Ουσιαστικά αποτελεί την επισημοποίηση των στρατηγικών επιλογών των κυρίαρχων, όπως αυτές καθορίστηκαν μετά το τέλος του Ψυχρού πολέμου, με προεξάρχοντα στόχο την καταπολέμηση της «τρομοκρατίας». Όπου σαν τρομοκρατία εννοούσαν κάθε πράξη ατομικής ή συλλογικής αντίστασης στους Αμερικανονατοϊκούς σχεδιασμούς.

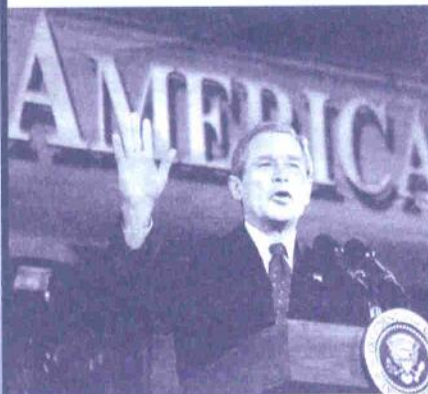
Ήδη, πριν από τα γεγονότα της Νέας Υόρκης δεν ήταν λίγες οι ανοιχτές επεμβάσεις σε χώρες που θεωρούνταν ύποπτες για υπόθαλψη της τρομοκρατίας, ενώ πολλά κράτη (όπως και η Ελλάδα) έσπευδαν να ψηφίσουν αντιτρομοκρατικούς

νόμους.

Στην παρούσα περίπτωση η στρατιωτική εκστρατεία στο Αφγανιστάν, συνδυάζεται με μια αντίστοιχη πολιτική εκστρατεία στο εσωτερικό μέτωπο των συμμαχικών κρατών. Οι επιδιώξεις είναι πολλαπλές και σύνθετες. Από τη μια, Αμερικανοί και Βρετανοί βάζουν πόδι σε περιοχές που βρίσκονταν για πολλά χρόνια υπό την επιρροή Σοβιετικών και Ρώσων, ελέγχουν τους δρόμους του πετρελαίου και ταυτόχρονα ελπίζουν στη σύλληψη ή εξόντωση του Μπίν Λάντεν, ώστε ν' αποκατασταθεί το πληγωμένο τους γόητρο. Ξέρουν φυσικά πως χωρίς το τελευταίο, ολόκληρο το εγχείρημα θα θεωρηθεί αποτυχημένο. Από την άλλη, επιδιώκουν την καθυστάθιση του εσωτερικού εχθρού που σε αρκετές περιπτώσεις το τελευταίο διάστημα έδειξε πως μπορεί να γίνει πραγματική απειλή για το διεθνές σύστημα εξουσίας. Η σκλήρυνση της καταστολής, ο ολοκληρωτικός έλεγχος, οι αντιτρομοκρατικές ρυθμίσεις είναι μερικά από τα μέτρα που θα επιβληθούν ή θα καταβληθεί προσπάθεια να γίνουν αποδεκτά από το κοινωνικό σώμα, με αφορμή τον κίνδυνο της «τρομοκρατίας». Όμως όσο αφελές είναι να πιστεύει κανείς πως κινδυνεύει από τον ισλαμικό φονταμενταλισμό, άλλο τόσο αφελές είναι να πιστεύουμε πως η αντιτρομοκρατική συμμαχία και οι στόχοι της περιορίζονται μόνο στον πόλεμο που διεξάγεται στο Αφγανιστάν.

Εκτιμώντας όλα τα μέχρι τώρα δεδομένα δεν πρέπει να πέσουμε στην παγίδα της αποστασιοποίησης, της αδράνειας και της εύκολης καθ' έδρας κριτικής με τοιαύτα του παρελθόντος. Είναι επιτακτική ανάγκη να γίνει αντιληπτό, κυρίως από τους πιο ριζοσπαστικούς πολιτικούς χώρους, πως η πραγματοποίηση των πολιτικοστρατιωτικών στόχων της αντιτρομοκρατικής συμμαχίας, θα σημάνει ήττα και πωγύρισμα στον αγώνα που διεξάγεται στο εσωτερικό μέτωπο, ενάντια στην κυριαρχία του κεφαλαίου και την παγκοσμιοποίηση.

Η Επικαιρότητα της Ουτοπίας

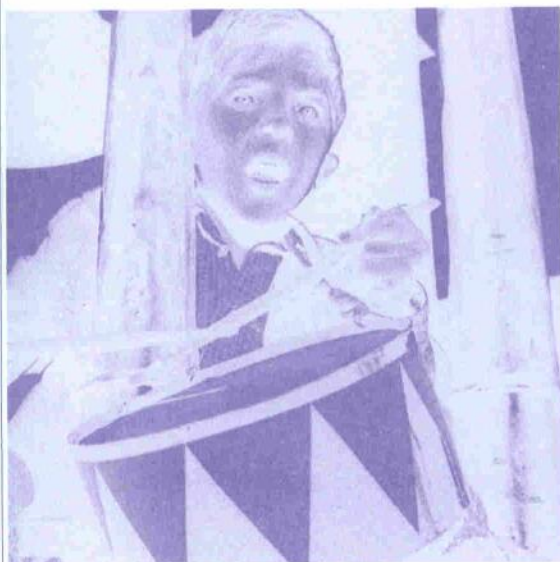
Η σκληρή πολιτική, ιδεολογική και αστυνομική καταστολή που εκδηλώνεται ήδη στις δυτικές κοινωνίες, δεν είναι παρά η απόδειξη ότι τόσο ο Φ. Φουκουγιάμα όσο και ο Σ. Χάντιγκτον απέτυχαν να απο-ιδεολογικοποιήσουν το ριζοσπαστικό όραμα. Ο νεοφιλελευθερισμός δεν ήταν το Τέλος της Ιστορίας, ούτε ήταν η Σύγκρουση των Πολιτισμών που άνοιξε νέα πολεμικά μέτωπα. Η ιστοριογραφία, πέρα από τις φλυαρίες των κύκλων των διανοούμενων, αρκεί για να το αποδείξει, αλλά και για να υπενθυμίσει ότι ο δρόμος προς την ουτοπία παραμένει πάντα ανοιχτός.

Στις αρχές της δεκαετίας του '90, ο ακαδημαϊκός, πολιτικός αναλυτής και σύμβουλος της αμερικάνικης κυβέρνησης Φράνσις Φουκουγιάμα, αναδύθηκε στις πρώτες γραμμές της επικαιρότητας με τη δημοσίευση ενός άρθρου του στο περιοδικό National Interest-που αργότερα έγινε καλοπολημένο βιβλίο- στο οποίο διατύπωνε την θέση ότι οι ανθρωπίνες κοινωνίες είχαν περάσει σε μια νέα ιστορική φάση εξέλιξης, που ήταν και η οριστική: σπριγμένοι σε μια συγκριτική ανάλυση των ιδεαλιστικών θεωριών του Χέγκελ και του Καντ, καθώς και των ευρημάτων του επιστημονικού σοσιαλισμού του Καρλ Μαρξ, ο νεοφιλόσοφος του Λευκού Οίκου έσπευδε να αναγγείλει το "Τέλος της Ιστορίας", δηλαδή την αναγωγή της κοινωνικής εξέλιξης σε ένα στάδιο όπου πλέον δεν υπήρχε χώρος για νέες ιδεολογικές ζυμώσεις, για αναζητήσεις ουτοπιών ή νέων σχεδίων κοινωνικής οργάνωσης. Ως απόδειξη αυτής της πραγματικότητας, ο Φ. Φουκουγιάμα επεδείκνυε την

συντελούμενη (τότε) "πτώση" της σοβιετικής αυτοκρατορίας και την συνεπαγόμενη παντοδυναμία της Pax Americana, γεγονότα που διάνθιζε με αυθαίρετες εξισώσεις -η κατάρρευση του σοβιετικού καθεστώτος εξισωνόταν με την "κατάρρευση του κομμουνισμού" ενώ η νίκη του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού αναγγελλόταν ως νίκη της φιλελεύθερης δημοκρατίας". Η δημοσιοποίηση των συγγραφικών επιδόσεων του Φ. Φουκουγιάμα, παρήγαγε τον συνήθη κύκλο θεωρητικών αντιπαραθέσεων (κολακευτικών ή επικριτικών), κάνοντας το ανάγνωσμα του βιβλίου του, εξαιρετικά σημαντικό για όποιον (συντηρητικό ή ριζοσπάστη) ήθελε να προσεγγίσει την ουσία της συγγραφής του: ο Φ. Φουκουγιάμα, αντίθετα με ό,τι λεγόταν, δεν μπορούσε απλά να κατηγορηθεί για το επ' αμοιβή αναμώμα της αντιδραστικής άποψης περί του Τέλους της Ιστορίας (ανάλογες ανακαλύψεις είχαν διατυπωθεί από τους κύκλους της δεξιάς ιντελιγκέντσιας, από τα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια, με χαρακτηριστικότερη την περίπτωση του Ρεϊμόν Αρόν στα μέσα της δεκαετίας του '50) αλλά έπρεπε να κατηγορηθεί κυρίως για την πολιτικοποίηση της φιλοσοφίας, ήτοι για την εργαλειοκή χρήση της φιλοσοφίας στους σχεδιασμούς της πολιτικής θεωρίας και πρακτικής. Με το βιβλίο του "Το Τέλος της Ιστορίας και ο Τελευταίος Άνθρωπος", ο Φουκουγιάμα μασκάρεψε την φιλοσοφία της Ιστορίας σε όργανο δήθεν ανάλυσης της τρέχουσας πολιτικής επικαιρότητας και σε επείγουσα σχεδίαση υπερδυναμικής πολιτικής στρατηγικής. Πέρα από τις εσχατολογικές της παρεκτροπές, η φιλοσοφία της Ιστορίας κατά-Φουκουγιάμα,

ολοκλήρωνε το αντιδραστικό της όραμα με την επισήμανση ότι οι τρέχουσες (τότε) πολιτικο-στρατηγικές εξελίξεις αποδείκνυαν ότι η επιδίωξη κάθε άλλου κοινωνικού προγράμματος εκτός του φιλελεύθερου, ήταν πέρα από την φύση του ανθρώπου, με άλλα λόγια, καθαιρούσε κάθε ριζοσπαστικό πρόταγμα, κάθε ουτοπία, ως κάτι "πέρα από την φύση του ανθρώπου". Ετσι, η κατάρρευση του "σοσιαλιστικού μοντέλου" στα τέλη του 20ου αιώνα, αποδείκνυε τα όρια του κοινωνικού κονστрукτιβισμού καθελώνοντας το ανθρώπινο είδος στις πεδιάδες της "αυταπόδεικτης αλήθειας": του δημοκρατικού φιλελευθερισμού.

Η δεκαετία του '90, έκλεισε με την σταδιακή αλλά και ραγδαία ανάδυση ενός άλλου θεωρητικού, ακαδημαϊκού και επίσης παρασκηνιακού συμβουλάτορα του αμερικάνικου Πενταγώνου, του Σάμιουελ Χάντιγκτον. Διαγράφοντας μια

συνήθη καριέρα πολιτικού επιστήμονα με το σχετικό συγγραφικό έργο να ακολουθεί την επαγγελματική του κινητικότητα, ο Σ. Χάντιγκτον ήταν συχνά ο απολογητής ή ο προπομπός του σχεδιασμού κάποιων βασικών στοιχείων της αμερικάνικης εξωτερικής πολιτικής. Μέχρι το 1996, οπότε κατακτά τη δημόσια αναγνώριση αλλά και το ενδιαφέρον των κύκλων των απανταχού διανοούμενων, με την έκδοση ενός βιβλίου που ανακάλυπτε την "Σύγκρουση των Πολιτισμών" (που και αυτό, όπως και στην περίπτωση Φουκουγιάμα, ήταν αρχικά ένα πολυσέλιδο άρθρο σε περιοδικό -εδώ ήταν το Foreign Affairs). Τώρα, δεν ήταν οι

ανθρώπινες κοινωνίες που έμπαιναν σε μία νέα τελεοσίδικη ιστορική φάση, αλλά ήταν η παγκόσμια πολιτική. Ο Χάντιγκτον, συμπλήρωνε το Τέλος της Ιστορίας με μια ανάλυση του τι επρόκειτο να συμβεί σε επίπεδο πολιτικής διαχείρισης στο πλαίσιο του συντελούμενου ανασχηματισμού της Παγκόσμιας Νέας Τάξης. Μέσα στον κύκλο των συζητήσεων που άνοιξε το βιβλίο του Χάντιγκτον, διαβάζει κανείς στις σελίδες του ότι η πηγή των συγκρούσεων από εδώ και στο εξής, δεν θα είναι κυρίως ιδεολογικοί ή οικονομικοί λόγοι, αλλά απλά πολιτιστικοί. Οι μεγάλες διαιρέσεις στον κόσμο λοιπόν, δεν θα έχουν πλέον τις ρίζες τους στα δεινά του ιμπεριαλισμού και του αχαλίνωτου - συλλογικού, πλέον- καπιταλισμού με τις ανισότητες στην ανάπτυξη και την πρόοδο, αλλά θα τις έχουν στην πολιτισμική ταυτότητα των κοινωνιών. Και αυτή η σύγκρουση των πολιτισμών, θα κυριαρχήσει στο διεθνές προσκήνιο: το πολιτισμικό περικαρράκωμα των λαών, θα μετατραπεί σε πολεμικό καράκωμα όλων των μελλοντικών συγκρούσεων.

Απλοποιώντας κατά τι παραπάνω την σκέψη του, ο Σ. Χάντιγκτον εκτιμά ότι αυτές οι νέου είδους συγκρούσεις ουσιαστικά θα περιστρέφονται γύρω από δύο πόλους: τη Δυτική κοινωνία και τη Μη-Δυτική. Κι ακόμη περισσότερο, οι ψυχροπολεμικές διαιρέσεις του κόσμου σε Πρώτο, Δεύτερο και Τρίτο, δεν ισχύουν πλέον, και είναι σωστότερο να κάνουμε τις διακρίσεις ομαδοποιώντας τις διάφορες εθνικές οντότητες όχι με όρους πολιτικού ή οικονομικού καθεστώτος, αλλά με όρους πολιτισμικού και πολιτιστικού περιβάλλοντος που τις χαρακτηρίζει. Μια ακόμη επισήμανση μπορεί να γίνει εδώ: ο Χάντιγκτον εκτιμά ότι "ο οικονομικός εκουχρονισμός και οι συνεπαγόμενες κοινωνικές αλλαγές σε όλο τον κόσμο, απομακρύνουν τους λαούς από τις παραδοσιακές τοπικές ταυτότητές τους, εξασθενίζοντας την εθνική συνείδηση ως

μηχανισμό προσδιορισμού της ταυτότητάς τους". Μια εκτίμηση, που ενίσχυσε τους φόβους των απανταχού πικραμένων εθνικιστών καθώς έβλεπαν ένα δικό τους, κορυφαίο θεωρητικό αναλυτή να διαπιστώνει ότι η αναδυόμενη Νέα Τάξη συνοδευόταν από την συρρίκνωση των εθνικών κρατών -έτσι αναδύθηκαν οι παγκοσμιοφóbικοί εθνικιστές, που με ένα φαιδρό ανακάτωμα προθέσεων, οραμάτων και ελπίδων, παρεισέφρησαν στις τάξεις του ενεργού κινήματος κατά της παγκοσμιοποίησης, την οποία απεύχονταν για να σωθεί η εθνική τους καθαρότητα.

Αντίθετα με ό,τι λέγεται για τις αμφιλεγόμενες φιλοσοφικές και κοινωνιολογικές/ ανθρωπολογικές αναλύσεις των Φουκουγιάμα και Χάντιγκτον, αυτές δεν πρωτοτυπούν, αλλά μάλλον επανασυνθέτουν παλαιότερες θεωρητικές απόπειρες να αναγγεληθεί ο θάνατος του ιδεολογικού υπόβαθρου των κοινωνικών ριζοσπαστικών κινήματων, δηλαδή να σταματήσει η παραγωγή ιδεολογικών ζυμώσεων στο περιβάλλον μιας παγκοσμιοποιημένης οικονομίας, μια και είναι αυτές οι ζυμώσεις που τροφοδοτούν την πίστη για την εξέγερση και την ενεργοποίηση του ακτιβισμού. Από την κραυγή του Ρεϊμόν Αρόν ότι "η ιδεολογική διαμάχη πνέει τα λοίσθια στη Δύση" το 1955, και τη διαπίστωση του Στιούαρτ Χιούζ περί του "τέλους της ιδεολογίας", μέχρι το "τέλος του ριζοσπαστισμού" της Τζούντιθ Σκλάρ (αρχές δεκαετίας '60) σύμφωνα με την οποία "ο ριζοσπαστισμός είναι εκτός μόδας" έτσι που δεν υπάρχει ούτε και το ελάχιστο της ουτοπικής πίστης που απαιτείται για να επιχειρηθεί ένας κοινωνικός μετασχηματισμός εκ βάθρων, όλα προοιωνίζονται και δικαιολογούν την ανάδυση των Φουκουγιάμα - Χάντιγκτον. Του διδύμου που ανέλαβε να ιδεολογικοποιήσει την απο-ιδεολογικοποίηση του κοινωνικού ακτιβισμού. Με άλλα λόγια, ανέλαβε την καθοδήγηση των κοινωνιών προς το τέλμα της κοινωνικής αδράνειας σε μια εποχή που οι πολιτικές της κοινωνικής συναίνεσης (που τόσο πετυχημένα είχαν δουλέψει κατά τις περασμένες, ψυχρο-πολεμικές ή θερμο-ειρηνικές δεκαετίες), δεν αρκούν για τη διαχείριση των εσωτερικών και διεθνών συγκρούσεων έτσι ώστε να διατηρούνται στο ακέραιο τα συμφέροντα των ελίτ. Ακόμη και η φημολογούμενη ευημερία των δυτικών κοινωνιών, που πέτυχε να εκμαυλίσει τις συνειδήσεις και να στηρίξει την κοινωνική αδράνεια για κάποιες δεκαετίες, σήμερα δείχνει να μην έχει τη δυναμική του παρελθόντος, καθώς η επέλαση του άπληστου καπιταλισμού καθάλα στον

απροσχημάτιστο συλλογικό ιμπεριαλισμό, οξύνει τις κοινωνικές αντιθέσεις ακόμη και στο εσωτερικό του "δυτικού πυρήνα" (ΗΠΑ-Ευρώπη).

Θα μπορούσε, λοιπόν, κανείς να προλογίσει την κριτική των ιδεολογημάτων των Φουκουγιάμα-Χάντιγκτον, με μια επισήμανση: η ρέουσα πραγματικότητα είναι διπλή, μια αλλοτριωτική "παλαρηρηματική συλλογική πραγματικότητα" και μια "ιστορική πραγματικότητα", και μάλιστα η πρώτη είναι η πραγματικότητα που εκπορεύεται από την ευρύτερη βιομηχανία της συνείδησης ενώ, σε αντίθεση, η δεύτερη είναι η πραγματικότητα που δεν εκπορεύεται από κανέναν αλλά απλά ιστοριογραφείται στο χρόνο και αποτελεί την θεματολογία του "σημειολογικού ανταρτοπόλεμου" των ριζοσπαστικών κύκλων. Η πρώτη είναι μια αλληγορική, ψευδής εικόνα της πραγματικότητας, που οδηγεί σε οργουελιανούς τύπους επικοινωνίας, με αυτονόητο στόχο την κοινωνική καταστολή μέσα από την αδρανοποίηση του κοινωνικού ακτιβισμού και την προβλεψιμότητα των ατομικών συμπεριφορών. Η δεύτερη, είναι απλά η ιστορική πραγματικότητα, αυτή που συντελείται ως γεγονός και ανεξάρτητα από το πώς αποδίδεται ή διαμεσολαβείται. Τα ιδεολογήματα των Φουκουγιάμα-Χάντιγκτον, κινούνται ακριβώς στο παρασκήνιο της πρώτης, παλαρηρηματικής συλλογικής πραγματικότητας, διαμεσολαβώντας και στρεβλώνοντας την ιστορική πραγματικότητα. Έτσι, μια συνολική κριτική των έργων των δύο best seller συγγραφέων του συλλογικού ιμπεριαλισμού, μπορεί να επιτευχθεί με μια σύντομη ιστοριογραφική αναφορά στα γεγονότα της πρόσφατης ιστορικής πραγματικότητας, που χωρίς ανάγκη κανενός είδους επιχειρημάτων διαψεύδουν τόσο τον ισχυρισμό ότι η ιστορία δεν διαθέτει άλλο χώρο για ριζοσπαστικές απόπειρες, όσο και τον λαϊκισμό της καταγγελίας ότι δεν είναι οι οικονομικές και

πολιτικές αυθαιρεσίες που πυροδοτούν τις συγκρούσεις, αλλά φταιει η πολιτισμική ποικιλότητα που χρωματίζει την ανθρωπότητα.

Από την αυγή της ιστορίας μέχρι και τα χρόνια πριν από τον λεγόμενο "Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο", οι διεθνείς σχέσεις προέκυπταν ως προϊόν του ανταγωνισμού μεταξύ των ισχυρών κρατών της Δύσης. Έναν ανταγωνισμό που απέβλεπε στη δημιουργία σφαιρών επιρροής, στην εξασφάλιση ασφαλών οδών επικοινωνίας και στην απρόσκοπτη εκμετάλλευση των αποικιών. Αυτός ο ανταγωνισμός δημιούργησε ένα γαλαξία δυτικών κρατών που καθένα χωριστά και ανταγωνιστικά, ανέπτυξε μια ιμπεριαλιστική πολιτική και οικονομία, και προκαλούσε πολέμους κάθε φορά που αισθανόταν αρκετά ισχυρό για να επεκτείνει την περιφέρειά του και να αυξήσει τους ρυθμούς εκμετάλλευσής της. Τόσο οι οικονομίες, όσο και η κοινωνική εξέλιξη των περιφερειών, κρατιόταν στάσιμες ώστε να διατηρείται ο κοινωνικός έλεγχος, να εξασφαλίζεται η φθηνή εργατική δύναμη και να υπάρχει αγορά για τα προϊόντα που κατασκεύαζε η μητροπολιτική βιομηχανία. Με άλλα λόγια, η ιμπεριαλιστική μητρόπολη, δεν καταλήστευε μόνο τον φυσικό πλούτο της περιφέρειας, αλλά έπληττε και την κοινωνική της ανέλιξη και την πολιτιστική της παράδοση. Η επίτευξη του τελικού οικονομικού οφέλους, ήταν η κινητήρια δύναμη της ιμπεριαλιστικής μηχανής -για αιώνες. Φυσικά, αυτό συνέβαινε στην πραγματικότητα, αλλά στα λόγια αυτή η πραγματικότητα περιγραφόταν αλλιώς: η έλευση της θείας χάριτος στους ιθαγενείς, η διασφάλιση των δημοκρατικών θεσμών, ο εκπολιτισμός των αγρίων, οτιδήποτε τέλος πάντων ενέπιπε στην αποδοχή της συλλογικής συνείδησης των κοινωνιών της κάθε συγκεκριμένης εποχής. Και ήταν αυτή η άθλια και ψευδής προπαγάνδα που, στους αιώνες, κατέληξε να γίνει συλλογικό υποσυνείδητο και ιστορική αλήθεια, υφαίνοντας τον ιστό αυτού που σήμερα, ως παραπλανητική πολιτική αλληγορία και αλλοτρίωση, αποτελεί την "παραληρηματική συλλογική πραγματικότητα".

Μετά το 1945, κάτι άλλαξε στο δραματικό αυτό παιχνίδι. Φυσικά, δεν ήταν (μόνο) η δυνατότητα της διάσπασης του ατόμου. Ήταν και η διάσπαση των ισχυρών, μέχρι τότε, δεισμών, μεταξύ εθνικών και καπιταλιστικών συμφερόντων.

Ενώ μέχρι τότε, μετά από κάθε πόλεμο τα κράτη αναδύονταν από την τέφρα τους και ξανάρχιζαν τον ανταγωνισμό μεταξύ τους, τώρα, εμφανίζεται η Pax Americana, η οποία μετατρέπει όλο τον κόσμο, ακόμη και

την ευρωπαϊκή ήπειρο, σε περιφέρειά της, αλλά αυτή τη φορά προς όφελος ενός διαρκώς διευρυνόμενου, υπερεθνικού καπιταλισμού, ενώ ταυτόχρονα εμποδίζει με κάθε τρόπο το μοίρασμα αυτής της περιφέρειας με την σοβιετική ανταγωνίστρια της. Αποτέλεσμα ήταν να αποσυνδεθεί η στρατιωτική ισχύς από την καπιταλιστική ανάπτυξη -εκτός από την περίπτωση της μητροπολιτικής Αμερικής, η οποία δεν έπαψε να διατηρεί μια καλολαδωμένη στρατιωτική μηχανή: είναι πλέον γνωστές δεκάδες περιπτώσεις πολιτικών παρεμβάσεων, δολοφονιών και στήριξης δικτατορικών καθεστώτων από την CIA και την Ουάσιγκτον, παρεμβάσεις που ικονογραφούν τους τρόπους με τους οποίους οι ΗΠΑ διεκπεραίωναν το διαχειριστικό τους ρόλο στην παγκόσμια περιφέρεια.

Η ιστοριογραφία των δεκαετιών των μέσων του 20ου αιώνα, αποκαλύπτει την ανάδυση ενός νεο-ιμπεριαλιστικού μοντέλου που δεν χαρακτηρίζεται από τις συμβατικές μορφές του ιμπεριαλισμού των προγενέστερων εποχών. Στο πεδίο της ιδεολογικής του διαχείρισης, ο νεο-ιμπεριαλισμός αυτός χαρακτηρίζεται από την ιδεολογικοποίηση της ρητορικής του, και την χρήση νέων όρων που καμουφλάρουν τις αυθαιρεσίες του και διευρύνουν τον κύκλο της εκμετάλλευσης των περιφερειών. Ο "εκδημοκρατισμός", η "κομμουνιστική απειλή" και τα δόγματα "οικονομικής βοήθειας", κρύβουν πλέον στο πεδίο της "παραληρηματικής συλλογικής πραγματικότητας" την τραγική αλήθεια: ο συλλογικός καπιταλισμός αφαιμάσσει άπληστα κάθε πηγή πλούτου της

περιφέρειας. Η Δύση, γίνεται γρήγορα ο πυρήνας μιας παγκόσμιας αυτοκρατορίας με επίκεντρο την αμερικανική μητρόπολη. Η ευημερία των δυτικών κοινωνιών στηρίζεται πάνω στα κουφάρια και στο αίμα των λαών της περιφέρειας, ενώ οι τράπεζες, οι επιχειρήσεις και οι παντός είδους αδηφάγοι επενδυτές, ανεξέλεγκτα συγκεντρώνουν στα χέρια τους την οικονομική ισχύ. Μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του '60, αυτοί οι παράλληλοι βίοι Δύσης και Τρίτου Κόσμου, πορεύονται ανεμπόδιστα. Είναι η εποχή που έρχεται ο πόλεμος του Βιετνάμ, που η σφοδρότητά του είναι τέτοια που απογυμνώνει κάθε ευφυές ιδεολόγημα της προπαγανδιστικής λαίλαπας: οι δυτικές κοινωνίες μοιάζουν να ξυπνούν από το λήθαργο της "παραληρηματικής συλλογικής πραγματικότητας" και τα πρώτα κοινωνικά κινήματα παίρνουν τους δρόμους της ρήξης. Το 1968 με τον γαλλικό Μάη, είναι ένα από τα χαρακτηριστικότερα παραδείγματα αυτής της ρήξης του 1968 της "παραληρηματικής συλλογικής πραγματικότητας", μιας ρήξης που δημιουργεί τις προϋποθέσεις ανατροπής της μακρόχρονης κοινωνικής αδράνειας, που επέτρεπε την καταλήστευση πλούτου και λαών, οραμάτων και ελπίδων. Είναι επίσης η εποχή, που αναδύονται οι πρώτες κραυγές των διανοούμενων των συντηρητικών κύκλων περί έλευσης ενός "τέλους των ιδεολογιών", ενός θανάτου του ριζοσπαστισμού και των κοινωνικών πειραμάτων. Οι ελίτ της εξουσίας προσπαθούν με αυτό τον τρόπο να μπάλωσουν τα ρήγματα στον ιστό της κοινωνικής αδράνειας που είχαν προκληθεί από την μεθοδική διγλωσσία του ακαλίνωτου ιμπεριαλισμού και του αδηφάγου καπιταλισμού.

Υποχώρηση; Φυσικά, όχι: οι ελίτ ανασυντάσσονται και επιχειρούν να ξαναρίξουν στον λήθαργο της "παραληρηματικής συλλογικής πραγματικότητας" εκείνες τις κοινωνικές δυνάμεις που είχαν καταφέρει να "διαβάσουν" τις σελίδες της "ιστορικής πραγματικότητας". Ο Χάντιγκτον κάνει εδώ μια από τις πρώτες του εμφανίσεις με το βιβλίο "Η κρίση της Δημοκρατίας", στο οποίο εκτιμά ότι οι δυτικές κοινωνίες έχουν περιέλθει σε κατάσταση "υπερβολικής δημοκρατικότητας" και ότι οι "δημοκρατικές κοινωνίες δεν μπορούν να λειτουργήσουν αποδοτικά αν δεν διασφαλίζουν κοινωνική παθητικότητα". Συμπέρασμα: "αν οι δυτικές κυβερνήσεις θέλουν να διεκπεραιώσουν τις εσωτερικές και διεθνείς τους υποχρεώσεις, οφείλουν να περιορίσουν το δημοκρατικό περίσσειμα που έχουν χορηγήσει στους πολίτες τους". Στην ουσία, αυτό σηματοδοτούσε της απαρχή της σημερινής κατάστασης: των

ανελεύθερων καθεστώτων με το δημοκρατικό μανδύα. Αποκαλυπτική είναι η υπόθεση των δημοκρατικά εκλεγμένων πολιτικών εξουσιών και των διαπλοκών τους με το παρασκηνιακό οικονομικό κατεστημένο: η εκλογική διαδικασία, αντίθετα με τις ρητορικές των τεχνικών της εξουσίας και των παρατρεχάμενών τους, δεν έχει καμία αξία κοινωνικού ελέγχου στην πολιτική διαχείριση, απλά και μόνο αποτελεί εργαλείο διαιώνισης της "κοινωνικής παθητικότητας", βάζοντας σε τετραετείς κύκλους χειμέριας νάρκης τον πολιτικό ακτιβισμό. Έτσι, τα χρόνια κυλούν και οι βαρόνοι της οικονομίας, τότε με την κοινωνική συναίνεση και τότε με εξασφαλισμένη την αδράνεια των "λαϊκών

μαζών", συνεχίζουν την άγρια εκμετάλλευση των περιφερειών, ανοίγουν τα "στρατόπεδα" φθηνής εργασίας, η διαφθορά των πολιτικών κύκλων αποτελεί εγγενές χαρακτηριστικό του "συστήματος" και όλα αυτά υπό τη δημόσια κριτική από τα κατεστημένα ΜΜΕ, που μπορεί μεν να καταγγέλλουν κυβερνήσεις ή πρόσωπα, διδάσκουν όμως τον απόλυτο σεβασμό προς τους "θεσμούς" που εκτρέφουν τις κυβερνήσεις ή τα πρόσωπα που καταγγέλλονται!

Οι δεκαετίες του '80 και του '90, έρχονται να ολοκληρώσουν το σχέδιο των ελίτ για την συντήρηση της κοινωνικής

αδράνειας παρά την ένταση των κοινωνικών αντιθέσεων (νεόπτωχοι, περιβαλλοντική κρίση, περιφερειακοί πόλεμοι) που προκύπτουν από την συντελούμενη παγκοσμιοποίηση των αγορών: σταδιακά, οι βασικές ατομικές ελευθερίες αίρονται με την "συνείνεση" ή την απάθεια των μαζών, έτσι που ακόμη και αυτός ο "πυρήνας" του Δυτικού κόσμου, οδηγείται σε καθεστώς καταστολής που θα ζήλευαν ακόμη και οι πιο σκληροί δικτάτορες της περιφέρειας (εναρμόνιση των τρομονόμων σε ΗΠΑ-Ευρώπη, άρση θεμελιωδών ατομικών ελευθεριών, αντιτρομοκρατικά δικαστήρια, ρατσισμός). Τώρα, ο οικονομικός παράγοντας χρειάζεται μια ιδεολογική αναβάτιση, κι αυτό αναλαμβάνει να το κάνει ο κύκλος των διανοούμενων που διατύπωναν τις εσχατολογικές φιλοσοφίες για το θάνατο του ριζοσπαστισμού. Ο Φουκουγιάμα, υπήρξε ο τελευταίος των διανοούμενων αυτών, επαναδιατυπώνοντας τους παλαιότερους αφορισμούς. Ο νεοφιλελευθερισμός, είναι το έσχατο ιστορικό επίτευγμα των κοινωνιών, είναι η έκφραση της ανθρώπινης φύσης, είναι το Τέλος της Ιστορίας. Ποιος είναι όμως ο νεοφιλελευθερισμός; Είναι απλά η οικονομική δικτατορία των διεθνών καπιταλιστικών οργάνων, της Παγκόσμιας Τράπεζας, του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και -κυρίως- του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου. Των "εργαλείων" δηλαδή, που κατά παραγγελία των ελίτ, ανέλαβαν να ευθυγραμμίσουν τις κοινωνίες στις απαιτήσεις του συλλογικού καπιταλισμού, μετά την ιστορική του αποσύνδεση από τον παραδοσιακό ιμπεριαλισμό και την στρατιωτική ισχύ. Τα ίχνη του νεοφιλελευθερισμού στο τοπίο της παγκόσμιας ιστορίας διακρίνονται καθαρά - σταδιακά ο δημόσιος τομέας ιδιωτικοποιείται, η κοινωνική μέριμνα περιστέλλεται, οι διεθνείς επενδυτές δρουν ανεξέλεγκτα εκεί που επιλέγουν να επενδύσουν. Η πραγματικότητα της παγκοσμιοποίησης αναδύεται στις μέρες μας: ο οικονομικός παράγοντας, φιλοσοφικοποιημένος και εξαγνισμένος στις εσχατολογικές του διαστάσεις, υποκαθιστά τις πολιτικές κυβερνήσεις και νομοθετεί ή θεομοθετεί κατά βούληση. Περιβαλλοντικοί νόμοι αίρονται, αστυνομικές διατάξεις υιοθετούνται, δικαστήρια στήνονται και ποινικοποιείται κάθε μορφή κοινωνικού αγώνα. Αν υπάρχει κάτι που διατηρείται στο πεδίο του ιδεολογικού blitzkrieg, αυτό είναι η οργουελιανή ρητορική: σήμερα οι ιμπεριαλιστικές επιδόσεις (βομβαρδισμοί στο Ιράκ, στη Γιουγκοσλαβία, στο Αφγανιστάν κλπ) βαφτίζονται "αντιτρομοκρατικές επιχειρήσεις", "ανθρωπιστικές αποστολές" ή "σύγκρουση

πολιτισμών", έτσι ώστε η τραγική "παραληρηματική συλλογική πραγματικότητα" να επουλώσει τα ρήγματα που της δημιούργησε ο κοινωνικός ριζοσπαστισμός της τελευταίας πενταετίας με την ανάδυση του νέου αντικαπιταλισμού και του κινήματος της αντιπαγκοσμιοποίησης στην καθαρή μορφή των Black Blocks.

Αν το ξεδίπλωμα του αντικαπιταλιστικού ριζοσπαστισμού στο Σιάτλ, την Πράγα, την Γένοβα και αλλού, υπενθύμισε ότι η οικονομική ανάπτυξη (με ό,τι περιλαμβάνει ο όρος) εξακολουθεί να πυροδοτεί ιδεολογικές διαμάχες και πολιτικό ακτιβισμό, και αν οι επιθέσεις αυτοκτονίας στο Πεντάγωνο και το Παγκόσμιο Κέντρο Εμπορίου στις 11 Σεπτέμβρη 2001, επίσης υπενθύμισαν ότι δεν είναι εκρηκτική η πολιτισμική ποικιλότητα αλλά η οικονομική και πολιτική αυθαιρεσία του μητροπολιτικού ιμπεριαλισμού, τότε τα ιδεολογήματα των Φουκουγιάμα-Χάντιγκτον δεν χρειάζονται κανενός είδους φιλοσοφικό επιχείρημα για να αποκαθλωθούν από τα ύψη της αίγλης τους. Μένει μόνο να επισημανθεί ότι η συζήτηση γύρω από το Τέλος της Ιστορίας και την Σύγκρουση των Πολιτισμών, διαθέτει μια διαρκή επικαιρότητα, πέρα και έξω από τον ιστό της "παραληρηματικής συλλογικής πραγματικότητας", όχι επειδή είναι ακριβείς οι ισχυρισμοί τους, αλλά, αντίθετα, επειδή αυτή η συζήτηση είναι το βαρόμετρο της ανακρίβειάς τους: όσο η συζήτηση διαρκεί, τόσο αποκαλύπτεται ότι η Ιστορία εξακολουθεί να κινείται προς την αναζήτηση μιας οριστικής ιστορικής φάσης πολιτιστικού πλουραλισμού, συνύπαρξης και κοινωνικής δικαιοσύνης.

Προς αυτό, που σήμερα δυσφημίζεται ως ουτοπία.

Από το Σκοτάδι του Μύθου

στο Φως της Ιστορίας

5 ερωτήσεις στον Αβραάμ Λεσπέρογλου

Μετά και από την αποφυλάκιση του Α. Λεσπέρογλου — έκλεισε αναμφισβήτητα ένας κύκλος διώξεων, οι απαρχές των οποίων εντοπίζονται στα μέσα περίπου της δεκαετίας του '80. Και καθώς γίνεται ολοφάνερη η πρόθεση της νέας εκσυγχρονιστικής κατασταλτικής επίθεσης, η οποία προαναγγέλλεται με πολλαπλά μέσα, γίνεται ταυτόχρονα κατανοητή και η αναγκαιότητα επανατοποθέτησης και επαναπροσδιορισμού μπροστά στα νέα δεδομένα.

Η περίφημη "Σταυροφορία κατά της τρομοκρατίας" στο πλαίσιο εδραίωσης του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού και η ανταγωνιστική παρουσία του διεθνούς κινήματος κατά της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης αποτελούν χωρίς αμφιβολία παράγοντες που θα πρέπει να συνυπολογιστούν σε μια τέτοια προσπάθεια, μαζί φυσικά με τις ιδιαίτερες τοπικές εκφάνσεις που οπωσδήποτε θα διαθέτει η εν εξελίξει κατασταλτική επίθεση.

Σε αυτή τη λογική επιχειρήσαμε να απευθυνθούμε με τα ίδια ερωτήματα στους δύο τελευταίους πρώην πολιτικούς κρατούμενους στην Ελλάδα, τους Ν. Μαζιώτη και Α. Λεσπέρογλου, των οποίων η προσωπική εμπειρία, εκτός των άλλων, έχει να προσθέσει στοιχεία σε μια τέτοια διαδικασία και συζήτηση. Από τον Α. Λεσπέρογλου λάβαμε και δημοσιεύουμε τις απαντήσεις που ακολουθούν, έχοντας παράλληλα την πεποίθηση πως ταυτόχρονα συμβάλλουμε και εμείς, στο μέτρο των δυνατοτήτων ενός περιοδικού, στην κατάρρευση της τεχνητής εικόνας που επι είκοσι χρόνια περίπου κατασκευάζονταν στις πλάτες του. Ο Α. Λεσπέρογλου απαντά σε ερωτήματα γύρω από την καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση και τη διεθνή κοινωνική αντίσταση, τα ψέμματα και τις αλήθειες του

"αντιτρομοκρατικού" αγώνα και τη σημασία της αλληλεγγύης με από και απέριττο τρόπο, ενσαρκώνοντας και εκφράζοντας έτσι τις απόψεις και τις αγωνίες ενός γνήσιου λαϊκού αγωνιστή, έννοια και αξία πάνω στην οποία επί τόσα χρόνια η κρατική εξουσία και οι μηχανισμοί της ασχημονούσαν χαιρέκακα.

Έχει όμως ο καιρός γυρίσματα...

Η εκρηκτική ανάπτυξη της τεχνοεπιστήμης και η μετατόπιση του κέντρου βάρους από παλαιότερες παραδοσιακές μορφές εξουσίας στη νέα πραγματικότητα του πανοπτικού ελέγχου της κοινωνίας και της κυριαρχίας του διεθνοποιημένου κεφαλαίου επιφέρει σημαντικές αλλαγές στον τρόπο θέασης του νεοταξικού κόσμου. Η σκοπούμενη διεθνοποίηση της οικονομίας και η κυριαρχία των αγορών, η τπλε-πολιτισμική ομοιομορφία και η ολοκληρωτική διακρατική καταστολή διευρύνουν την υπόσταση της απλής πολιτικής «τέχνης» της διακυβέρνησης και την αναβαθμίζουν σε μία νέα διακυβερνητική επιστήμη. Πως εκτιμάς, σε αυτές τις συνθήκες, την παρουσία και την προοπτική του κινήματος ενάντια στην καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση;

Α.Α.: Το κίνημα ενάντια στη καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση αναμφίβολα αποτελεί μία από τις πιο δυναμικές συνιστώσες του διεθνούς κοινωνικού κινήματος.

Τα τελευταία χρόνια έχει παίξει πρωταγωνιστικό ρόλο στην έμπρακτη αμφισβήτηση της νεοφιλελεύθερης ηγεμονίας αλλά και των μηχανισμών χειραγώγησης και καταστολής. Από το Σιάτλ ως τη Γένοβα και από το Μπουένος Άιρες ως το Νέο Δελχί αυτό το κίνημα δεν αντιστάθηκε μόνο στη δικτατορία των αγορών και τη διακρατική οικονομική τρομοκρατία του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και της Παγκόσμιας Τράπεζας, αλλά και στη φυσική καταστολή των ροπαλοφόρων λεγεωνάριων τους, όπως και στην ιδεολογική τρομοκρατία των καλοπληρωμένων κονδυλοφόρων τους.

Βέβαια όταν μιλάμε για κίνημα κατά της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης πρέπει να διευκρινίσουμε ότι δεν μιλάμε μόνο για τις διεθνείς διαδηλώσεις κατά των συνεδριάσεων διαφόρων διεθνών οργανισμών και υπερεθνικών οργάνων, αλλά και για όλες εκείνες τις κινητοποιήσεις που λαμβάνουν χώρα σε εθνικό επίπεδο αλλά έχουν "στρατηγικό ορίζοντα" τον παγκόσμιο καπιταλισμό και την αλληλεξάρτηση των "εθνικών" πολιτικών με τη διεθνή κυριαρχία, όπως το κίνημα των Ζαπατίστας στο Μεξικό ή η πρόσφατη λαϊκή εξέγερση στην Αργεντινή.

Σε ότι αφορά την προοπτική του κινήματος ενάντια στην καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση, κατ' αρχάς πρέπει να ξεκαθαρίσουμε το εξής: Αυτό το κίνημα δεν είναι ανατρεπτικό συνολικά ούτε με την έννοια ότι διεκδικεί έμπρακτα την επαναστατική αλλαγή της κοινωνίας, ούτε με την έννοια ότι συνολικά επιθυμεί κάτι τέτοιο. Το

"αντιπαγκοσμιοποιητικό" κίνημα όπως όλα τα κοινωνικά κινήματα εξάλλου έχει τάσεις αστικές, ρεφορμιστικές, ριζοσπαστικές και επαναστατικές (κομμουνιστικές ή αναρχικές) στο εσωτερικό του. Όλες αυτές οι τάσεις άλλες φορές συνεργάζονται, άλλες όχι, συχνά συγκρούονται πολιτικά και ιδεολογικά μεταξύ τους και ακόμα πιο συχνά βρίσκουν πεδία δράσης κατά της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης.

Σ' αυτή τη φάση το κίνημα δοκιμάζει παράλληλα δύο ανταγωνιστικές - αλλά συνυπάρχουσες - τάσεις: την ενότητά του, που είναι αναγκαία για να διατηρήσει την εμβέλεια του και την αίγλη του, και την στρατηγική του αποσαφήνιση δηλαδή τον επαναστατικό αναπροσανατολισμό του, που είναι απαραίτητα για να μην ενσωματωθεί, να μην ευνοηστεί σε "συνομιλητή της εξουσίας".

Το πλήγμα που δέχτηκε η ηγεμονική δύναμη της παγκοσμιοποιημένης κυριαρχίας στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 φαίνεται πως προκάλεσε αρχικά και μία παράλληλη αμηχανία και σύγχυση σε τμήματα του κινήματος ενάντια στη καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση. Ποιος νομίζεις ότι είναι ο ρόλος του στη σημερινή συγκυρία; Ποια θα πρέπει να είναι η στάση του;

Α.Α.: Όντως τα γεγονότα της 11ης Σεπτεμβρίου προκάλεσαν αμηχανία και σύγχυση σε τμήματα του κινήματος, ιδιαίτερα του ευρωπαϊκού, γιατί, απ' όσο είμαι σε θέση να γνωρίζω, το κίνημα στη Λατινική Αμερική, τη Ν.Α. Ασία και Βεβαίως τις Αραβικές χώρες - από άλλη σκοπιά φυσικά - έδειξε πολύ μεγαλύτερη αντοχή στις "αντιτρομοκρατικές" πιέσεις και πολύ μεγαλύτερη αντιπολεμική και αντιιμπεριαλιστική μαχητικότητα. Παρ' όλα αυτά το κίνημα κατά της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης, ακόμα και στην Ευρώπη,

και σίγουρα στη Β.Αμερική, αποτέλεσε τη βάση του αντιπολεμικού κινήματος κατά της ιμπεριαλιστικής σταυροφορίας στο Αφγανιστάν και όπου αλλού.

Σχετικά με τη στάση του, τώρα πιστεύω ότι πρέπει να εγκαταλείψει κάθε λογική διμέτρω που "ούτε πόλεμος ούτε τρομοκρατία" να κατανοήσει ότι με πρόσημα την "πάταξη της τρομοκρατίας" η διεθνής καπιταλιστική κυριαρχία εξαπολύει πραγματικό πόλεμο ενάντια στα δικαιώματα τις ελευθερίες και αυτή καθ' αυτή την ύπαρξη εκατοντάδων εκατομμυρίων ανθρώπων και τελικά, να οικοδομήσει πραγματικούς δεσμούς αλληλεγγύης και συντροφικότητας με τις μυριάδες καταφρονεμένων που πανηγυρίζουν για τη καταστροφή των δίδυμων πύργων.

«Ο αποκαλούμενος «πόλεμος κατά της τρομοκρατίας» είναι απίθανο να φτάσει ποτέ σε ένα οριστικό τέλος», δήλωσε πρόσφατα ο γνωστός και μη εξαιρετέος Χ. Κίσινγκερ. Που βρίσκονται κατά τη γνώμη σου η ουσία και τα όρια της υπό διαμόρφωση «αντιτρομοκρατικής συμμαχίας»; Ποια η σχέση της βίας με το απελευθερωτικό πρόταγμα;

Α.Α.: Πιστεύω ότι η ουσία της "αντιτρομοκρατικής συμμαχίας" βρίσκεται στο ότι πλέον οι κυρίαρχοι επιλέγουν να υποστηρίξουν στρατιωτικά τη καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση, και μάλιστα με διεθνώς δομημένο συντονισμό. Αν τη προηγούμενη δεκαετία οι πόλεμοι κατά του Ιράκ και της Νέας Γιουγκοσλαβίας στηρίχθηκαν στο ιδεολόγημα της "επιβολής του σεβασμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων" με πολιτικό άξονα το ψεύδος που ονομάζεται "διεθνής κοινότητα", σ' αυτήν τη δεκαετία η διεθνής διακρατική τρομοκρατία αναλαμβάνει αστυνομικά καθήκοντα.

Για να το πω αλλιώς: αν οι πόλεμοι κατά του Ιράκ και της Σερβίας ήταν σαν εισβολή σε σπίτι χωρίς ένταλμα, η επίθεση στο Αφγανιστάν και αύριο στο Ιράκ, τη Σομαλία ή την Υεμένη είναι μια διεθνής "επίχειρηση σκούπα".

Τα όρια αυτής της επίθεσης προς το παρόν τουλάχιστον δεν μπορούν να προσδιοριστούν. Σίγουρα η κρατική τρομοκρατία αναβαθμίζεται σε έκταση και ένταση. Ωστόσο - κι αυτό δεν πρέπει να το ξεχνάμε ποτέ - κυφορεί παράλληλα και το αντίπαλο δέος της. Μπορεί βέβαια να μην είναι όπως θα το θέλαμε, μπορεί όμως μεσοπρόθεσμα να επιφέρει καίριες ήττες-στρατιωτικές και πολιτικές - στην

ιμπεριαλιστική κυριαρχία. Θυμίζω ότι οι Η.Π.Α. βάδοντας το Μεξικό στη NAFTA συνάντησαν μπροστά τους Ζαπατίστας, οργανώνοντας το σχέδιο Κολομβία είδαν τις FARC να ελέγχουν το 40% του Κολομβιανού εδάφους, και σήμερα ετοιμάζοντας την ALCA, την επέκταση της κυριαρχίας τους σε όλη την Αμερικανική ήπειρο βρίσκουν μπροστά τους την Αργεντινική εξέγερση.

Η σχέση της βίας με το απελευθερωτικό πρόταγμα είναι πολύπλοκη. Μπορεί να εξασφαλίσει τη πραγμάτωσή του (ότι κι αν λένε το κράτος δεν μεταρρυθμίζεται ούτε εξανθρωπίζεται), αλλά είναι η ίδια που μπορεί εξίσου εύκολα να το πνίξει στη βαρβαρότητα (μη ξεχνάμε τις εκατόμβες στο όνομα της επανάστασης και δεν εννοώ μόνο τον Στάλιν ή τον Πολ- Ποτ) .

Από και και πέρα, τα κριτήρια, οι προϋποθέσεις, τα υποκείμενα κ.λ.π. που θα ασκήσουν την επαναστατική βία είναι μια τεράστια συζήτηση.

Συμμετέχοντας σε ένα ευρύ πεδίο κοινωνικών αγώνων, έχεις βρεθεί και από την πλευρά αυτού που κινήθηκε με κίνητρο την αλληλεγγύη και την παρείχε αλλά και στη θέση αυτού που τη δέχτηκε.

Πως εκτιμάς τη σημασία και τη συμβολή της αλληλεγγύης στη διαμόρφωση της κοινωνικής συνείδησης καθώς και στην ανάπτυξη των κοινωνικών αγώνων;

Α.Α.: Κατά τη γνώμη μου η αλληλεγγύη είναι η πεμπτουσία της επαναστατικής στάσης και της επαναστατικής πράξης. Πρωτίστως αμφισβητεί τον ατομικισμό, την ιδιωτέυση και την παραίτηση, τις βασικές αρχές και μηχανισμούς αποδοχής και αναπαραγωγής της βαρβαρότητας .

Παράλληλα, η αλληλεγγύη αποτελεί τον τόπο που συναντιούνται η αντίσταση με το πρόταγμα της ελευθερίας με διπλή έννοια:

κανένα κίνημα δεν μπορεί να ελπίζει στη νίκη αν αφήνει έστω και ένα μέλος του στα νύχια του κράτους, και ακόμα, η κοινωνία είναι χωρισμένη όχι μόνο σε τάξεις αλλά και σε "αξιακά" στρατόπεδα. Όποιος είναι "από δω", όσο κι αν διαφωνούμε με τις επιλογές του, είναι δικός μας.

Κι αυτό νομίζω ότι παίζει πρωτεύοντα ρόλο τόσο στη διαμόρφωση κοινωνικής συνείδησης όσο και στην ανάπτυξη κοινωνικών αγώνων.

Να νοιώθεις ότι κάθε αγωνιζόμενος όπου γής είναι σύντροφός σου, αυτό κάνει κάθε κοινωνικό αγώνα ριζοσπαστικό και επικίνδυνο για το σύστημα.

Και μια τελευταία δύσκολη(!)

ερώτηση: Ποιες είναι οι σκέψεις σου για τον ελληνικό αντιεξουσιαστικό χώρο;

Α.Λ.: Έλεipa πολλά χρόνια και είμαι έξω από τη φυλακή λίγους μήνες. Επομένως, μου λείπουν πολλά "επεισόδια" και ακόμα περισσότερες γνώσεις για τον αντιεξουσιαστικό χώρο. Από τα λίγα που έχω δει πάντως, νομίζω ότι διαθέτει αξιόλογο νεανικό δυναμικό και μαχητικότητα, αλλά φαίνεται αρκετά διασπασμένος και πιο απομονωμένος από τη κοινωνία.

ΠΡΟΒΕΣ ΤΡΟΜΟΥ

και η αδύνατη κοινωνική συναίνεση

Ειδικοί νόμοι, αστυνομικά μέτρα, «απόρρητες» εκθέσεις - εγχώριες και ξένες, «τυχαίες» διαρροές στον Τύπο, αλληπάλληλες συζητήσεις σχετικών και άσχετων συνιστούν τους τελευταίους μήνες το καθημερινό πλαίσιο μιας επιβαλλόμενης πραγματικότητας στην ελληνική κοινωνία όπου μηχανισμοί, κέντρα, παράκεντρα και εντέλει το ίδιο το κράτος επιχειρούν να σπεκουλάρουν, διαστρεβλώνοντας και συκοφαντώντας συνήθως στο όνομα της κοινωνικής ασφάλειας και ευημερίας, προαναγγέλλοντας και προεξοφλώντας έναν πιθανό νέο κύκλο πολιτικών διώξεων.

Είναι γεγονός πως οι επιθέσεις της 11 Σεπτεμβρίου του 2001 στις ΗΠΑ «απογείωσαν» την σχετική παραφιλολογία. Να ξεκαθαρίσουμε όμως εξ αρχής: Αν οι επιθέσεις αυτές αποτέλεσαν μία πραγματική αφορμή για την επίταση της συζήτησης γύρω από το ζήτημα της βίας διεθνώς, αυτό δεν έχει απολύτως καμία σχέση με την μετατροπή και παρουσίασή τους σαν γενεσιουργό αίτιο των στρατηγικών «αντιτρομοκρατικών» σχεδιασμών και του λεγόμενου «πολέμου κατά της τρομοκρατίας». Ο «πόλεμος κατά της τρομοκρατίας» ως πρόσχημα αποτελεί την αιχμή του δόρατος και είναι συνυφασμένος εδώ και τρεις δεκαετίες τουλάχιστον με την δια- κρατική πρόθεση καταστολής κάθε μορφής ριζοσπαστικής αντίστασης στην εποχή του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού.

Η έκδηλη λοιπόν μεθόδευση της τελευταίας περιόδου, που περιλαμβάνει αυτήν την αυξημένη ενεργοποίηση του τρομοθεάματος και τους καταδιωκτικούς μηχανισμούς σε «τρομοφανή» υπερκινητικότητα, εξυπηρετεί και συναντάται πλήρως με τις ενδημικές διεθνείς και τοπικές ανάγκες εξουδετέρωσης των «ενοχλητικών» και «επικίνδυνων». Και εδώ η ελληνική εκδοχή παρουσιάζει τις ιδιομορφίες της.

Αποτελούσε και αποτελεί διακαή πόθο των κυρίαρχων δυνάμεων πολιτικής και οικονομικής εξουσίας μεταπολιτευτικά στην Ελλάδα και ιδιαίτερο φυσικά ζητούμενο των καθ' ύλην αρμόδιων, ντόπιων και ξένων,

κέντρων και μηχανισμών, η εμπέδωση και η εδραίωση μιας **κοινωνικής αποδοχής και συναίνεσης στους «αντιτρομοκρατικούς» κατασταλτικούς σχεδιασμούς**, κάτι που βέβαια απαιτεί μια αλλοτριωμένη ή τρομοκρατημένη κοινωνική συνείδηση και νοοτροπία, δίχως μνήμες και ευαισθησίες.

Σήμερα, η δεδομένη και ομολογημένη ήττα που έχουν υποστεί όλα αυτά τα χρόνια σε αυτό ακριβώς το πεδίο είναι που τους αφαιρεί ένα κρίσιμο νομιμοποιητικό πρόσχημα για την καθολική εφαρμογή και επιβολή των δεδομένων σχεδίων τους και είναι μια καθοριστική αιτία των προσπαθειών που ταυτόχρονα καταβάλουν.

Στο πλαίσιο αυτό μια ολόκληρη φιλολογία που αναπτύσσεται «εκ των έσω» και αφορά στη χιλιεπισωμένη κριτική προς τους κατασταλτικούς μηχανισμούς και τις διάφορες κυβερνήσεις, ότι «τόσα χρόνια δεν υπάρχουν αποτελέσματα», πίσω από την αλήθεια που διαθέτει έρχεται να υσοκοτίσει μια πραγματικότητα περίπου εικοσιπέντε χρόνων κατά την οποία δεκάδες άνθρωποι και συγκεκριμένοι πολιτικοί χώροι έχουν υποστεί στο πετσί τους τις συνέπειες της κρατικής τρομοκρατίας.

Αυτά τα γνωρίζει και τα αντιλαμβάνεται ένα σημαντικό κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας που συνεχίζει να στέκεται καχύποπτο απέναντι στους «αντιτρομοκρατικούς» κατασταλτικούς σχεδιασμούς και αυτό είναι που τους δημιουργεί το πρόβλημα. Το θέμα στην ουσία του δηλαδή όπως (ξανά) τίθεται σήμερα δεν είναι τεχνικό. Αν θα επιτεθούν, πώς θα επιτεθούν και πολύ περισσότερο αν θέλουν ή όχι. Και το θέλουν και θα

επιτεθούν και αυτό το διακηρύσσουν με πάρα πολλούς τρόπους. Δεν είναι τυχαίες οι σχετικά πρόσφατες "δειγματοληπτικές" εκφοβιστικές "κρούσεις" του κατασταλτικού κρατικού μηχανισμού. Χαρακτηριστικό παράδειγμα, η απρόκλητη εισβολή στα σπίτια δύο αδερφών στο Παγκράτι με το πρόσχημα της αναζήτησης... άλλων και εκρηκτικών. Ουσιαστικό αποτέλεσμα αυτής της αναζήτησης: κατάληξη έντυπου και ηλεκτρονικού υλικού στα χέρια αμερικανικών υπηρεσιών. Εξάλλου, οι ειδικές συγκυριακές ανάγκες κοινωνικής ειρήνης και αποπροσανατολισμού έναντι ευρύτατων προβλημάτων και ζητημάτων τύπου ανεργίας, ασφαλιστικού, αγροτικού, πολέμου, Ολυμπιάδας κ.λπ., μαζί με τις εκτεταμένες αμερικανικές κυρίως φορτικές πιέσεις δεν πρέπει να αφήνουν περιθώρια αμφιβολιών.

Αυτό όμως που δεν κατανοούν ή κάνουν πως δεν κατανοούν, γιατί δεν τους ενδιαφέρει, οι αμερικάνοι του State Department, της πρεσβείας και των διαφόρων υπηρεσιών είναι υποχρεωμένη να το προσμετρά κάθε ελληνική κυβέρνηση. Με ποιο κοινωνικό κόστος λοιπόν; Ποιες πολιτικές συνέπειες; Τι αλυσιδωτές αντιδράσεις θα προκαλέσει;

Είναι για αυτόν το λόγο που οι διάφορες και διαφορετικές δυνάμεις του χώρου της κοινωνικής αντίστασης θα πρέπει να αναδεικνύουν και να υπερασπίζονται μόνιμα τη σημασία μιας συνεχούς και αμετάκλητης επαγρύπνησης και ενεργοποίησης, ικανής ακριβώς να ακυρώσει ή να αποκρούσει εκ νέου κάθε κατασταλτική απόπειρα. Το ξέρουν καλά και εμείς το γνωρίζουμε καλύτερα: σε αυτό το πεδίο δεν υπάρχουν αμφιβολίες για την τελική έκβαση.

Λάβετε θέσεις!

Λίγα λόγια για το κείμενο:

«Η ποινικοποίηση της RAF»*

Προχωρήσαμε στη μετάφραση του κειμένου που ακολουθεί με διάθεση την παρουσίαση μιας πολύ συγκεκριμένης εκδοχής εφαρμογών τρομοπολιτικής σε μια χώρα όπως η Γερμανία με σημαντική παράδοση και εμπειρία - ένθεν και ένθεν - πάνω στα ζητήματα αυτά από τις αρχές της δεκαετίας του 70. Το κείμενο παρουσιάζει σημαντικές στιγμές στο πλαίσιο της καταστολής της «RAF» και της εν γένει ριζοσπαστικής αντίστασης στη Γερμανία, υπογραμμίζοντας τα διάφορα -ανάλογα με τις σκοπιμότητες και τις ανάγκες κάθε φορά, νομικά κατασκευάσματα και προσχήματα που ενεργοποιήθηκαν σε αυτό το πλαίσιο.

Οι ιστορικές διαφορές τόσο σε επίπεδο κράτους όσο και σε επίπεδο κοινωνικού κινήματος αντίστασης σε Γερμανία και Ελλάδα είναι δεδομένες. Το ίδιο θα συμπεράνει κανείς εύκολα διαβάζοντας το συγκεκριμένο κείμενο κάνοντας αναγωγές στο αντίστοιχο πεδίο της ελληνικής περίπτωσης μέχρι τώρα. Νομίζουμε όμως πως, ενδεχομένως, ορισμένα νέα στοιχεία όπως : η μετατροπή της «σύστασης και συμμορίας» σε κακούργημα, η επαπειλούμενη ποινικοποίηση της αλληλεγγύης που μεταφραζόμενη σε «υποστήριξη» ποινικοποιείται, τα παλιά μα μονίμως συντηρούμενα σενάρια περί «συγκοινωνούντων δοχείων» μαζί με τη σημαντική προϋπόθεση της θεσμοθέτησης των αμιγώς τακτικών δικαστηρίων, δημιουργούν κάποιους όρους και αποκαλύπτουν προθέσεις για μία εν δυνάμει ανάλογη -όχι βεβαίως ίδια- άσκηση και εφαρμογή πολιτικής καταστολής και εξόντωσης.

Εν πάση περιπτώσει, είτε έτσι είτε αλλιώς, είμαστε υποχρεωμένοι να αντιδράσουμε. Σημασία κυρίως έχει, ότι αυτά που περιγράφονται στη γερμανική περίπτωση βρήκαν έδαφος και εφαρμόστηκαν σε μια κοινωνία που μαζικά ανέκτησε στην καλύτερη περίπτωση, αν δεν απαιτούσε, μια τέτοια εξέλιξη. Και οπωσδήποτε στην εποχή των «έκτακτων στρατοδικείων» που στήνει η Αυτοκρατορία και του επερχόμενου ευρωπαϊκού ιδιώνυμου τα πράγματα γίνονται πιο πολύπλοκα. Η δική μας όμως πολιτική (και όχι μόνο) διορατικότητα, ευστροφία και ωριμότητα θα δώσει το μέτρο της αποτυχίας σε μία πολιτική κρατικής τρομοκρατίας που κάνει προγραφές και προετοιμάζει τις εφόδους της.

*Του Peter Zinke, από το βιβλίο: «aufruhr -widerstand gegen repression und 129a». Εκδόσεις ID-Archiv από το Διεθνές Ινστιτούτο Κοινωνικής Ιστορίας - Άμστερνταμ

Η ποινικοποίηση της RAF

Η ανάπτυξη των νομικών προσχημάτων
στο πλαίσιο των διώξεων για συμμετοχή στη RAF

Η «θεωρία των αρχηγών»

Ήδη κατά τη διάρκεια της κλασικής δίκης στο Σταμχάιμ (1975-77) η Ομοσπονδιακή Εισαγγελία παρουσίασε στο κατηγορητήριο της τη «θεωρία των αρχηγών», σχεδιάζοντας ακριβώς την εικόνα μιας αυστηρά ιεραρχικά δομημένης οργάνωσης της RAF, με εσωτερική λειτουργία τύπου εκτέλεσης στρατιωτικών διαταγών, στην κορυφή της οποίας ήταν εξ αρχής αλλά ακόμη και τότε μέσα από τη φυλακή οι κρατούμενοι.

Αυτή τη θεωρία επιχείρησε να ισχυροποιήσει κατά τη διάρκεια της κύριας δίκης με τη βοήθεια του σκαίου βασικού μάρτυρα κατηγορίας Gehrhard Möller, ο οποίος περιέγραψε τη RAF ως μια αυστηρά ιεραρχική οργάνωση, με τον Baader στην ηγεσία και τους Meinhof, Raspe, Ensslin και Meins τα υπόλοιπα μέλη του σκληρού πυρήνα. Η κατάθεση του Möller ήταν απαραίτητη εξαιτίας των πενιχρών αποδεικτικών στοιχείων, καθώς στη βάση των τεκμηρίων αποδεικνυόταν βέβαια ότι οι κρατούμενοι δρούσαν μέσα από την οργάνωση της RAF (κάτι που από την αρχή αποδέχθηκαν), από την άποψη όμως της συμμετοχής σε συγκεκριμένες πράξεις κυριαρχούσε η αποδεικτική ανάγκη.

Με τη λεγόμενη «θεωρία των αρχηγών», την οποία υιοθέτησε το δικαστήριο του Σταμχάιμ, οι κρατούμενοι καθίσταντο υπεύθυνοι και για πράξεις για τις οποίες δεν υπήρχε καμία ένδειξη συμμετοχής τους: «Το δικαστήριο δεν κατέληξε ειδικά ως προς τη συμμετοχή στη διάπραξη των βομβιστικών ενεργειών», αναφερόταν στην αιτιολόγηση της απόφασης.

Η «αρχή της συλλογικότητας»

Μετά το θάνατο των «αρχηγών», η θεωρία αποσύρθηκε και η Ομοσπονδιακή Εισαγγελία όπως και το «Δικαστήριο Κρατικής Ασφάλειας» προετοίμασαν προς χρήση μια άλλη κατασκευή, αυτήν της «αρχής της συλλογικότητας». Αυτή ενεργοποιήθηκε κυρίως κατά μελών της RAF, όπως και μετεχόντων στο Κίνημα «2 Ιούνη»: με αυτό τον τρόπο αποδόθηκαν στους κατηγορουμένους κατά τη διάρκεια της δίκης για την υπόθεση Lorenz-Drenckmann διάφορες ληστείες μαζί με την απαγωγή του Lorenz, καθώς όλα τα μέλη μετατρέπονταν σε συνυπεύθυνα για όλες εκείνες τις πράξεις, την ευθύνη των οποίων είχε αναλάβει η «2 Ιούνη».

Στο κατηγορητήριο εναντίον του Peter-Jörgen Boock η Ομοσπονδιακή Εισαγγελία περιέγραφε την «αρχή της συλλογικότητας» ως εξής:

«Οι στόχοι και οι ενέργειες της συμμορίας συναποφασίζονται έπειτα από κοινή συζήτηση ομόφωνα και με αυτή την έννοια δεσμευτικά. Μέσα στη RAF δεν ενεργεί ο καθένας κατά βούλησιν. Οι προσωπικές απόψεις των μελών κουβεντιάζονται, η κάθε ενέργεια συζητείται και ξεκαθαρίζεται επακριβώς μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια, μέχρι να πειστεί και ο τελευταίος και να επιτευχθεί ομοφωνία. Αντίστοιχα και η πρακτική των χωριστών μονάδων-κομάντο προσαρμόζεται στις συλλογικές αποφάσεις».

Η Ομοσπονδιακή Εισαγγελία στηρίζει αυτή τη θέση κυρίως σε υποτιθέμενες δηλώσεις της Angelika Speitel, οι οποίες «έχιναν» το

Σεπτέμβριο του 1978, λίγο μετά από τη σύλληψή της, σε ένα νοσοκομείο του Bochum μπροστά σε λευκοντυμένους ανακριτές. Όπως έδειξε με λεπτομέρειες ο Heinrich Hannover, αυτά τα ανακριτικά έγγραφα δέχθηκαν στη συνέχεια πολλαπλές βελτιώσεις και είναι εξαιρετικά αντιφατικά. Φυσικά και αμφισβητείται αν η Speitel γνώριζε πως είχε να κάνει με αστυνομικούς υπαλλήλους και οι λευκές ρόμπες εξυπηρετούσαν μόνο τον «καθουχασμό» της.

Άλλοι κρατούμενοι της RAF, αντίθετα, τόνισαν πολλές φορές πως βεβαίως «και οι συλλογικές διαδικασίες απόφασης και εκπαίδευσης αποτελούν απαραίτητο όρο ύπαρξης και επιχειρησιακής ικανότητας του αντάρτικου», όμως η κάθε ομάδα-κομάντο παλεύει παραπέρα ευρέως αυτόνομα.

Έτσι, στις 22 Ιουλίου 1976 η Brigitte Monhaupt εξηγούσε σε μια μαρτυρική της κατάθεση ότι στο εσωτερικό των οχτώ ομάδων της RAF, καθώς και μεταξύ τους, υφίστατο μια συλλογική συζήτηση γύρω από τη στρατηγική και την τακτική, τη θεωρία και την ανάλυση ή τις βασικές αρχές της οργάνωσης. Όμως, για συγκεκριμένες ενέργειες γνώριζαν κάθε φορά μόνο οι εκάστοτε ομάδες που τις πραγματοποιούσαν: «Είναι σωστό να γνωρίζω μόνο αυτό που με αφορά άμεσα, αφού θα πρέπει να λαμβάνεται υπ' όψιν φυσικά πως εάν υπάρξουν συλλήψεις, μπορεί να υπάρξουν προδότες ύστερα από πιέσεις και βασανισμούς. Αυτό αποτελεί πολύ απλά προϋπόθεση για μια παράνομη στρατιωτική οργάνωση, να συμπεριφέρεσαι σύμφωνα με τις ανάγκες και τις συνθήκες».

Ο Helmut Pohl επιβεβαιώνει το εξής: «Όταν μια ομάδα σχεδιάζει ενέργειες, τότε αυτό το γνωρίζουν φυσικά μόνο εκείνοι που συμμετέχουν άμεσα, αυτοί που τις πραγματοποιούν. Αυτό είναι αυτονόητο για μια ομάδα που δρα παράνομα».

Στη συνέχεια η «αρχή της συλλογικότητας» παίζει αποφασιστικό ρόλο σε γνωστές αποφάσεις: Η Angelika Speitel καταδικάζεται στις 30 Νοεμβρίου 1979 από το Ανώτατο Ομοσπονδιακό Δικαστήριο του Ντίσελντορφ σε ισόβια, μεταξύ άλλων, και για το φόνο ενός αστυνομικού, που πυροβολήθηκε κατά τη διάρκεια της σύλληψής της. Στη δίκη βέβαια προέκυψε ότι ο θανάσιμος πυροβολισμός δεν προήλθε από τη Speitel. Αυτό όμως δεν αποτέλεσε εμπόδιο για τον προεδρεύοντα δικαστή Wagner, αφού «η Angelika Speitel ήταν μέλος της RAF». Εξ αυτού θα έπρεπε να της καταλογιστούν και οι πράξεις άλλων «τρομοκρατών». Όποιος είναι μέλος της RAF ταυτίζεται και με τους στόχους

της, στους οποίους περιλαμβάνεται και η θανάτωση ανθρώπων. Έτσι, δεν έχει ιδιαίτερη σημασία ότι η Speitel δεν είχε πυροβολήσει.

Ο ίδιος προεδρεύων δικαστής καταδίκασε σε ισόβια αργότερα και τον Stefan Wisniewski, στις 4 Δεκεμβρίου 1981, για συμμετοχή στην απαγωγή του Schleyer. Η αιτιολόγηση της απόφασης σε συνθήκες πενιχρού αποδεικτικού υλικού είναι όμοια: ο Wisniewski είναι μέλος της «τρομοκρατικής οργάνωσης RAF, που συζητά και σχεδιάζει συλλογικά τις ενέργειές της». Στο πλαίσιο μιας τέτοιας ένωσης, δεν καταδικάζεται μόνο ο δράστης αξιόποινων πράξεων. Αντίθετα, θα πρέπει να καταλογιστούν οι πράξεις άλλων μελών και σε εκείνον που δεν συμμετείχε ουσιαστικά στην απόφαση και την εκτέλεση τους.

Στις 16 Ιουνίου 1982 το Ανώτατο Ομοσπονδιακό Δικαστήριο της Φρανκφούρτης καταδικάζει τη Sieglinde Hofmann σε κάθειρξη 15 ετών λόγω «συμμετοχής στη RAF» και ανάμειξης στην απόπειρα απαγωγής του Jörgen Ponto. Το κατηγορητήριο και οι δικαστές συμφωνούν ότι η Hofmann δεν βρισκόταν καν στον τόπο της πράξης, «σχεδίασε όμως και επιδοκίμασε τουλάχιστον από κοινού» ως μέλος του «σκληρού πυρήνα της RAF» την επίθεση.

Ακόμη και στη δίωξη εναντίον της Brigitte Monhaupt και του Christian Klar η «νομολογημένη» στο μεταξύ υπόθεση της συλλογικότητας εξυπηρετεί, ελλείψει σαφών αποδεικτικών στοιχείων, ως μέσο την επιβολή αυστηρών καταδικών. Το Ανώτατο Ομοσπονδιακό Δικαστήριο της Στουτγάρδης εξέδωσε την «ποινή-ρεκόρ» πεντάκις ισόβια συν 15ετή κάθειρξη (έκαστος). Στους κατηγορούμενους αποδίδονται, μεταξύ άλλων, η συμμετοχή στο φόνο του Bußack και των συνοδών του, στην απόπειρα απαγωγής του Ponto καθώς και η απαγωγή του Schleyer, τουλάχιστον «υπό την έννοια της συλλογικής απόφασης».

Η «νόμιμη RAF» ή η «κατασκευή των τεσσάρων επιπέδων»

Η δίκη εναντίον του Karl Grosser στο Ανώτατο Ομοσπονδιακό Δικαστήριο της Στουτγάρδης το 1982 είναι η πρώτη φορά όπου εισάγεται η θέση περί της «νόμιμης RAF». Σύμφωνα με αυτήν, η RAF δρα σε διάφορα επίπεδα: πλάι στους κρατούμενους της RAF και τους κομάντο που διαπράττουν φονικές ενέργειες, υφίσταται ένας νόμιμος βραχίονας από μέλη της RAF, ο οποίος πραγματοποιεί βομβιστικές επιθέσεις ή πράξεις υποστήριξης για λογαριασμό της οργάνωσης.

Κι αν το δικαστήριο της Στουτγάρδης δε μπόρεσε να αποδείξει την κατηγορία περί συμμετοχής για τον Grosser (καταδικάζεται για υποστήριξη), εισπράττει η Helga Roos στις 2 Μαΐου 1983, από το ίδιο δικαστήριο, με την κατηγορία της «νόμιμης συμμετοχής» στη RAF, ποινή κάθειρξης 4 ετών και 9 μηνών. Η Helga Roos, όπως και ο Karl Grosser, αυτοπροσδιορίζεται ως «τμήμα της αντιιμπεριαλιστικής αντίστασης». Το δικαστήριο, στη βάση του αντιτρομοκρατικού νόμου (παράγραφος 129a), βλέπει την αξιόποινη πράξη της να τεκμηριώνεται μέσα από ένα σύνολο νόμιμων δραστηριοτήτων, σε συνδυασμό με συγκεκριμένο φρόνημα. Η ποινή μάλιστα είναι υψηλότερη από αυτήν που ζητά η Ομοσπονδιακή Εισαγγελία, στο κατηγορητήριο της οποίας αναφερόταν: «Η θέληση των κατηγορουμένων, με τις αφ' εαυτών μη παράνομες πράξεις (κατασκόπησης διασταυρώσεων που διαθέτουν κόμερες, αγορά μιας σκηνής και τροφίμων) να υποστηρίζουν την τρομοκρατική ένωση, προκύπτει από την ταύτισή τους με τους διακηρυγμένους στόχους αυτής της ένωσης».

Στις 3 Ιουλίου 1985 συλλαμβάνονται στη Φρανκφούρτη οι νόμιμα διαμένουσες Ingrid Barabass και Mareile Schmegner «ως πιθανά μέλη της RAF». Την ίδια στιγμή και οι δύο δηλώνουν ότι ανήκουν στην «αντιιμπεριαλιστική αντίσταση». Στο κατηγορητήριο περιγράφονται ως διαρκή μέλη της RAF, συμπεριλαμβανομένης και της περιόδου της προφυλάκισης. Η Ingrid Barabass, που ήταν κρατούμενη από το 1980 ως το 1984, κατηγορείται για συμμετοχή από την πρώτη μέρα της κράτησής της και ως απόδειξη αξιολογούνται η συμμετοχή της στην απεργία πείνας του 1981, η συμβολή της στο διάλογο γύρω από αυτήν και το αίτημα της για κοινή τοποθέτησή της με τους κρατούμενους της RAF, ενώ επιστολές και επισκέψεις σε κρατούμενους της οργάνωσης επιβεβαίωσαν στην περίπτωση της Mareile

Schmegner τη σύνδεσή της στο πλαίσιο διαλόγου της RAF.

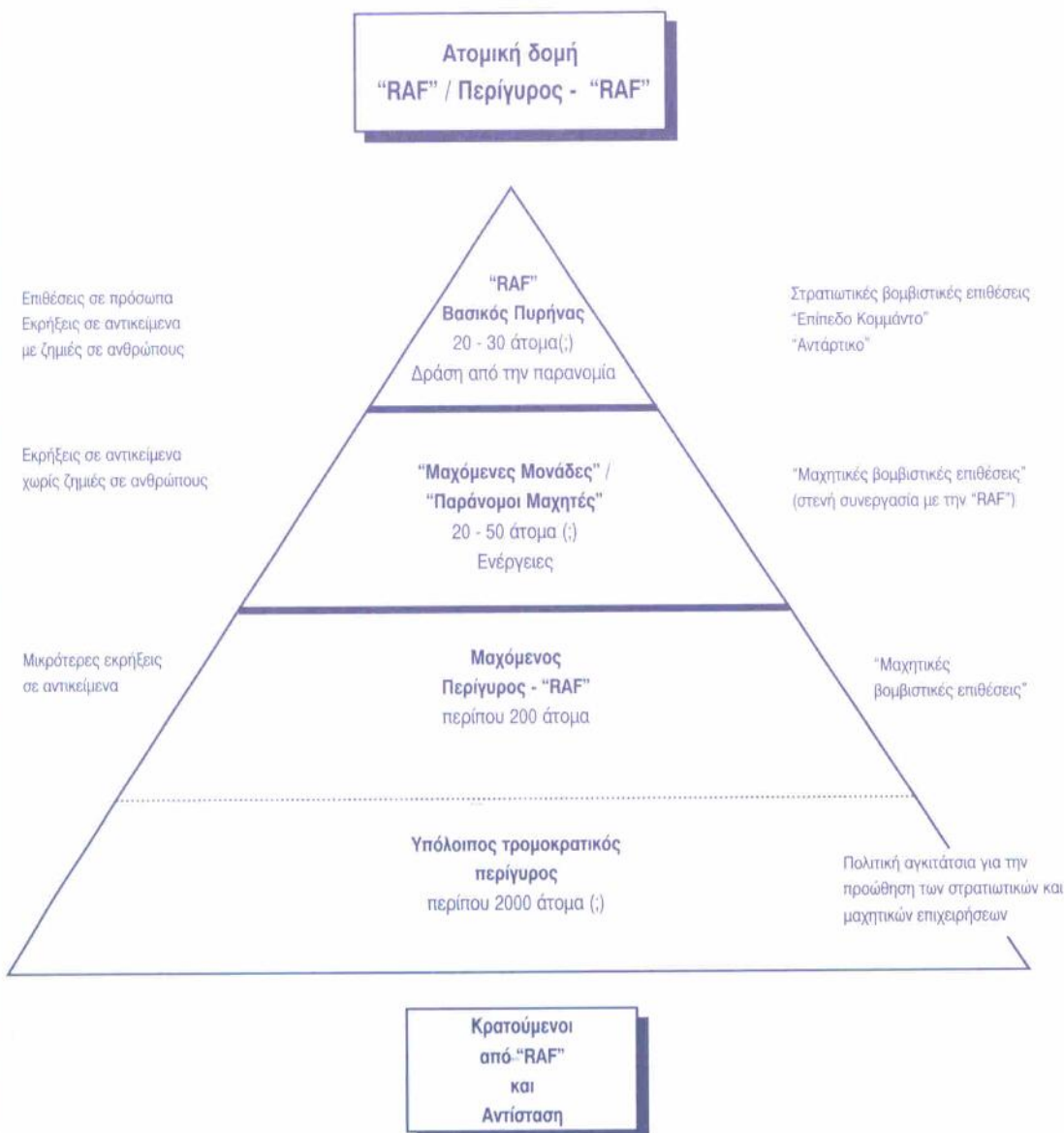
Μία εβδομάδα μετά τη σύλληψη των δύο γυναικών, ο γενικός ομοσπονδιακός εισαγγελέας Rebmann παρουσιάζει τα «δύο επίπεδα της νόμιμης RAF»: Αυτά αποτελούνται αφενός από τους (νόμιμα διαμένοντες) παράνομους μαχητές που διαπράττουν επιθέσεις κι αφετέρου από το «νόμιμο περίγυρο», ο οποίος αναλαμβάνει υπηρεσίες υποστήριξης και βοήθειας, όπως προμήθεια υλικών, ενοικίαση διαμερισμάτων, πολιτική δουλειά και μέριμνα κρατουμένων.

Ακόμη και ο τωρινός γενικός ομοσπονδιακός εισαγγελέας Alexander von Stahl δουλεύει μ' ένα παρόμοιο κατασκεύασμα. Μιλά βέβαια για πέντε επίπεδα, το «επίπεδο των κομάντο», τις «μάχιμες μονάδες», τον «ενεργό περίγυρο», τον «ενεργό κύκλο των συμπαθούντων» και τους «φυλακισμένους δράστες τρομοκρατικής βίας», αυτό όμως ανταποκρίνεται στο «κατασκεύασμα των τεσσάρων επιπέδων» μ' έναν αυστηρότερο διαχωρισμό του λεγόμενου περιγύρου.

Η Ingrid Barabass καταδικάστηκε σε 4 χρόνια και 10 μήνες φυλάκιση για «συμμετοχή» και παράνομη οπλοκατοχή, η Mareile Schmegner σε τρία χρόνια και 10 μήνες για «υποστήριξη της RAF» λόγω της ενοικίασης ενός διαμερίσματος.

Λίγες μέρες μετά τη βομβιστική επίθεση της 25ης Ιουλίου 1986 σε κτίριο της Dornier (θυγατρικής της Daimler-Benz), στο Immenstadt, κοντά στο Bodensee, συλλαμβάνονται σε μια καφετέρια του Rösselsheim, μαζί με το μέλος της RAF Eva Haule, οι νόμιμα διαμένοντες στο Ντίσελντορφ Luitgard Hornstein και Christian Kluth.

Οι δυο τους συμμετείχαν σε έναν πανγερμανικό διάλογο γύρω από τη δυνατότητα αποτελεσματικής αντίστασης εν όψει της συγκρότησης μιας ενωμένης ιμπεριαλιστικής δυτικής Ευρώπης υπό τη

Το κατασκευάσμα 4-επιπέδων σε γραφική αναπαράσταση (από: Ο υπουργός των εσωτερικών, κείμενα για την εσωτερική ασφάλεια, 1990)

δυτικογερμανική ηγεμονία (ο λεγόμενος διάλογος για το Μέτωπο). Γι αυτό διαθέτουν και τα αντίστοιχα έντυπα του διαλόγου, κάτι που είναι το πρώτο «αποδεικτικό στοιχείο» για την καταδίκη τους για «συμμετοχή στην RAF», και μάλιστα στο «νόμιμο επίπεδό» της. Παραπέρα «απόδειξη» για την Ομοσπονδιακή Εισαγγελία και το δικαστήριο είναι και η προαναφερόμενη σύλληψή τους με την Eva Hauke, ένα δηλωμένο μέλος της RAF. Όμως, μόνο από τρία άτομα και

πάνω ισχύει νομικά μια απόφαση για «τρομοκρατική ένωση» κι έτσι ένα χρόνο μετά συλλαμβάνονται η Andrea Sievering και ο Erik Prauss, που διατηρούσαν φιλικές σχέσεις με τους Christian Kluth και Luitgard Hornstein και τους επισκέπτονταν στη φυλακή.

Οι τέσσερις τους καταδικάζονται τελικά

σε 9 και 10 χρόνια φυλάκισης, όχι όμως μόνο λόγω 14ήμερης (!) συμμετοχής στη RAF, αλλά και για συμμετοχή στη βομβιστική επίθεση στις εγκαταστάσεις εξοπλισμών Dornier. Οι αποδείξεις στηρίχθηκαν στην αποστολή εσφαλμένων γνωμοδοτήσεων του πρόθυμου πάντα εμπειρογνώμονα της Ομοσπονδιακής Εισαγγελίας Ockelmann, ο οποίος στο μεταξύ, λόγω κραυγαλέων «λαθών» αναγκάστηκε να αποσυρθεί από το «μαγαζί». Για τη στήριξη της αποδεικτικής διαδικασίας λήφθηκαν υπ όψιν οι απολογίες ενώπιον δικαστηρίου των Rico Prauss και Andrea Sievering, που παραποιήθηκαν σε ομολογίες. Εκτός αυτών, ο Rico Prauss ψιθύρισε κάποτε, σύμφωνα με το κονδροειδές ισχυρισμό ενός επιτηρητή επισκεπτηρίων, ότι αγωνιζόταν για τη RAF και ήταν υπεύθυνος για την Dornier.

Το 1988 συλλαμβάνονται δύο ακόμα κάτοικοι της οδού Kiefern στο Ντίσελντορφ, οι Thomas Kilpper και Rolf Hartung. Μία ακόμα «γνωμοδότηση Ockelmann» προσπαθεί να χρεώσει και στον Rolf Hartung τη συμμετοχή στην υπόθεση Dornier, ενώ την ίδια στιγμή ο Thomas Kilpper κατηγορούνταν για τη στρατολόγηση νέων μελών για λογαριασμό της RAF. Αυτές όμως οι δίκες για συμμετοχή στη RAF κατέρρευσαν. Ο Rolf Hartung αφήνεται ελεύθερος, και παίρνει μάλιστα ως πρώτος κρατούμενος με τον αντιτρομοκρατικό νόμο αποζημίωση. Ο Thomas Kilpper καταδικάζεται τελικά για υποστήριξη και βρίσκεται στο μεταξύ πάλι έξω.

Οι κρατούμενοι από το Ντίσελντορφ αμφισβητούσαν σε μακροσκελείς ανακοινώσεις τους για την υπόθεση τις κατηγορίες για συμμετοχή τους στις πράξεις, δίκως όμως να αποστασιοποιούνται από την πολιτική ανακοίνωση για την επίθεση ή τη RAF. Στις 13 Αυγούστου 1986 συλλαμβάνονται στα διαμερίσματά τους οι Norbert Hofmeyer και Barbara Perau, μία μέρα αργότερα οι Thomas Thoene και στις 11 Μαρτίου 1987 ο Thomas Richter στο Ντούισμπουργκ. Στις 11 Μαρτίου 1987 η Ομοσπονδιακή Εισαγγελία κατηγορεί και τους τέσσερις για συμμετοχή στη RAF από τις αρχές ή μέσα Απριλίου του 1986 και ότι στις 11 Αυγούστου 1986 τοποθέτησαν εκρηκτικό μηχανισμό στο χώρο της Ομοσπονδιακής Συνοριακής Φύλαξης στο Swisttal-Heimerzheim ως «Μαχόμενη Μονάδα Crespo Cepa Gallende». Επίσης, οι Thomas Thoene και Thomas Richter υποτίθεται πως παρακολουθούσαν τις συνθήκες διαβίωσης του διευθύνοντος το Ινστιτούτο Τεχνικής Λείζερ στο Άαχεν.

Στην αγόρευση της η Ομοσπονδιακή Εισαγγελία αξιολογούσε τις «μαχόμενες ομάδες» ως τα «κάτω άκρα της RAF», που αποτελείται επίσης κι από τους κοράντο και τα

φυλακισμένα μέλη της RAF. Σε αυτή τη θεωρία προσχωρεί το Ανώτατο Ομοσπονδιακό Δικαστήριο του Ντίσελντορφ και καταδικάζει στις 20 Ιανουαρίου 1989 τον Norbert Hofmeyer σε δέκα και τους Barbara Perau και Thomas Thoene σε 9 (έκατος) χρόνια φυλάκιση. Αυτούς τους τρεις κατηγορούμενους θεωρεί το δικαστήριο αποδεδειγμένα μέλη της RAF και αυτουργούς της επίθεσης στο Swisttal-Heimerzheim. Ως «το πιο σημαντικό αποδεικτικό στοιχείο» το δικαστήριο αξιολογεί μια φωτοτυπία προκήρυξης ανάληψης ευθύνης που βρέθηκε στο διαμέρισμα των Norbert Hofmeyer και Barbara Perau καθώς και ένα εγχειρίδιο κατασκευής βομβών που ανακαλύφθηκε στο σπίτι του Thomas Thoene.

Η συμμετοχή τους στη RAF στηρίζεται προπάντων στην ανταλλαγή αλληλογραφίας των κατηγορουμένων, μεταξύ άλλων, με την κρατούμενη της RAF Sieglinde Hofmann, όπου αυτοκαθορίζονται στο χώρο της «πολιτικά μαχόμενης αντίστασης» και υποδεικνύουν τον κοινό στόχο της «επαναστατικής αντίεξουσίας».

Σε μια συντονισμένη επιχείρηση της Ομοσπονδιακής Εισαγγελίας, της Ομοσπονδιακής Εγκληματολογικής Υπηρεσίας και των τοπικών εγκληματολογικών υπηρεσιών των κρατιδίων ερευνήθηκαν, στις 9 Σεπτεμβρίου 1988, 40 διαμερίσματα σε ολόκληρη τη Γερμανία, τα 20 από αυτά στη Στουτγάρδη. Ο εκπρόσωπος της Ομοσπονδιακής Εγκληματολογικής Υπηρεσίας αιτιολογεί αυτή την ενέργεια «ως μια ανακριτική πράξη εναντίον ενός ατόμου στην περιοχή της Στουτγάρδης, για το οποίο υπάρχει υπόνοια συμμετοχής στη RAF».

Στο σπίτι του Uli Winterhalter, που μερικές μέρες αργότερα προφυλακίζεται, ανακαλύπτονται και κατάσονται μπροσούρες «εν σχέσει με αριστερή τρομοκρατία», αποκόμματα εφημερίδων, φωτοτυπίες δύο προκηρύξεων της RAF όπως και μερικά μπουκάλια του αναισθητικού

Ketanest.

Στις 19 Ιανουαρίου 1989 η Ομοσπονδιακή Εισαγγελία του απαγγέλλει κατηγορία για συμμετοχή στη RAF, στην οποία προσχώρησε ως «νόμιμο μέλος». Κατηγορείται πως έφτιαξε ένα αρχείο για τη RAF, παρακολουθούσε θέματα επιθέσεων, ενώ προμηθεύτηκε το ναρκωτικό εν όψει απαγωγής που θα πραγματοποιούσε η RAF. Ο Winterhalter αντέτίνει ότι το Ketanest προοριζόταν για έναν έρανο φαρμάκων με αποδέκτη τα προσφυγικά παλαιστινιακά στρατόπεδα και ως μέλος του κινήματος ειρήνης πριν από χρόνια παρακολουθούσε στενά τους εκτοξευτήρες πυραύλων Πέρσινγκ.

Λίγο αργότερα η κατηγορία καταρρέει πλήρως. Ο Uli Winterhalter καταδικάζεται τελικά σε χρηματική ποινή για κλεπταποδοχή.

Οι στόχοι των νομικών κατασκευών στις δίκες σύμφωνα με τον τρομονόμο (παράγραφος 129a)

Η «θεωρία των αρχηγών» και η «θέση της συλλογικότητας» διαθέτουν στον ίδιο βαθμό τη λειτουργία να καταδικάζουν πρόσωπα τα οποία κατηγορούνται για συμμετοχή σε μια «τρομοκρατική ένωση» και σε ενέργειες, δίχως να μπορούν, μα ούτε και να χρειάζεται, να προσκομίζουν συγκεκριμένα αποδεικτικά στοιχεία. Πίσω από αυτά βρίσκεται η βούληση του κράτους να εξοντώσει τους ριζοσπάστες αντιπάλους του διαμέσου του μακρόχρονου βασανισμού της απομόνωσης.

Για τον ίδιο λόγο προορίστηκε και η κατασκευή μιας «νόμιμης RAF», δηλαδή το κατασκευάσμα των τεσσάρων επιπέδων. Έχει στόχο να προσδιορίσει τον παλιότερα χαρακτηρισμένο από την Ομοσπονδιακή Εισαγγελία σαν «περίγυρο της RAF» χώρο της αντιιμπεριαλιστικής αντίστασης ως συστατικό τμήμα της ίδιας της RAF και με τον τρόπο αυτό να καταδικάζει πρόσωπα από αυτό τον πολιτικό χώρο, δίχως συγκεκριμένο αποδεικτικό υλικό, σε υψηλές ποινές κάθειρξης. Σύμφωνα με τον Klaus Croissant, «η προπαγάνδη εκ μέρους της Ομοσπονδιακής Εισαγγελίας αυτής της παράλογης έννοιας μιας νόμιμης παράνομης οργάνωσης, μιας αφεαυτής αντίφασης, μοιάζει ανισόρροπη. Εν τούτοις, διαθέτει μέθοδο, καθώς, καταργώντας όλα τα αντικειμενικά κριτήρια ανάμεσα στο νόμιμο και το παράνομο, ανοίγει παραπέρα τις πύλες στην καταδίωξη του φρονήματος και την αυθαιρεσία».

Κριτήρια για μια «νόμιμη συμμετοχή στη RAF» είναι η

επικοινωνία με κρατούμενους της RAF, η παρακολούθηση δικών εναντίον κατηγορουμένων σύμφωνα με τον τρομονόμο, η προσωπική σχέση με «νόμιμα μέλη της RAF», η κατοχή «έντυπου υλικού αριστερής τρομοκρατίας», η «συνωμοτική συμπεριφορά» ή μια δημόσια δηλωμένη αντιιμπεριαλιστική τοποθέτηση. Έτσι αξιολόγησε η Ομοσπονδιακή Εισαγγελία τη δήλωση της Barbara Peraus ότι τοποθετεί τον εαυτό της στο χώρο της

«αντιιμπεριαλιστικής αντίστασης» και θεωρεί αναγκαία την «οικοδόμηση μιας επαναστατικής αντιεξουσίας εναντίον του γουρουνίσου ιμπεριαλιστικού συστήματος», όπως και την παρακάτω πρόταση του Norbert Hofmeyer: «...οι αγώνες των κρατουμένων, του αντάρτικου και της πολιτικά μαχόμενης αντίστασης, όπως αντιλαμβανόμαστε εμείς τους εαυτούς μας, συναντώνται στον κοινό στόχο, την επαναστατική αντιεξουσία». Παράλληλα, ο προεδρεύων δικαστής του Ανώτατου Ομοσπονδιακού Δικαστηρίου της Στουτγάρδης εξηγούσε ότι η Andrea Sievering... αποδέχθηκε πρακτικά τη συμμετοχή της στη βομβιστική επίθεση της Dornier μέσω της «συνειδητής αποδοχής μιας έννοιας αγώνα από τον πυρήνα της RAF». Το ίδιο ίσχυε και για τον Erik Prauss.

Η εισαγωγή του «κατασκευάσματος των τεσσάρων επιπέδων» θα πρέπει να προσεγγιστεί σε συνάρτηση με μια εξέλιξη της δεκαετίας του 80, κατά την οποία RAF και Αντίσταση κατά διαστήματα συναντώνταν στενά πολιτικά. Πέρα από τη λειτουργία εξόντωσης, το «κατασκευάσμα των τεσσάρων επιπέδων» αποσκοπεί φυσικά στην τρομοκράτηση καθώς και την άσκηση μιας πίεσης για διαχωρισμό, επιτιθέμενο σε ανθρώπους σε ένα σημείο όπου αυτοί δεν βρίσκονται.

Από τους πυροβολισμούς εναντίον διαδηλωτών στο Γκέτεμποργκ, την δολοφονία του Τζουλιάνι στη Γένοβα, ως την κράτηση του Ζαν-Μαρκ Ρουιγιάν και των συντρόφων του της Άμεσης Δράσης στις φυλακές του γαλλικού κράτους εδώ και δεκαπέντε χρόνια, η ίδια αποτρόπαια λογική καταστολής διαπερνά τους ένοπλους μηχανισμούς απομόνωσης, εγκλεισμού, εξόντωσης της ριζοσπαστικής δράσης. Αυτή που διαπνέει και την "αντι"τρομοκρατική ιερή συμμαχία των κρατών του "πολιτισμένου" δυτικού κόσμου, που με το πρόσχημα του πολέμου κατά της τρομοκρατίας, επιχειρεί να ξεμπερδέψει εκδικητικά και παραδειγματικά, όχι με κάποια απόκοσμη αντικοινωνική φιγούρα όπως προπαγανδίζει αλλά με την ανθρώπινη παρουσία και δράση, στον αγώνα για την ανατροπή της καπιταλιστικής βαρβαρότητας.

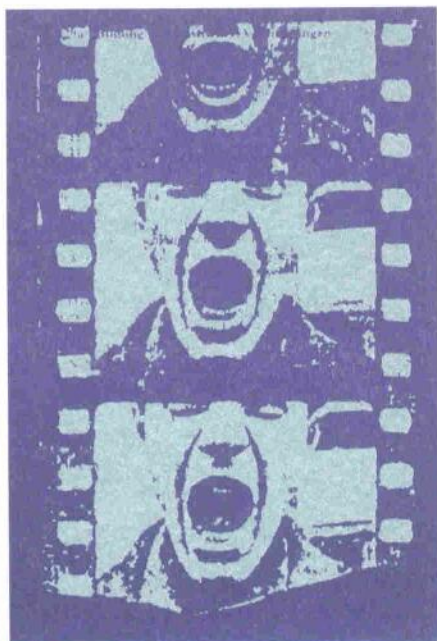
Παρουσιάζουμε εδώ αποσπάσματα από το βιβλίο του πολιτικού κρατούμενου Ζαν-Μαρκ Ρουιγιάν "Μισώ τα πρωινά" (je hais les matins, εκδόσεις Denoël, 2001), σε πείσμα της ένοπλης καπιταλιστικής δημοκρατίας που στην έσχατη φιλοδοξία της ονειρεύεται να θάψει ζωντανό στα κελιά και την απομόνωση το εγχείρημα της ανατροπής της.

"Υ"

"Μισώ τα πρωινά"

...Ξέμαθα πολλά. Ξέμαθα τη νύχτα. Στις φυλακές σας δε νυχτώνει ποτέ. Είμαστε πάντοτε κάτω από τους προβολείς με τη πορτοκαλί άλω, όπως στους Βέλγικους αυτοκινητόδρομους και στα πάρκινγκ των σούπερ-μάρκετ. Ξέμαθα τη σιωπή. Η φυλακή δε γνωρίζει τη σιωπή. Πάντα διαφεύγει ένα παράπονο, μια κραυγή, ένας θόρυβος...

...Όταν ένας φυλακισμένος είναι υπό επιτήρηση, οι κάμερες ακολουθούν τον ατέρμονο βηματισμό του μέσα στις αυλές περιπάτου. Κατευθύνουν τη μουσούδα τους προς τη χλόη, όταν ξαπλώνει στον ήλιο. Μόλις ξεμυτίζουμε από το κελί, μας καρφώνουν στο στόχαστρό τους. Στη σκάλα. Πίσω από κάθε οιδεριά, από κάθε πόρτα. Στις αυλές. Στο τέλος

υπάρχουν περισσότερες κάμερες απ' ότι φυλακισμένοι.

Ένας κακομοίρης πήγαινε και στεκόταν στο στόχαστρο της κεντρικής κάμερας του διαδρόμου, είκοσι εκατοστά από το μηχανήμα. Αναφερόταν με άκρως στρατιωτικό ύφος: "Πειραματόζωο νούμερο 848 σε αναφορά. Όλα βαίνουν καλώς αρχηγέ!"

Αυτή η επιτήρηση εσωτερικεύεται. Καταλήγει ν' αποτελεί μέρος μας. Παριστάνουμε τους φυσιολογικούς. Παριστάνουμε "ότι δεν τρέχει τίποτα". Παίζουμε το ρόλο του κρατούμενου προτύπου. Δεν ξαναγινόμαστε αληθινά ο εαυτός μας παρά μόνο όταν κρύβουμε κάτι. Από τη στιγμή που θα θελήσουμε να ξεγελάσουμε το μονόφθαλμο Βλέμμα!...

...Στον μυκό της νήσου του Δόκτορος Μορώ η επιχείρηση ασφαλείας βρίσκεται στο απόγειό της. Οι άνθρωποι σαλεύουν σαν σκυλιά, σαν θηρία, σαν φίδια που σέρνονται, σαν μοχθηροί πίθηκοι, σαν μύγες και άλλα έντομα. Ή ακόμα χειρότερα, σαν

άγνωστα ως τώρα ζώα. Σαν μεταλλαγμένα είδη. Τη νύχτα, όταν είναι μόνοι, άλλοι ουρλιάζουν κρῶζουν σαν κουκουβάγιες, κλαίνε ὅπως γελά η ὕαινα. Άλλοι ζουν εξευτελισμένοι. Μετά ἀπό μήνες ξυλοδαρμών στην πτέρυγα απομόνωσης της φυλακῆς της Ταρμπ, ἑνας φτωχός Γασκῶνος ἔχασε τα λογικά του. Καθισμένος κάθε μέρα στο σκαμνί του, καπνίζει το ἑνα τσιγάρο πίσω ἀπ'τάλλο μέσα στη δυσωδία του κελιού του που ἔχει μεταμορφωθεί σε σκάφη. Ο ἑνας βαδίζει ὥρες ολόκληρες, ο ἄλλος παίζει σουραῦλι χορεύοντας στο ἑνα πόδι. Ο Σαλίμ εκσφενδονίζει ὅλα του τα πράγματα ἀπ' το παράθυρο εκτοξεύοντας εκδικητικές ἀπειλές. Σε μια στιγμή κρίσης ο Ρότζερς, ἑνας ἀπό τον Άγιο Δομῆνικο, με σώμα Ταρζάν, πέταξε τις μπάρες της γυμναστικής στις τέσσερις γωνίες του γυμναστηρίου. Σήμερα η Διεύθυνση τον ἀντιμετωπίζει "αμερικάνικα" ὅπως λένε με περηφάνια. Πριν καλά-καλά περάσει τα κάγκελα του απομονωτηρίου του φορούν χειροπέδες.

Ο Θεός μιλούσε στον "Άσφα". Μικροκαμωμένος, διάφανος, με μακριά γκριζα μαλλιά. Φορούσε μακριά λευκά σορτς χειμῶνα-καλοκαίρι. Στο μέτωπό του ἑνα εἶδος φυλαχτού. "Για να δέχομαι καλύτερα τα ουράνια κύματα" ἔλεγε! Ἀπαράλλαχτα στο πέρασμα των χρόνων ἀπαντούσε στους καθημερινούς καιρετισμούς μ' ἑνα "ἄσφα". Στο τέλος ὅλος ο κόσμος εἶχε ἀποκτήσει τη συνήθεια να τον ἀποκαλεί ἔτσι. Ἦταν ο τελευταῖος ἰσοβίτης που μεταφέρθηκε σ'αὐτό το κτήριο...

Υπήρχε ἐπίσης ἑνας μαντράχαλος με μαγιό και μαύρα γυαλιά. Περνούσε τις μέρες και τις νύχτες του ξαπλωμένος σε μια πετσέτα της παραλίας στη μέση του κελιού του. Βρισκόταν με τη φαντασία του σε διακοπές ἀορίστου διάρκειας. Ἀφέθηκε να πεθάνει. Τον μετέφεραν στο νοσοκομείο της Φρεν λιγότερο ἀπό μια βδομάδα πριν ξεψυχήσει. Ἐφυγε χωρίς ἀμφιβολία για ἑνα παράδεισο ξανθῆς ἄμμου...

...Ποιος μπορεί σ' ἀλήθεια να φανταστεί τη Φρεν στο τέλος της δεκαετίας του '80; Η μιζέρια των ὁρώφων, καμιά φορά τέσσερις ἢ πέντε κρατούμενοι σ' ἑνα κελί. Τα χτυπήματα στις πόρτες, οι κραυγές, οι τζάνκι να υποφέρουν ἀπό στερητικά, οι καυγάδες, οι ξυλοδαρμοί...Και η πτέρυγα απομόνωσης, σκοτεινό ντουλάπι κάτω ἀπό τη σκάλα, ὅπου σεργιανούσε ο θάνατος σαν ἑσχατη μετάνοια. Μια σφοδρή ἐπιδημία φυματίωσης πήρε μαζί της πέντε ἢ ἑξι συγκρατούμενους. Πάντα το ἴδιο τελετουργικό. Οι φύλακες, φορώντας μάσκες, ράντιζαν το κελί με ἀπολυμαντικό κι

ὕστερα ἔκλειναν την πόρτα με μονωτική ταῖνια. Μετά ἀπό τρεις μέρες ἑνα νέος πελάτης μετοικούσε ἐκεῖ και ο τρελὸς χορὸς συνεχιζόταν...

Με το που ξυπνάς, η φυλακή σου χιμάει. Σαν ζῶο που παραμονεύει τον ἑσχατο ἐφιάλητη. Η πρώτη ἐν εγρηγόρσει αἴσθηση με προειδοποιεῖ για τη παρουσία της που ἐνεδρεῖ. Μια ἄκρη του τοίχου που ξεπροβάλλει ἀπ'την αὐγή, η μυρωδιά του ἀπολυμαντικού, οι διάφοροι καθαρμοὶ των ὁμοιοπαθούντων το ἄγγιγμα της ἰδρυματικής κουβέρτας κι η ἀνείπωτη ἀποκαρδίωση. Με μια κίνηση η φυλακή διεισδύει μέσα μου. Με βιάζει μ'αὐτὴν τη γουλιὰ τον αέρα που ἀναπνέω στο χέλος του πνιγμού του πρωινού ξυπνήματος. Με τη γλώσσα της σφηνωμένη στο στόμα, με γαμάει με τον καθημερινό της θάνατο, χωρίς ἄνθη ἢ στέφανα στα τρίαθθα των τσιμεντένιων κελιών, του "δεν θα το ξανακάνω" και της αξιοθρήνητης δειλίας. Τυραννική ηγεμόνας, η "ἀρρώστια του θανάτου" της λέπρας της σύγχρονης ζωῆς και της φυλακῆς εἶναι ἐκεῖ και ἤδη μέσα μου. Και δεν ὑπάρχει τρόπος να της ξεφύγω. Ὡς το πιο μακρινό ὄριο της τελευταίας ἐξορίας θα τη νιώθω αὐτὴ τη ναυτία.

Ποτέ κανεὶς δεν συνθιίζει τη φυλακή. Κι ὅσο πιο πολὺ περνά ο καιρός, τόσο πιο ὀδυνηρά εἶναι τα πρωινά. Δεκατρία χρόνια. Περισσότερα ἀπὸ 4750 πρωινά. Τι μπορεί ἀκόμα να μου δώσει τη δύναμη ἢ την ἀναισθησία να φτάσω μέχρι το βράδυ; Ποια μάταιη ἐλπίδα; Ὅτε καν η ψευδαἰσθηση της ἁγιουσῆς του ἀναχωρητή. Τίποτα. Μόνο ἴσως η ἀποχαινωτική ἀναμονὴ ἐνός χιμαιρικού γεγονότος. Ἦ το ἀνυπόφορο, που ἔχει γίνει ο οικεῖος κανόνας του στοιχισμένου ἀνθρώπου.

Ο γείτονας μου ἀπέναντι ἔτρεμε αὐτό το κανονιστικό ξύπνημα σαν το καρκίνο που τον ἔτρωγε στην ἑσχατη πυρά. Τον φοβόταν, του θύμιζε υπερβολικά την ἴδια του την ἀρρώστια, τη κατάληξή της. Μπροστά στην ἀπέχθεια, φτάνει να ἀντιστρέψει τη νύχτα

του και να κοιμάται την αυγή. Αξιολύπητος μορφασμός στο πεπρωμένο.

Ο Μαξ πάλι, σπκωνόταν ξαφνικά στη μέση της νύκτας, γύρω στις 3 ή 4 η ώρα, χειμώνα - καλοκαίρι, κι άρχιζε να εκτελεί ιλιγγιώδεις σειρές από τελετουργικά. Πίστευε ότι έτσι θα αιφνιδίαζε το πρωινό και θα έμενε ο πιο δυνατός. Να σβήσει το χρόνο, όπως του είχαν πάρει τη ζωή. Εικοσιπέντε χρόνια. Πολύ τον αγαπούσα το Μαξ. Με καταγωγή από το Γιουρά, αυτός ο μεγαλόσωμος τύπος είχε διατηρήσει από εκεί τη συρτή προφορά και τη τρελή μανία της νοικοκυροσύνης. Καθόριζε το κελί του μ'ένα γάντι τουαλέτας γονατισμένος στα τέσσερα. Μια μέρα αυτή η αγάπη του για τη πάστρα του έσωσε τη ζωή. Κυρίζοντας από μια βόλτα αντιλήφθηκε αμέσως κάτι πατημασιές. Ανακάλυψε έτσι μια λάμα εικοσιπέντε εκατοστών που ένα κάθαρμα είχε κρύψει εκεί. Ο φύλακας είχε ήδη ειδοποιηθεί, μόλις που είχε το χρόνο να τη πετάξει απ'το παράθυρο. Δυο μέρες όμως αργότερα έπεσε σε μίαν άλλη παγίδα και τούριξαν μια κατσαρόλα με καυτό λάδι.[...] Κάνκε στο λαιμό στο θώρακα και στα μπράτσα. Το πρόσωπο και τα μάτια του γλίτωσαν σαν από θαύμα. Χάρη στο γέισο του αμερικάνικου κασκέτου που φορούσε πεισματικά για να κρύβει τη φαλάκρα του. Μόλις γύρισε από το νοσοκομείο, μουδιασμένος ακόμα απ'τους πόνους και με τα μπράτσα δεμένα σφιχτά μέσα σε επίδεσμους, μεταφέρθηκε στη πτέρυγα απομόνωσης της φυλακής του. Μαγγελόν με τη πρόφαση της απόπειρας απόδρασης.

7.15 π.μ. Οι κινήσεις του σφουγγαρόπανου πάνω στα πλακάκια του στενού διαδρόμου σημαδεύουν την ώρα με ακρίβεια ελβετικού ρολογιού. Η ευωδιά του Συρφάνιους πλημμυρίζει τα κελιά. "Συρφάνιος, απορρυπαντικό που απολυμαίνει δάπεδα και επιφάνειες, εξουδετερώνει τον 10 HIV-1"

«Δεν χρειάστηκε περισσότερο ώστε ένας από αυτούς τους διαταραγμένους νεαρούς που η διοίκηση αρέσκεται να μισθώνει ως δούλους για 480 φράγκα το μήνα να σκεφτεί να το κάνει ένεση, εν είδει θαυματουργού AZT. Είδαμε και πάθαμε να τον αποτρέψουμε.

7.20 π.μ. Ο ένας μετά τον άλλο οι ούρτες του διαδρόμου του πρώτου αφήνουν ένα παραπονιάρικο τρίξιμο, ύστερα ακούγεται ο συνηθισμένος κρότος του αυτόματου ανοίγματος της γρίλιας. Όσοι δουλεύουν πηγαίνουν στα εργαστήρια. Όλα είναι ρυθμισμένα. Μια αληθινή σωφρονιστική παρτιτούρα. Και τη ξέρω τη μουσική. Πάνε έξι χρόνια που είμαι εδώ, στον ίδιο όροφο, στην ίδια πλευρά. Το παράθυρο μου βλέπει στην αυλή των μαγειρειών.

7.45 π.μ. Ο πελώριος εξαιρεστήρας μπαίνει σε λειτουργία και είμαι ο πρώτος που ενημερώνεται για τα συστατικά του μεσημεριανού γεύματος.

Έξι χρόνια έχουν περάσει στο δεύτερο όροφο της νότιας πλευράς του κτηρίου B. Αυτός ο όροφος έχει ονομαστεί " Λα Σιέρρα" γιατί τελικά συγκεντρώθηκαν εκεί όλοι οι πολιτικοποιημένοι κρατούμενοι και οι ατίθασοι. Οι προσωπογραφίες του Τσε είναι πανταχού παρούσες, στις πόρτες, σε αφίσες ή σε καρτ- ποστάλ, ακόμα και σε πιντάδας(1) στους τοίχους των κελιών.

Έτσι διαμορφώνεται μια παράλληλη τοπογραφία που θέτει σε αμφισβήτηση τις κοινές ονομασίες. "Φουριάνι" για τη μεγάλη κοινόχρηστη αίθουσα του ισογείου. Μια εποχή οι Κορσικανοί την είχαν κάνει φέουδό τους. Τα ίχνη αυτά διατηρήθηκαν, έστω κι αν σήμερα χρησιμοποιείται απ' αυτούς που παίζουν πινγκ-πονγκ, στη πλειοψηφία τους άραβες. [...]

8.30 π.μ. Αναπλέω το ρεύμα όσων βγαίνουν απ'το διάδρομο για τη πρώτη βόλτα. Σφίγγουμε τα χέρια. Από συνήθεια, από αδιαφορία, για να δείξουμε ότι δεν είμαστε σε πόλεμο. Για μερικούς ζορίζεται κανείς να το κάνει. Άλλους τους αγνοεί. Κατά μήκος του διαδρόμου, κάθε μισάνοικτη πόρτα αφήνει να διαφύγει η ραδιοφωνική ψυχή του ενοίκου. Αναγνωρίζω τον εκφωνητή από τον τόνο, τη χροιά της φωνής. Και παντού το MCM διαδίδει το πρόγραμμά του με τις προσφορές. Είναι η σκέψη του ενός. Είναι η ανούσια μουσική. Είναι το εμπόρευμα που μέχρι κι εδώ μας καταδιώκει.

Η προτελευταία πόρτα είναι η δικιά μου. Η είσοδος του μετετονένιου γυμνού μου δέρματος, του οστράκου μου, του κελύφους μου. Τα κατιόντα μάτια αυτού του δεύτερου δέρματός μου, του κελιού μου, με κατασκοπεύουν. Βρίσκονται αντίκρυ μου. Χωρίς ήχο, η τηλεόραση αδειάζει τις φλύαρες εικόνες της. Την αφήνω ν'αναμασά τα ίδια και τα ίδια. Μια συνήθεια απ'την

εποχή της απομόνωσης. Για να ξεγελαστεί το κοινωνικό ζώο, να έχει την εντύπωση ότι είναι με κάποιον, με κάποιον ζωντανό. Και η οθόνη του υπολογιστή περιμένει κι αυτή τη σειρά της στο λεμονοσύτφην. Τον πληρώνω όπως πρέπει με δυαδικά σήματα, συσσωρευμένα και κοινοτοποποιημένα. Πίνω μεγάλες κούπες καφέ και βυθίζομαι. Βασανίζω το πληκτρολόγιο με δυο λυσσασμένα δάχτυλα. " Χτυπάς σαν μπάτσος ", ναι χτυπώ με μίσος. Τόσο δυνατά που οι νέοι χεϊτόνες ρωτούν πάντα τι μπορεί να είναι αυτή η κλαγγή πολυβόλου.

"Από το βάθος του κελιού του γράφει, αιτείται...", ειρωνευόταν μια παπαράτσι του Nouvel Obs. Γράφω για να μην πεθάνω, από το φόβο του αργού θανάτου και της γάγγραινας της αμνησίας που κάνει μια ολόκληρη γενιά να σαπίζει. Γράφω από την εποχή του περιπτέρου της απομόνωσης, όταν ο ρυθμός μου πρέπει να ήταν δριμύτερος κι από τα ίδια τα λευκά βασανιστήρια. Τότε έγραφα με μολύβι και χαρτί σε σχολικά τετράδια. Το μολύβι φαγωνόταν σε μικρές φλούδες από ξύλο. Κι έπαιρνα άλλο μέσα από την εργαλειοθήκη από σκοτσέζικο πανί πάνω στο γκρι τσιμεντένιο τραπέζι. Έγραφα. Περνούσαν οι μέρες, οι βδομάδες, οι μήνες. Κι έγραφα. " Ζαν - Μαρκ, θα μπορούσες να μας κλωσήσεις κάτι για τη φυλακή; " Ναι! Ένα αυγό ολόασπρο για το χρόνο που περνά, για τη μοναξιά και τη σαπίλα . Ό,τι χρειάζεται για να καθουκάσει κανείς τον τρόπο των ανθρώπων και τις αιώνιες δικαιολογίες τους να μην παίρνουν κανένα ρίσκο ώστε ν'αλλάξουν τα πράγματα . Ανθρωπάκια που αποκτούν χρυσά αρχίδια ορυσόμενοι για το γιατί και το πώς θα καταστραφεί η φυλακή κι ύστερα γυρίζουν στο σπίτι τους προσέχοντας να διασχίζουν το δρόμο μόνο στα σημεία που επιτρέπεται

Οι συγγραφείς των ωραιότερων κειμένων για τη φυλακή είναι αυτοί που έχουν μείνει εκεί πολύ λίγο, ώστε να μην έχουν το χρόνο να τη γνωρίσουν πραγματικά.

Πόσο αργά περνούν οι ώρες
όπως περνά μια κηδεία
θα κλάψεις την ώρα που κλαίς
που θα περάσει αστραπιαία
όπως περνούν οι ώρες(2)

Έχουν περιγράψει το ξερίζωμα απ'τη ζωή του έξω κόσμου. Αλλιώς τι θα είχαν μπορέσει να γράψουν; όταν όμως είσαι εκεί για τόσο πολύ καιρό δεν διακρίνεις πια τις όχθες. Προς τα πού να πλεύσεις ; Τι να περιγράψεις; Ποια γή ; Αφήνεσαι μέσα στους στροβίλους του ρεύματος. Τους πρώτους μήνες, τα πρώτα χρόνια ήξερες ακόμα . Όπως στην τυφλόμυχα, στην αρχή έχεις ακόμα τα σημεία αναφοράς

για λίγο.Και όμως γυρίζεις, γυρίζεις κι όλα κι όλοι σβήνουν.

Γράφω νιώθοντας ν' ανεβαίνει μέσα μου η βραδυφλεγής βόμβα αυτών των χρόνων μοναξιάς. Φοβάμαι μη χάσω την αξιοπρέπείά μου, μη βυθιστώ στη τρέλα, μη λησμονήσω την ηθική της δίκαιης εξέγερσης. Κι αυτός ο φόβος είναι σήμερα τυραννικός.[...]

Στη στενή έγγραφα ένα αστυνομικό διήγημα. Τριάντα μέρες στο σκοτάδι του κελιού της Φρεν. Μιλούσε για τ' οδόστρωμα του Άλζεμπεργκ, βρεγμένο από τη χειμωνιάτικη βροχή, για κίτρινα τραμ, για γυναίκες που αντιστέκονται κι ερωτεύονται. Έμεινε για καιρό μες το μυαλό μου. Σήμερα σβήνεται όπως η ανάμνηση αυτού του Ιούλη του '87.

"Η νουβέλα είναι είδος γραφής πολύ ιδιαίτερο, πρέπει να μείνει κανείς προσκολλημένος στην αφήγηση της ιστορίας".

Θέλεις να σου διηγηθώ ιστορίες. Και το ύφος μου; [...] Όχι δεν έχω ύφος. Δεν έχω ταλέντο γι' αυτή τη λογοτεχνική άσκηση. Γράφω γιατί δεν έχω ακόμα βρεί άλλον τρόπο για να σκοτώσω οριστικά τα πρωινά της φυλακής. Ή δεν είχα το κουράγιο. Γράφω με σκοπό να φυλακίσω και να πνίξω αυτά τα πρωινά χωρίς ζωή μέσα στην οδύνη των λέξεων και της εύθραυστης αρχιτεκτονικής τους.

- 1.Ζωγραφιές
- 2.Guillaume Apollinaire, Alcools

Μετάφραση: Amelie

ΤΡΩΝΕ, ΠΙΝΟΥΝ ΚΑΙ ΚΑΝΟΥΝ ΟΤΙ ΓΟΥΣΤΑΡΟΥΝ

**Όσο η κοινωνία παραμένει
φοβισμένη, αποχαυνωμένη, βουβή
μέσα στην ανούσια φλυαρία της,
τόσο τ'αφεντικά θα ξεσαλώνουν**

**ΟΙ "ΝΟΜΟ-ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ" ΤΟΥΣ
ΚΑΤΑΡΓΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ**

ΦΩΤΙΑ ΣΤΟ ΣΑΠΙΣΜΕΝΟ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

**BUSINESS
AS USUAL...**

**Η "ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ" ΤΟΥΣ
ΑΠΛΑ ΥΠΟΓΡΑΜΜΙΖΕΙ
ΤΗ ΔΙΑΡΚΗ ΜΑΣ ΑΝΕΛΕΥΘΕΡΙΑ**

Ο ΡΕΖΟΥΣ ΑΡΝΗΤΙΚΟ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ /
ΓΕΝΟΒΑ / 7 ΑΠΟΣΤΡΟΦΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ
ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ / ΧΟΡΕΥΟΝΤΑΣ
ΜΕ ΤΟ FBI ΣΤΟ INTERNET / ΣΥΝΟΠΤΙΚΟ
ΣΧΟΛΙΟ ΠΑΝΩ ΣΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΚΡΙΣΗ / Η
ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΗ ΤΩΝ ΔΙΔΥΜΩΝ ΜΥΘΩΝ /
Η ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΟΥΤΟΠΙΑΣ / ΑΠΟ ΤΟ
ΣΚΟΤΑΔΙ ΤΟΥ ΜΥΘΟΥ ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ
ΙΣΤΟΡΙΑΣ: 5 ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΣΤΟΝ Α.
ΛΕΣΠΕΡΟΓΛΟΥ / ΠΡΟΒΕΣ ΤΡΟΜΟΥ /
Η ΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ RAF /
ΜΙΣΩ ΤΑ ΠΡΩΪΝΑ